

Zbornik

.....

ob 30. obletnici samostojne
Osnovne šole Marije Vere Kamnik



Osnovna šola Marije Vere Kamnik 1986–2016
Zbornik ob 30. obletnici samostojne Osnovne šole Marije Vere Kamnik

Zbrala in uredila:

Mojca Volkar Trobevšek

Uredništvo:

Mojca Volkar Trobevšek, Vanja Hočevar, Andreja Vukmir, Maja Drolec, Mojca Fuchs Lukežič, Violeta Vodlan

Fotografsko gradivo:

arhiv Osnovne šole Marije Vere Kamnik, osebni arhiv

Urejanje fotografskega gradiva:

Sonja Žmavc

Izbor likovnih del:

Irena Zagožen, Manca Griljc

Mentorica šolskih novinarjev:

Vanja Hočevar

Jezikovni pregled:

Vanja Hočevar

Korekture:

Mojca Fuchs Lukežič, Mojca Volkar Trobevšek

Oblikovanje:

Manca Griljc

Tisk:

ANTUS, d. o. o.

Izdala in založila:

Osnovna šola Marije Vere Kamnik

Naklada: 1.000 izvodov

Kamnik, november 2016

CIP – Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373.3(497.4Kamnik)(082)

OSNOVNA šola Marije Vere (Kamnik)

Osnovna šola Marije Vere Kamnik : 1986-2016 : zbornik ob 30. obletnici samostojne Osnovne šole Marije Vere Kamnik / [zbrala in uredila Mojca Volkar Trobevšek ; fotografsko gradivo arhiv Osnovne šole Marije Vere Kamnik, osebni arhiv]. - Kamnik : Osnovna šola Marije Vere, 2016

ISBN 978-961-91961-1-3

1. Volkar Trobevšek, Mojca

287204864

Vsebina

<i>Marija Vera</i>	9
<i>Ime Marije Vere krasi našo šolo</i>	10
<i>Srečanje z Marijo Vero</i>	13
<i>Šola skozi čas</i>	15
<i>Zgodovina šole</i>	16
<i>Zgodovina šolske knjižnice</i>	21
<i>Razvoj računalništva na Osnovni šoli Marije Vere</i>	25
<i>Delo z računalniki na naši šoli včeraj, danes, jutri</i>	26
<i>Spomini še živijo ...</i>	31
<i>Biti učitelj nekoč in danes</i>	32
<i>Moji spomini</i>	35
<i>Mladost živi od načrtov, starost od spominov</i>	36
<i>Mnogi učenci imajo na pouk slovenščine lepe spomine</i>	37
<i>Verjetno bi bila še enkrat učiteljica</i>	38
<i>Otroke moraš imeti rad</i>	39
<i>Bilo je nekoč</i>	40
<i>Učimo se od izkušenih in modrih</i>	41
<i>Zgodba o prijateljstvu</i>	42
<i>Življenje je igra, igra mavričnih barv, ko sonce v očeh otrok ni nujno rumeno</i>	42
<i>Rada sem učiteljica</i>	43
<i>Moja pot od vzgojiteljice do učiteljice</i>	44
<i>Ko sem na pragu šole stala ...</i>	44
<i>Bonboni malega princa</i>	45
<i>Sšolo sva skupaj rasli</i>	46
<i>Kaj je zares pomembno?</i>	46
<i>Matematiko se učimo za življenje</i>	47
<i>Ko sem bil še sam šolar na Duplici</i>	49
<i>Andreja Vukmir</i>	50
<i>Dr. Boris Kern</i>	50
<i>Nina Klemen</i>	52
<i>Urša Podlesnik</i>	52
<i>Mateja Kotnik</i>	53
<i>Andraž Dolar</i>	54
<i>Sara Klarič</i>	54
<i>Tisoč in ena zgodba iz šolskega vsakdana</i>	55
<i>Dolgo potovanje</i>	56

<i>Navodila je treba upoštevati, včasih pa raje ne.....</i>	<i>56</i>
<i>Seveda Vam bom pomagal, saj ste tudi Vi meni.....</i>	<i>57</i>
<i>Nesporazum.....</i>	<i>57</i>
<i>Čudni glasovi.....</i>	<i>58</i>
<i>Kako se otroci navzamejo redne telesne aktivnosti.....</i>	<i>58</i>
<i>Zelena ali interaktivna tabla.....</i>	<i>60</i>
<i>Zabavna angleščina.....</i>	<i>57</i>
<i>Na šoli se dogajajo zanimive stvari.....</i>	<i>61</i>
<i>Mednarodni projekt: Ekošola kot način življenja.....</i>	<i>62</i>
<i>Raziskovalna dejavnost na OŠ Marije Vere.....</i>	<i>63</i>
<i>Delo z nadarjenimi učenci – vikend šola za nadarjene učence.....</i>	<i>64</i>
<i>Šola v naravi – šola za življenje.....</i>	<i>65</i>
<i>Naravoslovnidnevi.....</i>	<i>66</i>
<i>Matematični tabori.....</i>	<i>67</i>
<i>Šolska prehrana.....</i>	<i>68</i>
<i>Zdrava šola.....</i>	<i>69</i>
<i>Kuhna pa to, kuharsko tekmovanje.....</i>	<i>71</i>
<i>Projekt medgeneracijsko druženje.....</i>	<i>71</i>
<i>Šolsko športno društvo Prvak.....</i>	<i>72</i>
<i>Unesco šola.....</i>	<i>73</i>
<i>Marija Vera v svetu.....</i>	<i>74</i>
<i>Evropski dan jezikov: za podiranje jezikovnih in kulturnih pregrad.....</i>	<i>75</i>
<i>Pomladni dan v Evropi 2007.....</i>	<i>75</i>
<i>Das Bild der Anderen – Podoba drugih.....</i>	<i>76</i>
<i>eTwinning.....</i>	<i>76</i>
<i>Zgodovinski krožek in mladi raziskovalci.....</i>	<i>77</i>
<i>Klekljarski krožek.....</i>	<i>77</i>
<i>Dramski krožek.....</i>	<i>78</i>
<i>Mjuzikli na OŠ Marije Vere.....</i>	<i>79</i>
<i>Osnovna šola Marije Vere – kulturna šola.....</i>	<i>80</i>
<i>Likovna umetnost.....</i>	<i>81</i>
<i>Šolsko kulturno-umetniško društvo (ŠKUD) Verine zvezdice.....</i>	<i>82</i>
<i>Otroška folklorna skupina Verine zvezdice se predstavi.....</i>	<i>83</i>
<i>Spremljajo nas, a jih ne opazimo vedno.....</i>	<i>85</i>
<i>Jožica, pomagaj!.....</i>	<i>86</i>
<i>Pogovor s poslovno sekretarko Matejo Debevc.....</i>	<i>88</i>
<i>Pogovor z računalnikarjem Andrejem Kočarjem.....</i>	<i>89</i>
<i>Pogovor z našo kuharico Jožico Šuštar.....</i>	<i>91</i>
<i>Uspešni smo.....</i>	<i>93</i>
<i>Sem to, kar sem, in za to delam.....</i>	<i>94</i>

<i>V redu bi mi bilo tudi, če bi bil drugi.....</i>	<i>95</i>
<i>»Jaz sem kar jokala od veselja ...«.....</i>	<i>96</i>
<i>Z dobro voljo do dobrega uspeha.....</i>	<i>98</i>
<i>Učenci spregovorijo.....</i>	<i>99</i>
<i>Kaj si želim postati.....</i>	<i>102</i>
<i>Moj delovni dan.....</i>	<i>103</i>
<i>Pina Lenart Vengust.....</i>	<i>104</i>
<i>Taja Korošec.....</i>	<i>104</i>
<i>Klavdija Krevs.....</i>	<i>105</i>
<i>Darja Čermelj.....</i>	<i>106</i>
<i>Violeta Vodlan.....</i>	<i>107</i>
<i>Tudi oni so gulili te klopi</i>	<i>109</i>
<i>Robert Pikl, profesionalni glasbenik.....</i>	<i>110</i>
<i>Miha Orešnik, novinar.....</i>	<i>111</i>
<i>Denis Baš, zdravnik pediater.....</i>	<i>112</i>
<i>Andreja Mali, vrhunska športnica in trenerka.....</i>	<i>114</i>
<i>S skupnimi močmi nam uspeva.....</i>	<i>115</i>
<i>Šolski sklad.....</i>	<i>116</i>
<i>Učenci, ki so uspešno končali šolanje.....</i>	<i>118</i>
<i>Delavci šole.....</i>	<i>129</i>



Violeta Vodlan, ravnateljica

S ponosom se oziram nazaj na čas in pot, ki smo jo skupaj prehodili. Za nami je 30 uspešnih šolskih let. Kje torej začeti in kaj vse povedati?

V 21. stoletju se je svet zaradi učenosti skoraj prekucnil na glavo. Kako se ne bi, ko pa smo ljudje ustvarjalni, vedoželjni ... Saj ne more biti drugače, ljudje si že od nekdaj želimo leteti. Žene nas neustavljiva želja ustvarjati novo. Prav zaradi tega se je pred tridesetimi leti tudi zgodilo. Tisti ljudje, ki jim je bilo dano videti in vedeti več, so svoje ideje in zmožnosti začeli deliti s krajani in ustanovili so našo šolo. Začetki so bili skromni, a skozi leta se je šola razvijala in doživela veliko sprememb. Nekateri med vami se še spominjate, kako so leta 1955 ustanovili podružnico Osnovne šole Frana Albrehta najprej v stanovanjskem bloku št. 33 in nato v kulturnem domu. Leta 1969 je Duplica prvič dobila svojo šolsko stavbo, ki pa je iz leta v leto bolj pokala po šivih, zato je kmalu dobila prizidek in nato še telovadnico. Najpomembnejše leto je bilo 1986, ko je bila ustanovljena Osnovna šola Duplica. Od takrat naprej so učenci obiskovali šolo od 1. do 8. razreda v dveh izmenah. Zaradi uvajanja devetletke je v letu 2002 šola dobila severni prizidek in nato v letu 2003 še južni prizidek. V letu 2005 je bila zaključena zunanja ureditev šole z atletsko stezo in otroškimi igriščem.

V času ustanavljanja so se odvijale prave besedne vojne o poimenovanju šole. Navkljub mnogim nasprotovanjem so šolo tri leta po ustanovitvi poimenovali po Mariji Veri, prvi akademsko izobraženi slovenski gledališki igralki, ki je bila rojena v Kamniku. Marija Vera je pravi sinonim za uporno dekle. Odrekla se je ugodnostim in udobju domačega okolja in poklica ter se podala v neznano avanturo, ki ji ni primere v tedanjem času. Rimski filozof Seneka je rekel, da se nam stvari zdijo težke zato, ker si premalo upamo. Zato želimo našim učencem privzgojiti, da si bodo upali živeti svoje sanje o življenju. Tveganje seveda obstaja. A kako bi drugače lahko sploh vrednotili svoje življenje, če ne bi storili tistega, kar zmoremo samo mi?

Zgodovino naše šole je ustvarjalo mnogo zelo dobrih učiteljev in učencev. Prav vsak izmed njih je pomemben kot kamenček v mozaiku naše šole. Tako so mnogi učenci na šoli doživeli prve uspehe, kakšno razočaranje in predvsem veliko upanja za življenje, ki jih čaka. V vsem tem času se je doktrina pedagoškega dela zelo spremenila, vendar je šola še vedno ustanova, ki povezuje učitelje, učence in starše, ki skupaj tvorijo celoto.

Tako smo zdaj, po tridesetih letih, tukaj. Naši učenci imajo šolo, kakršno si zaslužijo – lepo in sodobno opremljeno. Hkrati pa polno skrivnostne preteklosti svojih predhodnikov, ki so v šolskih prostorih postali del njene večnosti in pustili našim današnjim učencem sledi otroške ustvarjalnosti in učenosti.

Za nami je prehojena pot, mnogokrat naporna, kot je naporen vzpon na visoko goro. Ko prideš na vrh gore, se svet spremeni. Na vrhu obnoviš svojo pot, ponovno premisliš vse strmine in ovinke, pred očmi se ti pokažejo nevarni odseki in prepadi. Ko zadihanost mine, pa občutiš ponos, saj si premagal ovire in uspel. Brez naporov ni velikih zmag. Naš šolski znak nosi pomenljiv naslov »Per aspera ad astra«, kar pomeni, da se do zvezd pride preko trnja, torej do uspehov in zmag pridemo samo z vztrajnim delom. Dr. Samuel Johnson, veliki esejist 18. stoletja, je zapisal, da v življenju ni večjega zadovoljstva, kot ga prinaša premagovanje težav, ko se prebijamo od enega uspeha do drugega.

Človek nikoli ne more uspeti sam. Uspehi naših učencev so plod skupnega dela, združevanja moči in medsebojnega zaupanja. Prvi ravnatelj šole je bil Božidar Pilej in ponosna sem, da lahko nadaljujem njegovo delo v kolektivu, ki je prepoznal potrebo po strokovni rasti in se ves čas zaveda, da so spremembe in izboljšave v vzgoji in izobraževanju zagotovilo za obstoj in razvoj. Samo s pomočjo zavzetih sodelavcev smo vključeni v različne državne in mednarodne projekte ter programe. Vsako leto pripravimo zanimive prireditve, ki so medijsko odmevne in pozitivno sprejete.

Albert Einstein je rekel, da se vsak otrok rodi kot genij. Našim učencem se trudimo ponuditi čim več možnosti, da razvijejo svoje talente, pa naj bo to na športnem, likovnem ali glasbenem področju. Največji uspehi naše šole so uspehi učencev na najrazličnejših tekmovanjih z zlatimi plaketami in prvimi mesti. Za še večje uspehe pa imamo dosežke, ki so jih naši učenci dosegli v poklicnem življenju, saj so danes vidni ustvarjalci v političnem, družbenem, kulturnem in gospodarskem okolju naše sodobne družbe.

Naši uspehi se tukaj ne končajo. Gledati moramo sedanost in prihodnost hkrati. Še vedno smo polni načrtov, ki jih bomo počasi in vztrajno uresničevali. Veselimo se naslednjih izzivov. Naša velika želja je dograditev večnamenske dvorane ob šoli, ki bi jo kot kulturna šola z učenci folklornih, pevskih in gledaliških interesnih dejavnosti nujno potrebovali. Če je šola središče življenja in gibalno kulture, potem je investicija naložba za prihodnost kraja in učencev, ki bodo obiskovali šolo v prihodnje.



Marjan Šarec, župan Občine Kamnik

Spoštovani,

ob jubileju samostojne Osnovne šole Marije Vere sem nekoliko nostalgičen, saj sem sam, dve leti pred ustanovitvijo, prvič prestopil prag prav te šole. Takrat je bila to štiriletna podružnična šola Osnovne šole Frana Albrehta. Spominjam se žigov z napisom »OŠ Duplica v ustanavljanju« na obvestilih, ki smo jih nosili domov. Spominjam se svoje prve učiteljice in vseh naslednjih, ki so mi pomagale na poti do znanja. Kmalu so delavci začeli postavljati ograjo in začela se je gradnja osemletke. To nam je dalo slutiti, da se ne bo potrebno voziti v Kamnik, temveč bomo šolo lahko še naprej obiskovali peš, kasneje tudi s kolesom.

Novi prostori so bili svetli, sodobni in v vsakem je visel čisto nov Titov portret, ki pa mu ni bilo dano dolgo krasiti sten učilnic. Zanimivo, kakšne detajle si kot otrok zapomniš. Nekoč smo pred učilnico zgodovine izklopili vse avtomatske varovalke za luči, misleč, da bo zadnja popoldanska ura odpadla, če bo temno. Našim upom navkljub je učiteljica Tatjana izpeljala uro do konca v poltemi. Ob koncu šolskega leta je moja mama obupana prišla v šolo, kajti matematika mi ni šla, do, žal pokojnega učitelja Borisa Bratuža, češ, kaj bo z menoj. A on ji je odvrnil, da bom pač umetnik. Ni se zmotil, saj sem sledil Mariji Veri, ki je bila prva slovenska igralka in sem tudi sam diplomiral na igralski akademiji.

Še in še je spominov, a pomembna je tudi prihodnost in Osnovna šola Marije Vere ima vse pogoje za uresničevanje plemenitega poslanstva. Šola niso samo prostori, temveč jo tvorijo ljudje, ki prispevajo svoje znanje in izkažejo voljo mladi generaciji kazati pot. Danes se zdi, da je učiteljski poklic razvrednoten, da nima potrebne avtoritete, zato je delo v »prosveti« še precej težje.

Naj se ob tej priložnosti zahvalim vsem učiteljem in drugim zaposlenim, ki so posvetili del ali pa celo poklicno pot Osnovni šoli Marije Vere in tudi vsem, ki danes dajete utrip šoli in učence usmerjate na pravo pot.

Naj živi in se razvija Osnovna šola Marije Vere!

Marija Vera



*Tam v svetu luči,
tam se od nekdanj lesketa moj življenjski cilj,
tja me vleče ...*

(Marija Vera)

*Ključ do sreče so sanje ...
Ključ do uspeha je uresničevanje sanj.*

(neznani avtor)

Ime Marije Vere krasi našo šolo

Mojca Volkar Trobevšek

Zelo nenavadno, a hkrati vznemirljivo in navdihujoče je, da se osnovna šola imenuje po igralki. A tudi Marija Vera, ki je bila prva akademsko izobrazena igralka na Slovenskem, ni bila navadna ženska. Velja namreč za pomembno nacionalno osebnost in evropsko igralko, svetovljanko. Njeno zanimivo življenje, vztrajnost, volja in delavnost so lahko navdih za vse tiste, ki iščejo pogum, da bi uresničili svoje sanje.

Marija Vera je v svoji karieri izoblikovala več kot dvesto osemdeset ženskih likov – radikalne ženske z željo po neodvisnosti in samopotrditvi; od vlog junakinj, ljubimk, mučenic, svetnic do bojevitih upornic. Zemljevid njenih potovanj, in s tem tudi prostorov njenega dela, se razteza vse od Dunaja, prek Berlina do St. Petersburga, Gdanska, Sarajeva, Beograda in končno do Ljubljane. V letih 1907–1954 je delovala v enajstih gledališčih, ki (glede na današnji zemljevid) stojijo v osmih državah, kar je obenem pomenilo, da je nastopala v nemščini, slovenščini in srbohrvaščini, pri tem pa sodelovala tudi z vodilnimi gledališčniki takratnega časa.

Franciska Xaveria Maria Eppich se je rodila 22. novembra 1881 v hiši na Glavnem trgu v Kamniku kot najmlajša izmed petih otrok Jakoba in Marije Eppich, rojene Legat. Njen oče je bil kočevski Nmec, ki je sredi 19. stoletja v Kamniku kupil hišo ter tu živel kot premožni hišni posestnik in gospodar. Toda že pri trinajstih letih je dekle postalo sirota brez staršev, zato se je preselilo k stricu v Lipico. Tragično občutje sveta, ki ga je ob smrti staršev začutila Franciska Xaveria Maria, je postalo pristno in osebno, kar so kasneje pri njej kot igralki še zlasti cenili. Leta 1901 je maturirala na Cesarsko-kraljevem ženskem učiteljišču, kjer sta se šolali tudi njeni starejši sestri, in postala učiteljica. Tri leta je poučevala na Krasu, a se je vse bolj zavedala, da učiteljski poklic ni zanjo. Pogosto je obiskovala gledališče, zaprta v sobi recitirala poezijo, nastopala je z deklamacijami, obiskovala plesne vaje ter oboževala maškarade in oficirske plesne. V njej je ves čas tlela tiha, a močna želja, da postane igralka.

Šla bom kmalu, kmalu tja, kamor me žene usoda, tja, kamor spada lepo, siromašno dekle brez staršev, v ta veliki svet brez usmiljenja – vendar poln greha. (dnevnik Marije Vere)

Kljub meščanskemu prepričanju, da je igralstvo nevaren poklic, ki vodi v razočaranje, se je pogumno odločila prav za to pot. Pri 24. letih se je odpravila na Dunaj in se sestala s profesorjem Konseravtorija za glasbo in igralsko umetnost, ki je veljal za eno najboljših gledaliških šol v Evropi. Ker je bila brez premoženja, je sprejela službo učiteljice, obenem pa se ji je uspelo vpisati na prestižno akademijo.

Zdaj sem tu, po svoji lastni, trdni, neupogljivi volji, po svoji veliki odločitvi: hočem. Vse sem zavrgla, službo, varnost, zapustila sem svoje znanke, svoje snubce sem vljudno odslovila ... Kaj mi je dalo pogum? Kdo ve. Ali – ali! sem si rekla ... (Marija Vera ob prihodu na Dunaj leta 1904)

Vsekakor ji ni bilo lahko, saj je morala po končani šoli dokazovati svoje igralske sposobnosti v manjšem gledališču v Zürichu. Tu si je naredila umetniško ime Marija Vera. Že med študijem je bila opazna kot izjemno nadarjena in inteligentna igralka s tragično močjo in sposobnostjo upodabljanja zapletenih značajev, v preizkusni dobi pa je to nedvomno potrdila, saj se je dogovarjala za delo v (še danes) slovitem dunajskem Burgtheatru, ki je bilo takrat vodilno gledališče Avstro-Ogrske. Žal do podpisa pogodbe nikoli ni prišlo, saj se je Marija medtem zaljubila in poročila z baronom nemško-ruskega rodu, Latvijcem Ottom von Osten Sackonom, in januarja leta 1909 rodila hčerko Mario Luise. Ker je bila poročena, gledališče ni bilo več zainteresirano zanjo.

Stvar je taka: imate pogodbo z Burgtheatrom, a lahko stopite v zakon le s privoljenjem gledališke uprave. Ne dvomim, da bi vam pristojni dali potrebno dovoljenje. Toda nastane vprašanje, ali je gledališče še zainteresirano za poročeno igralko Vera /.../ Na splošno je zadeva taka, da gledališča niso posebno vesela, če se že najmlajše članice predstavljajo kot gospe.

A ona je bila še kako zainteresirana za gledališče! Še na misel ji ni prišlo, da bi kariero obesila na klin, še preden je dobro začela. Ironija usode je poskrbela, da je z začetkom 1. svetovne vojne zakon z von Osten Sackonom razpadel; mož se je s hčerko umaknil v Rusijo. Igralko je to nedvomno močno zaznamovalo. Po ruski revoluciji so se za možem izgubile vse sledi. Priložnost in uteho je iskala v poklicu. Vse do leta 1917 je njena igralska pot potekala po mnogih nemških odrih. Največje uspehe je doživljala v monumentalnih uprizoritvah Ajshilove Oresteje, Hofmannsthalovega Slehernika, Shakespearjevemu Romeu in Juliji, Meatrelinckovi Modri ptici. Leta 1913 je nastopila celo v nemškem nemem filmu Bismarck, ki pa se ni ohranil. Filma ni marala, ker je bil po njenem mnenju »izmaličena umetnost, kajti pravemu igralcu bo ostal vedno glavno izrazno sredstvo govor«.

Po koncu 1. svetovne vojne se je odzvala vabilu novoustanovljene jugoslovanske države in leta 1919 prišla v sarajevsko gledališče, nato v Novi Sad in Beograd, leta 1923 pa v Ljubljano. Tu se je počasi udomačila in si dala zgraditi zanimivo vilo pod Rožnikom, ki jo krasi okrogel stolp.



Ljubljčanov ni šokirala le z nenavadnim bivališčem, temveč tudi s tem, da je imela že pred 2. svetovno vojno telefon in avtomobil. Umaknila se je v samoto. Družabnega mestnega življenja se ni udeleževala, med sodobniki pa je veljala za 'odljudno umetnico', ki se ji je le redko kdo uspel (in tudi upal) približati. Večino prostega časa je preživljala doma, kjer je sprejemala tudi obiskovalce, ki so njeno bivališče doživljali kot zmes bohemstva in resnobnosti. Življenja za Marijo Vero, ki je še vedno nosila plemiški naslov baronica von Osten-Sacken in bila tipična pripadnica meščanske kulture, v socialistični Jugoslaviji ni bilo ravno najlažje. Kot svetovljanska igralka slovensko-nemškega rodu z aristokratskim naslovom ni sovpadala s takratno podobo državljanke Jugoslavije. Njeno nelagodje ob političnih spremembah so nakazovala dejstva, da je pri izpolnjevanju podatkov neredko prikrivala hčerko, ki je živela v tujini, pri znanju jezikov pa je navajala, da zna le srbohrvaško, nemško pa samo pasivno.

Marija Vera je bila dvajset let najstarejša članica ansambla ljubljanske Drame. Ob ustanovitvi Akademije za igralsko umetnost leta 1945 pa je postala profesorica za dramsko igro in umetniško besedo. Med njenimi učenci so bili Ivanka Mežan, Iva Zupančič, Polde Bibič ... Vse do pozne starosti je igrala in ustvarjala v gledališču in bila nesporna igralska avtoriteta in vzornica mlajšim ustvarjalcem.

Težko je najti igralko, pri kateri bi bili kretnje in besede in izraz v taki skladnosti, kakor so v vlogah Marije Vere. (Anton Vratuša, Dom in svet, 1940)

Umrla je 12. januarja 1954 v svoji vili pod Rožnikom. O njeni smrti so poročali številni domači in tuji časopisi in so si bili edini, da je bila skrivnostna in samosvoja ženska ter izjemna in nepozabna igralka.



Ovalen, na fotografijah vselej resen obraz, rjave oči, izrazit profil, svetli lasje in 175 cm visoka postava so sestavljali podobo Marije Vere, ki je nadvse ustrezala lepotnim idealom z začetka 20. stoletja.

Vila Marija Vera pod Rožnikom je nastala po arhitekturni predlogi Plečnikovega učenca Maksa Strenarja.



Srečanje z Marijo Vero

Majda Kotar

Raziskovalno nalogo z naslovom Kdo je bila Marija Vera smo z učenci, ki so obiskovali zgodovinski krožek, na pobudo gospe ravnateljice naredili leta 2000 v sodelovanju z učiteljico Jano Rovšek. Izvedli smo anketo o poznavanju znamenite Kamničanke, ki je pokazala, da je bila igralka takrat premalo poznana ali sploh nepoznana. Večkrat smo obiskali Slovenski gledališki muzej, kjer smo dobili bogato arhivsko gradivo, med drugim tudi njene številne fotografije, ki od takrat krasijo šolske stene. Lahko smo brali njeno korespondenco in zazdela se nam je, kot da smo jo osebno srečali. Zelo zanimivo je bilo srečanje z Demetrom Bitencem, ki je bil njen študent na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Opisal nam je tudi svoje prvo srečanje z njo: ob prihodu na avdicijo za gledališko igro ga je sprejela in ga povabila, naj sede. Ko ji je odvrnil, da to ni potrebno, saj je še pri močeh, mu je odvrnila: »Čuvajte svoje moči za oder!« S temi besedami je izrazila veliko predanost igri. Žive spomine nanjo sta nam posredovala Nikolaj Sadnikar in njen nečak Sergej Epih. Spoznali smo tudi gospo Barbaro Pušič, ki je o Mariji Veri napisala magistrsko nalogo in kasneje doktorat in nas seznanila s svojimi izsledki, do katerih je prišla v tujih arhivih. Nekatero drobce iz njenega življenja pa je ona slišala prvič od nas.

Ob 50-letnici smrti velike dramske igralka, 15. 1. 2004, so učenci in učitelji skupaj s Kulturnim centrom Kamnik v gradu Zaprice pripravili razstavo fotografij in drugih predmetov in ob otvoritvi njen spomin počastili s kulturno prireditvijo.



Spoštovani, učitelj, dragi
učenci in učenci!

Kaj mi vam povem o današnjem svetu,
o svojih, gledalnih umetnostih, literaturi, umu,
ki se po njej razvijajo naše človeške, ki razvijajo
svetle, na je zavest v svet, kjer mi svetlost
obstojati njene funkcije in kjer zabavne
kulture v njemu ustvarjajo in spregnejo.

Načinje se je za ustvarjanje, kar pa je bilo
v njej, kjer pa spregnejo človeške umetnosti, da
je to povsem v svet, v literaturo na
svetovni akademiji prof. Ruzičičevih.
Zgodba je na svetovni odlični, tudi v
kroni, kar je kjer pa je kjer prof.
na svetovni akademiji.

V literaturi se ustvarja Ruzičičevi je
zgodba kjer, kar je kjer in kjer
krona na svetovni, spregnejo se, da
je kjer kjer kjer in kjer kjer kjer.
Zgodba kjer, kjer kjer.

Zgodba kjer se je povsem v svet
krona kjer kjer kjer kjer kjer kjer,
v svet kjer kjer, kar mi svetost v
svetost, kar kjer in kjer kjer kjer
svetost in kjer kjer.

Zgodba in kjer kjer kjer kjer kjer
je kjer kjer in kjer kjer, da se je
kjer kjer kjer na svetovni kjer kjer.

Krajina in kjer kjer kjer
Luzija Epiha

Pismo nečaka Marije Vere Sergeja Epiha,
ki ga je poslal OŠ Marije Vere ob odprtju
njenega doprsnega kipa (biste), ki krasi
hodnik na razredni stopnji.

Šola skozi čas



*Tam, glej, se razprostira ravan, okopana v soncu;
iz zemlje same raste stotisočera luč,
na drevju tam ob cesti so obviseli žarki, zlati cvetovi;
žareča reka se vije preko ravni.
(Ivan Cankar)*

Zgodovina šole

Andreja Vukmir in Mojca Volkar Trobevšek

Duplica je staro naselje, a se v ohranjenih arhivskih listinah prvič omenja šele leta 1415. Takrat je vojvoda Ernest Železni podelil Juriju Guštanjskemu, deželnemu upravitelju na Kranjskem, razne fevde, proste po smrti »Peterleina« iz Kamnika, med njimi tudi kmetiji v Duplici (Dewplicz), na katerih sta bila Lovre in Petric. V začetku 15. stoletja so tu imeli sedeže razni manjši vitezi ali morda oboroženi hlapci fevdalcev; eden je bil Jakob iz Duplice, ki je leta 1421 dobil od deželnega kneza v fevd tretjino dvora v Plekerju na Bistrici pred mestom Kamnikom, drugo tretjino pa je dobil v fevd Martin iz Duplice z ženo Dorotejo.

Vir: Otorepec, Božo. Iz najstarejše zgodovine krajev v kamniški občini. Kamnik 1229–1979, zbornik razprav s simpozija ob 750-letnici mesta. Tiskarna Tone Tomšič, Ljubljana 1985.

Krajevno ime je verjetno izpeljano iz besede dupl'ь, ki se je v slovenskem rednem jezikovnem razvoju razvilo v dúpelj v pomenu votel ali iz s tem sorodnega občnega imena dupl'ь ali dupl'á, dúplja v pomenu zijavki podobna votlina. Duplica je torej kraj, kjer so duplje, to je verjetno zemeljske udrtine, doli ali jame. V starih listinah se kraj omenja leta 1415 Dewplicz, 1496 Dupplicz in leta 1601 Duplize.

Vir: Snoj, Marko. Etimološki slovar slovenskih zemljepisnih imen. Založba Modrijan, Ljubljana 2009.

Duplica leži na terasnih zavojih na desnem bregu Kamniške Bistrice. Prvotno je bilo v kraju pretežno kmečko prebivalstvo. Duplica se je skozi zgodovino dodobra spremenila. Starejši prebivalci tega kraja najbrž ne prepoznajo več. Nekdanja vas na obrobju Kamniškoobbistriškega polja je že pred drugo svetovno vojno zrasla v pomembno industrijsko naselje okoli Tovarne pohištva Remec, kasnejše tovarne pohištva Stol.

V drugi polovici 19. stoletja se je Duplica počasi spreminjala v industrijsko delavsko naselje. Prebivalci so se zaposlovali v industrijskih podjetjih Kamnika in novo ustanovljeni tovarni upognjenega pohištva na Duplici. Tovarna je bila zelo uspešna, leta 1921 je dobila novega lastnika ing. Remca. V času gospodarske krize je tovarna zašla v finančne težave, med vojno je bila požgana in uničena. Po vojni so jo obnovili, potem pa je prišla pod državno upravo in se od leta 1952 imenovala Stol.

Majhno industrijsko delavsko naselje, katerega prebivalci so bili po večini zaposleni v tovarni upognjenega pohištva Stol, se je po vojni razširilo v strnjeno naselje zasebnih hiš in blokovskih



naselij. Prebivalci so bili zaposleni v številnih podjetjih, ki so se po vojni razvila v Kamniku. Kljub vsemu pa je bilo prebivalstvo Duplice vedno na svojstven način povezano s tovarno Stol, ki se je po vojni razvila v veliko industrijsko podjetje. Število prebivalcev je tako z leti naraščalo, zato se je temu primerno moralo organizirati izobraževanje otrok. Razvoj osnovne šole je tako tesno povezan z razvojem in širitvijo kraja, ki je iz majhnega zaselka z leti narasel v veliko naselje.

1955–1969

Učilnica v bloku

Do leta 1955 so otroci obiskovali šolo v tri kilometre oddaljenem Kamniku. Zaradi intenzivne gradnje stanovanjskih hiš in blokov na desnem bregu reke proti severu in zahodu se je število prebivalcev Duplice povečalo. S tem se je povečalo tudi število učencev. Zato so leta 1955 odprli oddelka 1. in 2. razreda tudi na Duplici kot podružnico OŠ Frana Albrehta. Učilnico so dobili v stanovanjskem bloku št. 33, poučevali pa sta učiteljici Angelca Adamič in Marinka Gregorš. Pouk je bil celodnevni, število učencev pa je vsako leto naraščalo.



V šolskem letu 1966/67 je bilo na podružnični šoli Duplica v dveh razredih in treh oddelkih 76 učencev, zato so v šolskem letu 1967/68 zaposlili še eno učiteljico Heleno Knaus. Pouk je potekal v treh izmenah, saj so imeli v bloku na razpolago še vedno samo eno učilnico. Tako se je v drugem polletju 1968/69 učiteljica Adamičeva s svojim razredom preselila v kulturni dom, v sobo, kjer je bila ljudska knjižnica.

1969–1979

Prva šolska stavba

Dupličani in okoliški prebivalci so 21. julija 1969 praznovali, saj je Duplica dobila prepotrebno šolsko stavbo za učence od 1. do 4. razreda. Šola je bila zgrajena s prispevki kamniških tovarn. Upraviteljica šole je 21. marca 1969 postala Marinka Gregorš. Prve učiteljice dupliške šole so bile: *Marinka Gregorš (1. a), Štefka Medved (1. b), Angelca Adamič (2. a), Dragica Pirc (2. b), Neva Hotujec (3. r), Magda Rode (4. r).*



Duplica leta 1973



Dragica Pirc s svojimi učenci v šolskem letu 1975/76

V šolskem letu 1969/70 je podružnično šolo na Duplici obiskovalo 175 učencev in učenk. V kroniki pa so zapisane težave takrat pretežno delavskega okolja, iz katerega so prihajali dupliški učenci: »Vzroki neuspeha na šoli so čustveno hladen dom, pomanjkanje nadzora, prezaposlenost in predolga odsotnost staršev, nerazvite delavske navade za dolžnosti šole, površnost, neprimerno okolje, nezainteresiranost staršev za napredek otrok, zlasti tam, kjer v domu vlada alkohol.«

1979–1986

Prvi prizidek

Tudi v naslednjih letih je število otrok naraščalo. Že sredi 70. let se pojavljajo težave s pomanjkanjem prostora za izvedbo celodnevne šole, krožkov, za delo učiteljev, predvsem pa so pogrešali telovadnico. Septembra 1979 je šola dobila svoj prvi prizidek, s katerim so pridobili še 8 učilnic. V šol. l. 1980/81 je šolo obiskovalo že 330 učenk in učencev, ki so obiskovali pouk v 12 oddelkih v eni izmeni. To je bilo zdaj zaradi novega prizidka mogoče. Konec decembra 1979 je šola dobila tudi prepotrebno telovadnico. Število otrok se je še povečevalo, posebej v letih 1983/84 in 1985/86. To je bilo povezano tudi z gradnjo blokovskega stanovanjskega naselja. Nastala je potreba po novih šolskih prostorih, saj je bilo otrok že toliko, da bi kraj moral imeti lastno osnovno šolo. Do tedaj je bila to še vedno podružnična šola OŠ Frana Albrehta od 1. do 4. razreda. Višje razrede osnovne šole so učenci obiskovali v Kamniku.

Vodje podružnice: Marinka Gregorš (1969–1983), Hari Praper (1983–1983), Božidar Pilej (1983–1986)



Šolska stavba leta 1985



Violeta Vodlan s svojim oddelkom v šolskem letu 1984/85

1986

Drugi prizidek in samostojna osnovna šola

Potrebe po gradnji šole in osamosvojitvi so sprožile celo vrsto aktivnosti. Tako so januarja 1986 začeli z gradnjo prizidka, ki je bil končan avgusta istega leta. S tem so bili ustvarjeni vsi pogoji za ustanovitev samostojne osnovne šole na Duplici.

Z odlokom SO Kamnik je bila 16. julija 1986 ustanovljena Osnovna šola Duplica, ki se je 21. marca 1989 preimenovala v Osnovno šolo Marije Vere. Ravnatelj je postal Božidar Pilej. Prvič so otroci lahko v tem kraju obiskovali šolo od 1. do 8. razreda. Nič več voženj v Kamnik po končanem četrtem razredu. Devetindvajsetega septembra, na takratni dan pionirjev, je bila tudi svečana otvoritev nove šole. V prvem samostojnem šolskem letu je osnovno šolo na Duplici obiskovalo 759 otrok.

V vseh teh letih je pouk na Osnovni šoli Marije Vere potekal v dveh izmenah. Konec 90. let se je število otrok sicer zmanjšalo, vendar je dvoizmenski pouk zelo oteževal pedagoško delo. V kamniški občini je bila to edina šola, ki je še vedno imela pouk v dveh izmenah. Enoizmenski pouk zaradi prostorske stiske ni bil mogoč.



Šola v času gradnje



8. b v šolskem letu 1986/87

2001 in 2002

Tretji prizidek

Da bi rešili ta problem in problem prihajajoče devetletne osnovne šole, se je leta 2001 začela gradnja prizidka. Sedmega septembra 2001 je bil položen temeljni kamen. To je bil prvi del gradnje, s katerim je šola pridobila devet novih učilnic. Leto kasneje so se učenci že vselili v nove prostore. Slavnostne otvoritve se je 18. septembra 2002 udeležil tudi predsednik Republike Slovenije Milan Kučan.

Septembra 2002 so podrli najstarejši del šole, kar so krajani in delavci šole sicer opazovali z rahlo nostalgijo, saj je nekaj zdajšnjih učiteljev svoja prva leta šolanja preživelo prav v tej stari zgradbi. Vendar so na mestu starega zgradili štiri nove učilnice, multimedijško učilnico, knjižnico ter nove upravne prostore. Na slavnostni otvoritvi, ki je bila 5. septembra 2003, je bil govornik dr. Slavko Gaber, tedanji minister za šolstvo.

Šola je kot organizem: stalno raste, se spreminja, preoblikuje. Spreminja se tudi čas in tako je zadnje obdobje prineslo veliko novosti. Uvedlo in tudi izvedlo se je devetletno osnovnošolsko izobraževanje, z vsemi novostmi tako za učence kot za učitelje.

Prešli smo v obdobje razvoja in uporabe informacijsko-komunikacijske tehnologije (IKT) pri pouku in e-poučevanja. Zato nas je čakala naloga opremiti učilnice za takšno pedagoško delo. Kupovali smo računalnike, projektorje, interaktivne table ter uvedli različne računalniške

programe, ki omogočajo takšno delo na vseh področjih: pedagoškem, administrativnem, računovodskem, knjižničarskem. Skratka na vseh nivojih smo se premaknili v računalniško-informacijsko-medijsko obdobje.

Na področju kakovosti smo sistematično izpolnjevali zahteve in izboljšave v skladu z zahtevami modela Kakovost za prihodnost vzgoje in izobraževanja. Junija 2010 smo prejeli certifikat kakovosti, ki je bil eden večjih dosežkov naše šole.

Razširili in uvedli smo nekatere nove projekte:

- E-Twinning
- Eko šola
- Unesco ASP-mreža
- Program MEPI: mednarodno priznanje za mlade
- Zdrava šola
- Kulturna šola
- Projekt Pollen
- Zdrav življenjski slog



Otvoritev severnega prizidka – devetih novih učilnic 18. 9. 2002



Novopridobljena likovna učilnica



Otvoritev novopridobljenih učilnic, knjižnice in upravnih prostorov na mestu najstarejšega dela šole 5. 9. 2003

Vsa leta sodelujemo na številnih državnih in mednarodnih natečajih, na katerih so in še vedno naši učenci dosegajo izjemne uspehe. Udeležujemo se številnih tekmovanj. Izvajamo zanimivo raziskovalno in projektno delo, učimo se vsi, tako učenci kot učitelji. Največ v učilnicah, včasih pa tudi v učilnici na prostem, ki smo jo uredili v letu 2015.



Naša zadnja gradbena pridobitev pa je velik nadstrešek nad vhodom na razredno stopnjo, na katerem je z velikimi črkami vidno in ponosno napisano OSNOVNA ŠOLA MARIJE VERE.

Dodajamo samo še: DOBRODOŠLI!

Ravnatelj: Božidar Pilej (1986–1997), Violeta Vodlan (1998 ...)

Zgodovina šolske knjižnice



*Sončni vzhod prebuja naravo,
branje knjig razsvetljuje glavo.
(mongolski pregovor)*

*Če ne bomo brali, nas bo pobralo.
(Tone Pavček)*

Andreja Vukmir

Do leta 1986 je bila predhodnica šole majhna stavba s štirimi razredi. Knjižnica je bila le majhna sobica oziroma kabinet, kjer sta bili samo dve ali tri omare, napolnjene s knjigami za najmlajše. Tu je nekajkrat na teden učiteljica učencem izposojala knjige. Pri delu so ji lahko pomagali tudi učenci in tu sem si tudi jaz pridobivala prve knjižničarske izkušnje ... Kdo bi si mislil, da bom veliko let kasneje to delo, na isti šoli, opravljala kot svoj poklic.

Leta 1986, ko je bila na Duplici zgrajena samostojna osnovna šola od 1. do 8. razreda, je bil knjižnici prvič namenjen svoj prostor: šolski razred. Vendar pa šolska knjižnica, kljub velikemu številu učencev in razredov, ni imela samostojnega knjižničarja. Knjižnico so, poleg učenja, vodile učiteljice, ki pa so se v knjižnici pogosto menjavale. To delno neurejeno stanje se je končalo l. 1996, ko smo samo za delo v knjižnici zaposlili knjižničarko.

Začelo se je obdobje ureditve in prenove šolske knjižnice: ureditev knjižničnega prostora, računalniške obdelave knjižničnega gradiva, uvedba računalniške izposoje, vzpostavitev internetne povezave ter pridružitvev sistemu Cobiss/opac. Učenci so knjižnico razmeroma hitro sprejeli za svojo in je polno zaživela v šolskem prostoru. V tem obdobju smo pričeli v vseh razredih sistematično izvajati bibliopedagoške ure, ki se zdaj imenujejo knjižnično-informacijska znanja. V naslednjih letih smo začeli uvajati različne programe, kot so bili knjižni klub, ki je izdajal celo svoj časopis, vprašalni kotichek, organizirali različne razstave, srečanja z ustvarjalci in podobno. Pridružili smo se različnim projektom, kot so bile Knjigobube.

V letih od 2001 do 2003 smo se začeli intenzivno pripravljati na prihajajočo devetletno osnovno šolo. Povečala se je potreba po gradivu, računalnikih za iskanje gradiva in počasi tudi potreba po večji knjižnici. Knjižnica je za vse učence, projekte, načrte postala preprosto premajhna.



Leta 2003 smo v okviru prenove celotne šolske zgradbe končno dočakali novo šolsko knjižnico, v katero smo se preselili avgusta 2003. Nov knjižnični prostor je velik, svetel in obsega veliko čitalnico, osrednji izposojevalni prostor ter knjižnični prostor s posebnim cicibanovim kotičkom in pravljničnim stolpom.

In tako je še danes. Vsak, ki vstopi v našo knjižnico, se ne more nehati čuditi njeni prisrčnosti, svetlobi, velikosti in urejenosti. Knjižnica je zaživela. V vseh teh letih se trudimo, da bi bila knjižnica osrednji šolski prostor. Poleg knjižnega gradiva je učencem na voljo čitalniški prostor s časopisi in revijami, referenčnim gradivom, računalniki. Učenci se lahko tu v miru učijo, delajo domače naloge, plakate ali seminarske naloge. Na voljo imajo udobne stole in blazine, kjer lahko v miru berejo, klepetajo ali pa v posebnem kotičku skupaj delajo domače naloge. Knjižnico lahko v trenutku spremenimo tudi v prijetno učilnico, kjer sama pogostokrat izvajam knjižnično-informativna branja.

Projekti in programi, ki so se zvrstili v vseh teh letih: Knjigobube, Veselego branje, različne prireditve, srečanja z ustvarjalci, razstave. Naj omenim tiste, ki prevladujejo v zadnjih letih: Bralna značka, zelo uspešne so Noči v knjižnici, sodelovanje na bralnem festivalu Bralnice pod slamnikom, Noč knjige ter Čarobni dan s knjigo.

Izziv in naloga zadnjih let je zagotovo spodbujanje branja, predvsem med starejšimi učenci. Tekmovati moramo z računalniki, tablicami, pametnimi telefoni, ki učence žal odtegujejo od knjige in branja. Zavedati se moramo, da imamo pogoje in možnosti, ki jih niso deležni številni otroci tega sveta. Morda na to včasih pozabimo in stvari postanejo samoumevne.





Razvoj računalništva na Osnovni šoli Marije Vere



Če ne napreduješ, nazaduješ.
(latinski pregovor)

Delo z računalniki na naši šoli včeraj, danes, jutri

Zbrala in uredila: Jožica Štrajhar

Računalništvo in pouk sta bila še konec osemdesetih let na naši šoli samostojni dejavnosti. Počasi smo računalniške vsebine začeli učitelji uporabljati za pripravo na pouk (računalnik kot pisalni stroj). Kmalu smo imeli prve računalniške krožke, kjer smo v delo vključevali tudi izdelavo učnih listov za pouk in oblikovanje vabil, plakatov. Učenci so pri interesnih dejavnostih, nato pa tudi doma, izdelovali seminarske naloge za pouk. Pri izbirnih predmetih računalništva smo učence učili uporabe urejevalnikov besedil, grafičnih programov, programov za izdelavo računalniških prosojnic, spletnih strani ... Z uporabo IKT-opreme so računalniške vsebine (kot orodje) prisotne pri pouku skoraj vsak dan.

Včeraj

Oprema, izobraževanje

Ob ustanovitvi osemletne osnovne šole (1986) ni bilo niti enega računalnika za učence. Na drugih šolah v Sloveniji so jih nekaj imeli, v glavnem so se ukvarjali z učenjem programiranja. Z razvojem osebnih računalnikov (PC) in programov zanje se je začelo povečevati tudi število računalnikov na šoli. V začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja smo dobili računalniško učilnico s strojno opremo, uporabljali smo operacijski sistem DOS. Uporabniki smo imeli kar nekaj težav, da smo se naučili potrebnih ukazov v angleščini za izdelovanje področij (map), kopiranja na disketo in z diskete na disk. Vsakič je bilo pri kopiranju potrebno zapisati celotno pot, kar je bilo včasih kar naporno. Za ljudi, ki ne razmišljajo strukturirano, je bilo to delo precej zahtevno. Potrebno je bilo namreč sistematično razmišljanje. Veliko so nam pomagali učenci, ki so doma že imeli osebne računalnike in »inštruktorje« zanje (starši, prijatelji). Tako smo pridobivali znanje – povsem nesistematično, slučajno, od tu in tam. Sistematično in organizirano smo učitelji začeli pridobivati znanje računalništva že leta 1991. Učili smo se urejati besedila z »mini« urejevalnikom PCO, tudi knjižnico fotografij smo imeli, in to je bila vsa naša grafika. Nadaljevali smo z izobraževanjem za urejevalnik besedil Word Star (junij 1992), s preglednicami smo se učitelji zabavali že v aprilu 1992 – program Quattro Pro za DOS je marsikomu načel živce. Učiteljice matematike smo imele probleme z zapisom matematičnih izrazov, zato smo se izobraževale tudi za uporabo programa Latex (1992).

Znanje sva z učiteljico Alenko Pavlič pridobivali tudi na Fakulteti za matematiko in fiziko, kjer so izvajali 150-urne tečaje: okolje DOS s programi Word Star, Quattro Pro, Dbase, spoznavali smo tudi osnove sistema Windows, ki je bil še v povojih. Okolje Windows se je razvijalo, zato smo se učitelji izobraževali za uporabo tega okolja, programa Word za Windows in kasneje programov iz sklopa Microsoft Office. Ko je večina sodelavcev uporabljala računalnik (predvsem za svoje priprave na pouk), se je potreba po organizaciji tečajev zmanjšala. Število tečajev za uporabo programov na šoli je začelo upadati.

Delo

Računalniške vsebine smo začeli v šoli spoznavati z učenci, ki so doma pripravili kakšno vsebino in prinesli izdelek v šolo. Večkrat so nas kaj naučili, saj je bila šola slabo strojno opremljena, učitelji pa nismo imeli znanja za uporabo. Naučili smo se dela z datotekami in uporabljati računalnik kot pisalni stroj – preproste urejevalnike besedil (PCO, WordStar in kasneje Word za Win). Leta 1992 sem začela voditi prve računalniške krožke za učence. Naša šola je bila tako med prvimi v kamniški občini, kjer smo se lotili učenja uporabe računalnika. Z igricami so se učenci ukvarjali doma, pri prijateljih. Delali smo z operacijskim sistemom DOS, risali pa smo s programom Slikar (Paintbrush), kasneje Corel Draw. Pripravila sem priročnik za učence, saj je bilo veliko ukazov in menijev v programih še v angleščini.

Število učencev, ki bi se želeli pri računalniških krožkih kaj naučiti, je strmo naraščalo. Na razredni stopnji so imeli krožke zunanji sodelavci, kasneje pa smo krožke na obeh stopnjah imeli učitelji naše šole. Ker sem učiteljica matematike, sem poskušala delo pri interesnih dejavnosti povezovati tudi s poukom, zato smo pripravljali delovne liste za pouk matematike in se zabavali z izdelavo križank (že leta 1995/96).

Povezovali smo tudi interesne dejavnosti in delo v oddelčnih skupnostih. Tako smo leta 1997/98 naredili projekt Sladice v 6. c in 6. č razredu. Nekatere sladice so mame tudi pripravile in smo jih z učenci pojedli pri krožku. Čedalje več dejavnosti krožka je bilo povezanih s poukom in obratno. Ob prelomu tisočletja sta šla pouk in zabava (interesne dejavnosti) z roko v roki. Učiteljice matematike smo tako pripravile priročnik za pouk geometrije s pomočjo programa Cabri.

Osnovna usmeritev dela pri računalniških krožkih je bila ves čas enaka – učence naučiti uporabe računalnika, da bo vsakdanje delo lažje. Poleg urejevalnika besedil Word in grafičnega programa Corel Draw smo zadnja leta izdelovali računalniške predstavitve s programom Power Point. Pri delu smo uporabljali tudi internet (program Internet Explorer) in vso strojno opremo, ki smo jo imeli na šoli. Ob prelomu tisočletja smo na naši šoli najuspešnejšim učencem že podelili lastne pohvale. Veliko jih je oblikovala učiteljica Nataša Grubar, veliko predlog sem po njenem odhodu naredila tudi jaz.

Leta 2001 smo izdelali prvo javno predvajano računalniško predstavitev, ki smo jo pokazali na valeti v jedilnici tovarne Stol. 8. č razred se je predstavil s svojimi fotografijami. Posneli smo jih z izposojenim digitalnim fotoaparatom (šola še ni imela svojega), slike dobili po e-pošti (to je bilo zelo počasno), vsako posebej naložili na sposojen notesnik, nato pa sem izdelala predstavitev, ki smo jo pokazali na valeti. Ker je bila datoteka prevelika, je sploh nismo mogli prenesti z disketo na drug računalnik (da bi jo shranili za arhiv) in jo je verjetno nekdo pobrisal, ko ni imel več prostora na notesniku ... Da ne pišem, kako mučno je bilo čakati na predstavitev, ker nisem bila večča uporabe (za en dan izposojenega) LCD-projektorja ...



Leta 2003 je šola dobila prvo spletno stran. Uredniški odbor smo sestavljali učitelji (Katarina Komatar, Alenka Pavlič, Jožica Senica Zabret, Violeta Vodlan ...), ki smo začutili, da je treba naše delo pokazati tudi navzven – staršem, lokalni skupnosti. Pripravili smo vsebine, ki smo jih želeli predstaviti. Andrej Kočar, ki je bil tedaj pri nas na praksi, je naše materiale pripravil, da je prva spletna stran zaživela.

S prihodom devetletke so si učenci lahko izbrali predmet računalništvo v zadnjem triletnju. Prvo leto so se učili uporabe programa Word – izdelovali so projektne naloge. Učenci so menili, da Word že obvladajo, pa so se pri izbirnem predmetu urejanje besedil naučili še veliko novega – uporaba slogov pisanja, vstavljanje in izdelava tabel, grafikonov, številčk strani, izdelava kazala ... Drugo leto so spoznali izdelavo elektronskih prosojnic. V skupini so izdelovali računalniško predstavitev izbrane teme s programom Power Point. Učenci so se učili svoje delo čim bolje predstaviti. Predstavitev je včasih celo pomembnejša od vsebine. Zadnje leto so se učenci seznanili z omrežji in se naučili izdelati preprosto spletno stran z izbrano tematiko. Seveda so se vsa tri leta pri računalništvu učili tudi bontona pri delu z omrežji, se pogovarjali o varnosti pri delu z internetom, o avtorskih pravicah ...

Danes

Oprema, izobraževanje

Naša šola je danes dobro opremljena. Ker oprema hitro zastara, hkrati pa je veliko novosti, se za to zelo trudimo vsi – od vodstva šole (še posebej pomočnica ravnateljice Jožica Senica Zabret) do učiteljev in staršev, ki pomagajo s sredstvi za Šolski sklad. V večini učilnic imamo računalnik z LCD-projektorjem ali pa interaktivne table. Učitelji se za uporabo IKT izobražujemo na seminarjih, raznih predstavitvah, delavnicah, mnogo pa je tudi samoizobraževanja.

Delo

Uporaba informacijsko-komunikacijske tehnologije pri pouku učitelju razširja možnosti poučevanja, učencem pa predstavlja privlačnejšo možnost učenja. Na šoli smo imeli več let inovacijski projekt Z razvojem IKT-kompetenc do e-poučevanja. Razvijali smo šolski informacijski strežnik, spletne strani, uvedli in obogatili smo naše spletne učilnice, računalniške vsebine smo vključili v tehniške dni, sodelovali smo na videokonferencah, aktivno uporabljamo interaktivne table in delo predstavljamo tudi drugim, učitelji ažurno objavljamo poročila o raznih dejavnostih na spletnih straneh šole (mini elektronski časopisi), učiteljice z učenci izdelujejo pravljice ...

Z razširjenostjo računalniške tehnologije (tablice, pametni telefoni) v vsakdanjem življenju se je zanimanje učencev za računalniške predmete zmanjšalo (učenci mislijo, da veliko znajo, če veliko sedijo za računalnikom), splošno računalniško znanje večine učencev pa še vedno ni na visoki ravni. Nekatero vsebine računalništva smo zato vključili v pouk predmeta tehnika in tehnologije in v tehniške dneve. Učenci tako na tehniških dnevih spoznajo del zgodovine računalništva, delajo v spletni učilnici, uporabljajo osnove programa Excel za obdelavo podatkov, urejajo slike, izdelujejo računalniške predstavitve, uporabljajo matematični program Geogebra. Na ta način poskušamo vsem učencem sistematično podati znanje uporabe računalnikov, saj je to znanje, ki ga nujno potrebujemo v nadaljnjem izobraževanju in v življenju.

Učitelji se s svojimi oddelki lotevajo raznih projektov v povezavi z uporabo IKT. Na razredni stopnji je z učenci prvo pravljico izdelala učiteljica Klavdija Krevs. Učenci še vedno uživajo v pisanju zgodb, risanju ilustracij, izdelavi predstavitev. Na predmetni stopnji računalniško znanje uporabljajo pri izdelavi seminarских nalog, raziskovalnih nalog, pri scenografiji za muzikal ... Svoje znanje pokažejo tudi na tekmovanju PPT-wars, kjer izdelajo animirani film z avtorsko zgodbo, ilustracijami, animacijo.

Učitelji izdelujemo tudi svoje lastne računalniške predstavitve ter jih uporabljamo pri pouku na vseh področjih. Pouk je zelo interaktiven tudi s pomočjo »pametnih« tabel, saj lahko uporabljamo različna gradiva in programe. Sodelovali smo na videokonferencah, ki jih je organiziral Arnes. V šolskem letu 2007/08 smo skupaj z učenci predstavile šolo učiteljice matematike. V letu 2008/09 je knjižničarka z učenci 4. razreda in njihovo razredničarko predstavila projekt Pravljica noč.

V preteklosti smo tako objavljali razna poročila s taborov, o uspehih naših učencev na raznih tekmovanjih. Učenci se poskušajo tudi v novinarstvu iz izdelavo spletnega časopisa (Novice z Duplice), šolskega radia ... Učitelji in učenci smo že aktivno uporabljali možnost objave gradiv za učence na našem strežniku, zdaj pa je strežnik nadomestila spletna učilnica, ki omogoča tudi komuniciranje z učenci.

Na začetku uporabe neke novosti porabimo več časa, da se privadimo, čez čas pa ne vemo več, kako bi delali drugače. Kot kaže, je tudi z računalniško tehnologijo tako.

Jutri?

Učitelji, učenci in starši se bomo morali še več izobraževati, da bomo sledili razvoju računalniških orodij in opreme. Prihajajo namreč vedno nova in nova orodja, ki nam olajšajo delo, ko se jih naučimo uporabljati. Uporaba računalnika bo postala še bolj vsakdanja, današnja učna okolja bodo obogatena še z drugimi virtualnimi učnimi okolji.

V zadnjih dvajsetih letih se je interes za delo z računalniki povečal, ker se je računalništvo zelo razvilo: večje število programov, ki so namenjeni za točno določeno delo, poenostavljena uporaba programov, boljša in dostopnejša strojna oprema, na šoli so boljše prostorske možnosti, izboljšali smo tudi opremljenost računalniške učilnice. Sredstva smo pridobivali na vse mogoče načine: natečaji ministrstva za šolstvo, finančna sredstva Občine, donatorska sredstva, Šolski sklad ipd.

Izobraževanje

Danes je veliko več samoizobraževanja in pomoči sodelavcev. Izobraževanja pripravljamo za programe, ki še niso v široki rabi. Običajno se kakšen od učiteljev (lahko tudi računalničar) udeleži izobraževanja na neki inštituciji, potem pa pripravi še izobraževanje za sodelavce. Le za najnovejše računalniške vsebine izvajajo izobraževanje zunanje inštitucije (npr. spletna učilnica).

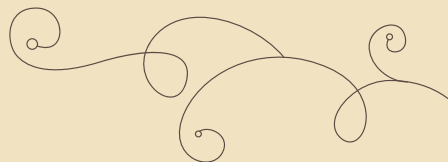
Včeraj smo računalnik uporabljali ob pouku, danes pa računalnik uporabljamo pri pouku. Lahko bi skoraj rekli, da si življenja na šoli brez znanja računalništva ne moremo več predstavljati:

- učitelji uporabljajo računalnik pri pripravi na pouk, pri pouku in pisanju raznih statistik,
- učenci računalnik uporabljajo za delo (in zabavo),
- starši predvsem za informiranje o delu v šoli (spletne strani, pošta, spletna učilnica).

Znanje uporabe računalnika je postalo pogoj za izdelavo projektnih nalog pri pouku, raziskovalnih nalogah izven šole. Brez znanja uporabe računalnika si informacijsko nepismen, težje študiraš, težko najdeš zaposlitev, kjer ni potrebno poznati osnov uporabe računalnika. Naše delo lahko spremljate na spletnih straneh šole www.os-marijevere.si, ki jih skupaj z računalnikarjem bogatimo vsi zaposleni.



Spomini še živijo ...



*Spomini so kot iskre,
ki pod pepelom tlijo,
a ko jih razgrneš,
vedno znova zažarijo.*

(J. W. Goethe)

Biti učitelj nekoč in danes

Maja Drolec

*Kakor ljubo sonce zemljo oživilja,
ktero osije, tako naj vsak učitel šolo
oveseljuje, v ktero pride.*

(Anton M. Slomšek; Blaže in Nežica v nedelskeji šoli; Celovec 1857)

Sredi 18. stol. je bilo na Kranjskem še malo šol, na vsem slovenskem ozemlju kakih 70 do 80, pa še te je obiskovalo malo otrok. Učitelj je bil po navadi tudi cerkovnik in organist, večkrat duhovnik ali kaj drugega. Cesarica Marija Terezija je leta 1770 proglasila šolstvo za »politicom«, to se pravi, da je država dolžna skrbeti zanj. Otroci so v šolah poslušali nemški jezik in imeli poleg verouka še branje, pisanje, računanje ter nekatere praktične vednosti in spretnosti. Pri nas so šole slabo uspevale, saj jih je obiskovala le petina otrok. Razlog je bila ljudska revščina, prenizka izobrazba in preslabe plače učiteljev, predvsem pa odpor naših ljudi do šole.

Dolgo časa je preteklo, da so naši predniki spoznali, da je ljudska izobrazba možna samo v jeziku ljudstva. Po letu 1800 na Kranjskem začnejo nastajati šole s slovenskim značajem. Splošno šolsko obveznost na Slovenskem je vpeljal avstrijski osnovnošolski zakon, sprejet 14. maja 1869. Predpisoval je osemletno šolsko obveznost za vse otroke od šestega do štirinajstega leta starosti. Zaradi zaostalosti vzhodnih in južnih dežel monarhije pa je dopuščal, da smejo te dežele izjemoma skrajšati šolsko obveznost na minimalno šest let. Ljudska šola je morala biti ustanovljena povsod, kjer je bilo vsaj 40 otrok, ki bi imeli največ 4 kilometre do šole. Tako je nastalo večje število šol.

V letih med 1904 in 1913 so na Kamniškem prevladovali enorazredne in dvorazredne ljudske šole. V njih so poučevali strogi učitelji, ki so svojo avtoriteto dosegali s palico in nepopustljivostjo. Učenci so bili bogaboječi, skromni, večkrat lačni kot siti, pastirčki, ki so v šolo prihajali v pretesnih bratovih čevljih. Učitelja so se zelo bali in mu niso upali ugovarjati.



Tudi jaz sem učiteljica. Že od leta 1979. Ko sem bila majhna, sem doma poslušala babico, končala je ljudsko šolo, ki je pravila, da je najlepši poklic biti učiteljica. Moji mami ni uspelo končati učiteljskega študija, a midve s sestro sva postali učiteljici.

Učiti učence v manjši vaški šoli pred 37 leti je bilo po svoje zelo lepo. Učenci so bili spoštljivi, delavni in poslušni. Njihovi starši skromni in spominjam se očeta, ki je imel dva fantička ne preveč bistre glave. Prosil me je, naj ju naučim brati in pisati, da bosta opravila vozniški izpit, da bosta lahko vozila traktor. Spominjam se dečka, ki je prihajal v šolo utrujen, večkrat brez domačih nalog, ker je cele popoldneve pomagal očetu podirati drevje v gozdu ali skrbel za živino v hlevu. Zgodilo se je, da je v topli učilnici zadremal. Seveda je imel težave pri branju in pisanju, zato šole ni maral.

Leta 1986 so na Duplici odprli osemletno osnovno šolo. Ravnatelj g. Božidar Pilej je sestavil učiteljski zbor za predmetno stopnjo in med njimi sem bila tudi jaz, učiteljica slovenščine in srbohrvaščine, ki smo jo imeli tedaj v petem razredu. Bila sem presrečna, da se mi ne bo več treba voziti v oddaljeni kraj, saj je dupliška šola v okolišu, kjer živim. Pouk je najprej potekal v dveh izmenah, dokler nismo dobili prizidka k šoli. Za mene, mlado učiteljico, so bile to kar precejšnje spremembe.

Učenci na Duplici so bili drugačni. Niso bili iz kmečkega okolja. Do šole imajo le pet minut, saj živijo večinoma v blokih in hišah na Duplici, pa kljub temu kdaj zamudijo k pouku. Redki prihajajo iz Šmarce in Volčjega Potoka. Le-ti se mi večkrat zdijo bolj delavni in pridni. Po letu 2000 šola dobi nov prizidek in vsak učitelj svojo učilnico. Prihajajo nove generacije učencev. Nastopi devetletka, nivojski pouk, novi učni načrti, računalniško opismenjevanje. Spreminja se način dela. Kreda in tablo zamenja računalnik, s pomočjo katerega projiciramo vsebine na interaktivno tablo. Novi delovni zvezki ponudijo privlačne in uporabne vsebine. Učencu ni treba več veliko pisati, kar se, na žalost, pozna pri njegovem znanju pravopisa. Žal se vse dogaja s svetlobno hitrostjo, v prid računalniških navdušencev, Wikipedije in Googla ter tablic in bralnikov. Kaj pa človek – učenec ali učitelj? Knjiga? Na žalost





le-ta izgublja svojo moč. Med učenci ni več Tonka ali Filipa, Borisa, Špele ali Nastje pa Mance, Barbare, ki so prebrali vse knjige sveta. S svojo razgledanostjo so popestrili pouk književnosti, saj so poznali vse literarne junake. Na dnu omare najdem njihove spise in jih ponosna prebiram ob misli, da so našli smisel življenja v svetu besed, kajti moji učenci niso le zdravniki, pravniki, ekonomisti, trgovci, ampak tudi slavisti, novinarji in glasbeniki.

Biti učitelj je lepo. To je poslanstvo, saj daš generacijam svoje znanje, lahko si jim vzor. Življenje pa je žal neusmiljeno. Zmanjkuje nam časa za družino, za pogovore, za knjige. Stanovanja so podnevi prazna, ker se starši pehajo za zaslužkom, otroci so v varstvu starih staršev, kasneje, ko odrasčajo, ulice in računalnikov. Večkrat bi se morali ustaviti in prisluhniti ptičjemu ščebetju, malemu zvedavemu otroku, ki prosi za pravljico. Vseh svojih učencev se bom vedno rada spominjala.

*O setvi ima sonce sijati, da se da
lepše orati in njiva čedno obdelati,
bodi, učitel, tudi ti pri nauku vesel in
dobre volje, kar je prav.*

(Anton M. Slomšek; Blaže in Nežica v nedelskejšoli; Celovec 1857)



*Marinka Gregorš s 1. a
v šolskem letu 1975/76*



*Klavdija Krevs s 1. b
v šolskem letu 2016/17*

Moji spomini

Božidar Pilej, bivši ravnatelj in upokojeni učitelj

Odločil sem se, da bom svoje spomine na jesenski jubilej šole vrnil petdeset let nazaj. Leto 2016 je leto mojih treh jubilejev.

Končal sem učiteljske. Šola mi je pomagala, da sem z velikim optimizmom stopil na pot poslanstvu – pomagati učencem v pridobivanju znanja, spoštovanju vrednot. Pedagoško delo sem nadaljeval v šoli z učitelji, ki so me usmerjali, naučili v času mojega izobraževanja v osnovni šoli. Kot sodelavec sem včasih mislil, da s svojimi idejami ne morejo več slediti času. Danes mislim drugače. Življenje prinaša korenite spremembe. Tudi šola danes ni izjema. Vendar starejši kolegi, ki svoje delo opravljajo z vso odgovornostjo, morda malo »zastarelo«, zaslužijo spoštovanje in včasih tudi upoštevanje svojih »zastarelih« idej. Na podružnično šolo na Duplici sem prišel septembra leta 1983. Moj predhodnik mi je postavil temelje, da sem kot začetnik lahko s sodelavci nadaljeval delo. Leta 1986 je bila na Duplici ustanovljena osnovna šola, drugi jubilej v mojem življenju. Novi kolegi, novi izzivi. Mlad ravnatelj in mladi sodelavci smo s pomočjo starejših kolegov orali ledino. Mislim, da smo bili uspešni. V letih mojega ravnateljstva ni bilo vse super. Problemi v procesu so bili in so tudi danes. Sodelovanje s starši je bilo dobro. Disciplinski problemi so bili, vendar smo jih reševali bistveno lažje, kot se rešujejo danes. Vesel sem, ko srečam učence, ki so zaključili osnovno šolo na Duplici, da si najdejo čas in kaj povprašajo svojega »tečnega« ravnatelja – kaj počne in kako kaj je. Povem jim, da še vedno rad vstopi skozi šolska vrata in se veseli srečanja s kolegi in učenci, s katerimi gre na kakšen dan dejavnosti. Tretji jubilej mojega življenja pa ni vezan na jubilej moje šole, ta je pa res samo moj.

*Božidar Pilej s svojimi učenci
v šolskem letu 2004/2005*



Mladost živi od načrtov, starost od spominov *Angelca Adamič, upokojena učiteljica*

Čas teče, vse mineva – ostajajo samo spomini!

Vrniti se moram kar šestdeset let nazaj, kajti leta 1955 se je na Duplici pokazala velika potreba po šoli vsaj za učence 1. in 2. razreda, saj so vsi učenci morali hoditi peš v šolo v Kamnik. Za najmlajše je bilo težko, ker je bila pot v šolo vedno bolj nevarna zaradi naraščajočega prometa. Nekateri zainteresirani krajanji so dali pobudo, da bi vsaj za najmlajše dobili nek prostor za eno učilnico. Obrnili so se na tovarno Stol in ta jim je odstopila prostor v stanovanjskem bloku, kjer smo dobili eno učilnico.

Preden sem prišla v šolo na Duplico, kjer sem tudi stanovala, sem se pet let vozila s kolesom v Tunjice, zato sem se namestitve v šolo na Duplici zelo razveselila. Tu sem ostala celih osemindvajset let. Vmes sem tri leta žrtvovala za študij ob delu in dokončala Pedagoško akademijo. Dobro se spominjam, kako zahteven je bil študij poleg službe in gospodinjskega dela, a mi je to ostalo v lepem spominu. Poučevali sva s sedaj že pokojno kolegico Marinko Gregorš. Pouk je bil dvoizmenski, nekaj let pa celo troizmenski. Delo učitelja je bilo v tistih časih precej drugačno od današnjega. O kakšnem kabinetu nismo niti sanjale. Vsa učila za čim bolj nazoren pouk smo izdelovale same ali pa z učenci. Sicer pa sta imeli glavno vlogo kreda in tabla.

Število rojstev na Duplici je naraščalo, zato je bilo treba nujno misliti na zidavo nove šole. Ta pa je bila v začetku le s štirimi učilnicami kot podružnica OŠ Frana Albrehta. Spominjam se, ko je v novi šoli vsaka učilnica dobila radio. Tega smo bili z učenci zelo veseli. Poslušali smo radijske oddaje za šolarje, s čimer smo popestrili pouk. Na Duplici sem trinajst let poučevala v prvem razredu, šele na večkratno prošnjo sem »dobila« drugi razred. V novi šoli sem končno prišla do tretjega razreda, kjer sem poučevala do upokojitve leta 1984. V tretjem razredu je bil med nami zelo sposoben učenec in danes svetovno znan alpinist s svetovnimi rekordi Tomaž Humar, ki pa je žal dal življenje za svoje velike ideale. Tudi Joc Pečečnik, ki je že v tretjem razredu kazal posebne sposobnosti in je danes med najuglednejšimi poslovneži in inovatorji doma in po svetu na področju zabavne elektronike, je bil moj učenec.

Na čas službovanja imam veliko lepih spominov. Biti učitelj je lepo, a ne vedno lahko. Kljub vsemu pa bi si verjetno ponovno izbrala ta poklic, ker si z otroki »vedno mlad«. In na koncu kariere ugotoviš, da nisi nenadomestljiv in da je čas, da tvojo pot nadaljujejo drugi. Pregovor pravi: Mladost živi od načrtov, starost od spominov.



Mnogi učenci imajo na pouk slovenščine lepe spomine

Jana Bratuž, upokojena učiteljica

Na osnovni šoli Marije Vere sem poučevala slovenščino in sprva tudi angleščino vse od začetka, ko je podružnična šola Duplica prerasla v eno največjih osnovnih šol na Kamniškem, do upokojitve leta 2012.

V začetku so bili oddelki zelo številčni, raznega gradiva, ki bi ga poleg obveznih učbenikov uporabljali pri pouku, pa skorajda ni bilo, zato smo se morali učitelji znajti, kakor smo vedeli in znali. Učni listi in preizkusi znanja so bili narejeni s pomočjo ciklostila, ročnega stroja, s katerim smo razmnoževali različne naloge, veliko je bilo še pisanja na tablo in prepisovanja v zvezke. Ker spadam še v tisto generacijo, ki se še ni rodila z računalnikom v eni in telefonom v drugi roki, je bila uporaba računalniške tehnologije tako zame kot verjetno še za koga od učiteljev moje generacije kar trd oreh. Trajalo je malo dlje kot pri mlajših kolegih, a nam je precej olajšala delo z učenci. S tem so se nam odpirale nove poti pri poučevanju in vedno več gradiva nam je bilo na razpolago. Mnogokrat so mi pri delu z računalnikom na pomoč priskočili kar učenci sami. Ko na isti šoli poučuješ 26 let, pride tudi do presenečenja, ko na prvem roditeljskem sestanku po toliko letih v isti učilnici zagledaš približno polovico svojih nekdanjih učencev, tokrat v vlogi staršev, in se počutiš popolnoma domače, a tudi starši so v svoji novi vlogi pred mano veliko bolj sproščeni.

Kako biti dober učitelj? V letih dela z mladimi sem ugotovila, da ni recepta, s katerim bi vzpostavila v razredu disciplino, da bi naučila učence vsega tistega, kar so od nas zahtevali učni načrti. Prilagoditi sem se morala vsakemu posamezniku, vsaki generaciji, ki pa so bile res zelo različne. Najlepše spomine na delo z učenci pa imam iz zadnjih let poučevanja, ko so bili učenci pri posameznih predmetih porazdeljeni v manjše skupine (t. i. nivojski pouk), kjer si imel res možnost delati z vsakim učencem posebej in hkrati tudi s skupino kot celoto.

Med učenci naše šole in tudi med mojimi je bilo kar nekaj takih, ki so zelo uspešni v svojem poklicu in so nam lahko v ponos. Najbolj pa sem vesela, ko me sem in tja na cesti ustavi kaka gospa ali gospod in me vpraša, če se jo ali se ga še spomnim iz osnovne šole, me vpraša, kako sem, in mi pove, kaj počne v življenju. Mnogi od njih še pristavijo, da imajo na šolo in tudi name, kot na njihovo učiteljico in s tem na slovenščino, lepe spomine. Kaj drugega bi si od svojih nekdanjih učencev še želela?

Verjetno bi bila še enkrat učiteljica

Karolina Žebavec, upokojena učiteljica

Na šolo sem prišla 1. decembra 1974. Šola je takrat bila štirirazrednica, podružnica OŠ Frana Albrehta Kamnik. Poučevala sem prvi razred, kasneje pa prvi in drugi. Pouk je potekal v dveh izmenah, saj je šola imela le štiri učilnice in kuhinjo. V šoli je kuharica pripravljala le malice. Ravnatelj nismo imeli, imeli smo upravitelja, ki je hkrati tudi poučeval svoj razred. Pouk smo začeli dopoldan ob 8. uri in končali do 13. ure, popoldanska izmena pa od 12.30 do 16.00. Podaljšanega bivanja in drugih dejavnosti še ni bilo, bili so samo krožki, ki so potekali po 16. uri. Imeli smo pevski zbor, ročna dela, pravljice in likovni krožek. V razredu je bilo od 30 do 32 otrok, včasih celo 34. Učnih pripomočkov je bilo zelo malo; bilo je le nekaj slik, magnetne matematične ploščice. Ostale pripomočke smo si izdelale same. Najlepše spomine imam na začetek, ko nas je bilo le osem. Med sabo smo bili zelo povezani in si pomagali. Danes pogrešam prav to med današnjimi učitelji.

Največjo razliko med generacijami smo opazili, ko so začeli v šolo prihajati otroci iz vrtca. Imeli so že nekaj socialnih veščin. V razredu je bila vsaj polovica otrok, ki so slabo ali pa sploh niso govorili slovensko. V teh časih je bilo zelo veliko priseljencev iz drugih republik, v okolici šole so se začela graditi blokovska naselja. Velike razlike so bile v predznanju otrok, ki pa so se med letom porazgubile. Sodelovanje s starši je na govorilnih urah in roditeljskih sestankih. V vseh letih sem imela s starši korekten in spoštljiv odnos. Držala sem se napotkov profesorice dr. Ive Šegula, ki nam je svetovala, naj pri vsakem otroku poiščemo vedno vsaj kakšno dobro lastnost. Posebnih disciplinskih težav v razredu nisem imela nikoli, manjše pa sem reševala s starši na govorilnih urah. Obisk govorilnih ur je bil zelo velik, zato so trajale tudi po tri ure. Osebni kontakt je bil zelo pomemben in pristen. Podpisov učencem nisem nikoli dajala.

V spominu mi je ostalo veliko učencev, ki me še danes radi srečajo, se pogovarjajo, vprašajo tudi za nasvet pri vzgoji svojih otrok. Veliko mojih učencev je na visokih položajih, od pravnikov do direktorjev. Najbolj sem vesela tistih učencev, ki so imeli veliko težav v šoli, pa so danes uspešni. Učenci se me najbolj spominjajo, da sem bila stroga in pravična. Nikoli jih nisem žalila, zame so bili vedno vsi enaki, ne glede na statusni položaj staršev, narodnost. Za otroke, ki jih razred ni sprejel, sem se vedno potrudila, da so postali ostalim enaki.

Verjetno bi bila še enkrat učiteljica, kajti delo z učenci ni nikoli dolgočasno in vsakega napredka se zelo razveseliš.

Moj nasvet zdajšnjim učiteljem je, da morajo imeti radi otroke, jih spoštovati in razumeti – le tako bodo učenci učitelju to vračali.

Otroke moraš imeti rad

Jožica Lipičnik, upokojena učiteljica

Na šoli sem kot predmetna učiteljica kemije in gospodinjskih predmetov službovala od leta 1987 do 1995.

Pri kemiji je bilo poučevati lažje, ker sem imela dovolj učnih sredstev in pripomočkov, da sem po temeljiti razlagi lahko pokazala eksperiment, ki naj bi neko teorijo potrdil ali pa tudi ovrgel. Kemijo sem zelo rada poučevala, ker sem med študijem imela odlično profesorico dr. Aleksandro Kornhauser, ki nas je za predmet res znala ogreti. Tudi učenci so imeli kemijo radi. Pridno smo delali in zato z disciplino ni bilo nobenih težav. Z boljšimi učenci smo imeli krožek, kjer smo se pripravljali na tekmovanje v okviru gibanja »Znanost mladini«. Dva naša učenca sta na republiškem tekmovanju dosegla odlične rezultate in sta zaradi tega dobila štipendijo za nadaljnje šolanje.

Tudi s starši sem dobro sodelovala. Mnogi učenci so živeli v težkih socialnih razmerah, ker so starši začeli izgubljati službe. Pri pouku gospodinjstva pa smo imeli premajhno in preslabo opremljeno učilnico. Učenci so si želeli, da bi samostojno pripravljali kakšno jed, vendar so morali delati v skupinah.

Nasvet za današnje učitelje: Za svoj predmet moraš biti čim boljše usposobljen in ogret. Otroke moraš imeti rad in jih spoštovati!



Bilo je nekoč

Darja Čermelj

Na Duplici šola Marije Vere stoji,
že trideset let se iz njenih učilnic
znanje kadi.

Prvošolci so njeni že od nekdaj,
devetošolci so od sedaj,
včasih pa so bili osmošolci tisti,
ki so rekli šoli baj baj.

Dopoldan, popoldan je pouk potekal nekdaj,
po novem le še dopoldan
in tako naprej tudi čez ves dan.

Pisali na roke so se testi nekoč,
se razmnoževali na ciklostil strojih,
da so še dišali,
ko so učencem belili glave.

Kreda bela je drvela,
table zelene je zavzela.
Kaka projekcija z grafoskopa
je platno osvetlila in pouk popestrila.

Danes je to le še spomin,
zamenjal ga je interaktivni
računalniški način.

Nekaj pa je vedno bilo in vedno bo:
Šola je luštna in zabavna,
a zelo resna in pomembna stvar.

Učimo se od izkušanih in modrih



*Učitelji so glasniki iz preteklosti
in spremljevalci v prihodnost.
(Albert Einstein)*

Zgodba o prijateljstvu

Ada Blejc in Andreja Solje

Najina zgodba se je pričela leta 1982, ko so na Duplici, podružnični šoli Osnovne šole Frana Albrehta, potrebovali dve novi učiteljici v 4. razredu. Mladi, neizkušeni in preplašeni, kakšni bodo novi sodelavci in kako naju bodo sprejeli, sva se srečali na hodniku naše šole. S skupnimi močmi sva bolj samozavestno vstopili v zbornico. Po uvodni predstavitvi takratnega vodje podružnice gospoda Harija Praperja sva ugotovili, da sva med dobrimi sodelavci. Začelo se je šolsko delo v razredu. Vse šolske obveznosti sva delali in reševali skupaj, saj sva se vedno lahko zanesli druga na drugo in si brezpogojno zaupali. Kljub temu da po nekaj letih nisva bili več v isti izmeni (kar nekaj let smo imeli na Duplici dvoizmenski pouk) ali aktivu, najino prijateljstvo ni izgubilo moči, ampak se je le še bolj utrdilo.

Velikokrat ob kavici po končanem delu obujava spomine na dobre stare čase, ki so naju združili in zbližali. Temne strani najinega poklica sva izpustili, sva pa v vseh teh letih z učenci doživeli veliko lepih in nepozabnih trenutkov. Tudi midve sva se od njih ogromno naučili, tega znanja pa ne pridobiš ne v knjigah in ne na izobraževanjih. Spoznali sva, da rek, če si našel prijatelja, si našel zaklad, res drži. Zato ga najini učenci vsako leto pogosto slišijo, saj želiva pomen prijateljstva prenesti tudi na najine učence.

Naj zaključiva najino zgodbo z mislijo Marilyn Taylor: »Prav zato gre, da delamo s srcem, da vedno s srcem iščemo pot naprej.«

Življenje je igra, igra mavričnih barv, ko sonce v očeh otrok ni nujno rumeno

Milka Gabrovšek

Čudovito prelivanje mavrice sem doživljala vse od mojih začetkov poučevanja ob negotovih prvošolcih do let, ko sem jim bila »druga mama« do obdobja 9. leta. To je bil čas, ko sem sama z njimi rasla, se od njih učila in se s ponosom veselila skupnih doživetij in napredkov. Koliko ljubih in manj radostnih pripetljajev smo prerasli skupaj, vse od plazenja pod mojo mizo, ko je nekdo večino časa igral vlogo kužka, nekdo je iz lego kock dal na gugalnico gugat mamico in atija, ki sta se igrala po »odraslo«. Nekdo je bil skromno neopazen in je zrasel v čudovito osebnost. Drugi je od vsega začetka kazal izredno nadarjenost za likovno umetnost, nekdo za raziskovanje, matematiko, spet drugi za šport, za glasbo, ki nas je sproščala in povezovala. Pesniške duše so nam lepšale čas s sestavljanjem rim.

Kdaj pa kdaj so moji učenci izdajali družinske skrivnosti. Smejali smo se skupaj, pa tudi jokali. Ne morem mimo žalostnih trenutkov, ko smo izgubili ljubega sošolca, ki nas je kot angel spremljal na naših kasnejših poteh, mimo tega, da smo izgubili enega od staršev.

Bili smo družina, ki se je skupaj veselila in skupaj žalovala. Obešali smo svoje deževne oblake sušiti na sonce. Učili smo se biti srečni in manj zahtevni v svojih željah. V mozaik učenosti smo polagali delčke navdušenosti nad stvarmi, veliko pomot in napak ter poguma, ko niso štele samo ocene. Na krilih domišljije smo se učili biti srečni, se bogatili ob spoznanju vrednosti stvari in ne zgolj »cene«, tako kot je v prizrčnem darilu zapisala generacija mojih učencev 2001.

Rada sem učiteljica

Marjeta Kavčič

V osnovno šolo na Duplici sem prvič vstopila, ko je bila še podružnična, kot četrtošolka, ko smo se iz Ljubljane preselili v Kamnik. To šolo so obiskovali tudi moji trije otroci. Še sama pa komaj verjamem, da mineva že več kot 30 let, odkar sem prvič stopila v šolo kot učiteljica. Mladostno zagnanost so nadomestile izkušnje in moji prvi učenci mi sedaj zaupajo že svoje otroke. A še vedno pred začetkom šolskega leta čutim vznemirjenje, kaj me čaka v razredu, kakšni bodo otroci, kakšni bodo starši, kakšne izzive bo prineslo to leto. Biti učiteljica mi je v veselje in zadovoljstvo, a hkrati čutim veliko odgovornost, saj se zavedam, da učitelji lahko zelo vplivamo na življenje svojih učencev. Zadovoljna sem, kadar mi uspe, da učenci izrazijo ali na novo odkrijejo svoje darove, da vidim, kdo pravzaprav so. Včasih je sprejeti kakšnega učenca velik izziv. Spominjam se kar nekaj zgodb, ko smo skupaj s starši iskali in tudi našli pot, kako jim pomagati, da najdejo svoj prostor v oddelku. Včasih sem utrujena, saj imam občutek, da imamo učitelji premalo podpore v starših in sistemu, da se na nas prelagajo odgovornosti, ki pravzaprav niso naše. Zavedati se moramo, da je vzgoja plod skupnega sodelovanja.

Rada sem učiteljica. Če bi še enkrat izbirala poklic, bi še enkrat izbrala to pot. Še posebej, ko mi mamica kakšnega učenca pove, kako lepe spomine ima name kot učiteljico.



Moja pot od vzgojiteljice do učiteljice

Vera Levec

Že kot majhni deklici so mi starši iz vse soseščine zaupali varovanje svojih manjših otrok. Otroci so se v moji družbi počutili varne, zaupali so mi in se z mano radi družili. Vse te izkušnje so me napotile k cilju, da postanem vzgojiteljica predšolskih otrok. V dvajsetih letih dela v vrtcu sem pridobila ogromno znanja, izkušenj, prijateljstev s starši in njihovimi otroki.

Na nekem razpotju pa sem se zavedala, da si želim več izzivov, sprememb v življenju. Želela sem ostati v stiku z otroki, katerih starost mi najbolj ustreza in kjer sem se vedno počutila najbolj kreativno. Tako sem se odločila za delo v prvem razredu osnovne šole. Všeč mi je, ker so otroci v tem obdobju sposobni zadovoljevati nekatere svoje osnovne potrebe, sposobni prevzeti določene odgovornosti in imajo večjo kontrolo nad seboj, manj je dramatičnega nihanja čustev kot pri mlajših otrocih. Ob vsem tem se radi šaljijo in so ves čas željni novega, kar je dobra spodbuda tudi za vsakega učitelja, da se nikoli ne ustavi pri učenju in samoizobraževanju. Na začetku mojega dela v šoli ni bilo vse lahko in enostavno. Potrebovala sem kar nekaj časa, da sem se privadila drugačnemu utripu delovnega dne, kot sem ga bila vajena v vrtcu. Vsako novo šolsko leto, vsaka nova generacija otrok mi je pustila vsakovrstne vtise, za kar sem hvaležna. Vesela sem, da sem se odločila za ta poklic. Najlepše je, kadar se srečaš po dolgih letih z že odraslimi ljudmi, ki so »šli skozi tvoje roke«, postali uspešni mladi ljudje, ki ti namenijo pristrčno besedo, ki se te spomnijo, ki te objamejo. Takrat se zaveš, da si bil pomemben člen pri sestavljanju mozaika v njihovem življenju. Zaveš se, da je tvoje življenje bogato in polno. Hvala vsem, ki sem vas poznala in spoznala!

Ko sem na pragu šole stala ...

Klavdija Krevs

Dobrih 10 let je že tega, kar prvič sem stopila na ta šolska tla. Pogumno sem pred zbornico stala, na hitro si krilo svoje poravnala, nato pa vdihnila še in rekla si: »No, sedaj pa je!«
Ko ravno sem vstopiti hotela, me zadele so kot strela ...
... besede, ob katerih še danes nasmehnem se:
»To je zbornica in ne učilnica, dekle, zato hitro v razred odpravi se.«

Že od malega sem si želela, da kot učiteljica v šoli delo bi imela. Otroke brati, pisati in računati učila ter se z njimi uspehov veselila. In danes rečem lahko le, da so moje sanje uresničile se. Le kaj na svetu bolj je dragoceno kot iskren in radoveden otrok, ki brez dlake na jeziku ti pove, kaj mu je všeč in kaj ne. Ki enostavno reče ti: »Učiteljica, veš, ti tako sitna si.«

In na vprašanje ZAKAJ odgovori: »Ker moram za sabo pospravljati.«
Nato pa še v isti sapi doda: »Ampak več, vseeno te rad imam iz srca.«

Ko danes na pragu spet stojim, se novih trenutkov z otroki veselim.
Čeprav v življenju ni vedno učiti lahko, se vsak dan zavem,
da lahko znanje svoje delim in se tudi sama od otrok učim.

Bonboni malega princa

Katarina Kesič Dimić

Šolo, na kateri sem zdaj zaposlena, sem nekoč obiskovala kot učenka. Tam, kjer je stal moj 1. b, je zdaj pisarna gospe ravnateljice. Dan, ko so porušili moj prvi razred in ga nadomestili z novogradnjo, je bil zame nepričakovano boleč. Zdelo se mi je, da so s tistimi starimi zidovi podrli tudi del spominov, ki so temeljili tudi na izredno srčni učiteljici.

Ko sem se vračala nazaj kot neka druga, nova in odrasla oseba, mi je bilo milo rečeno neprijetno. Celo nenavadno se mi je zdelo to, da lahko legalno hodim po učiteljski zbornici. Tja smo sicer le na hitro radovedno vtaknili nosove, saj se nam je zdelo, da se za tistimi vrati dogajajo vesolske skrivnosti – še posebej, ko so razpravljali o naših ocenah in mladostniških lumparijah.

Ker imam neverjetno dobre spomine na svoje otroštvo, se dogodkov iz osnovne šole spomnim, kot da so se zgodili včeraj. A poleg dogodkov, se je vame veliko bolj vtisnila energija ljudi, ki so dogodke oblikovali. Njihovih reakcij, neverbalne mimike, drže telesa, čustvenih odzivov. Ko sem jih začela spoznavati iz odrasle pozicije, je bilo najbolj presenetljivo, da so se moji otroški spomini skladno zlili v eno z mojimi odraslimi doživljanji. Tukaj se vsekakor ne bi mogla strinjati z A. de Saint-Exuperyem, ki je zapisal, da so bili vsi odrasli najprej otroci, da pa se le redki od njih tega spominjajo. Moja anekdotska ugotovitev bi bila, da bodo vsi otroci nekoč odrasli. In da se jih bo velika večina spomnila dogodkov iz otroštva – predvsem krivic, ponižanj in s tem povezanih bolečin.

Ko sem se nekoč po naključju znašla na asteroidu B 265, mi je Mali princ prišepnil tole: »Prijetne anekdote nam ostanejo v spominu kot bonbončki. Redko se spomnimo njihovega papirčka in barve, ker nam zaradi dobrega okusa v ustih za vedno ostane neprecenljiva sladkost. Neprijetnih anekdot pa se ne spomnimo samo po okusu. Spomnimo se vrečke, iz katere so prišli. Papirčka, v katerega so bili zaviti. Neznosno grenkega okusa, a tudi roke, ki nam jih je ponujala.«

Ker otroci zmorejo gledati s srcem. In tudi vidijo z njim.

S šolo sva skupaj rasli

Manca Griljc

Osnovno šolo Marije Vere sem kot otrok obiskovala tudi sama in takrat je bila to 'moja šola'. Nato sem zrastle in zrastle je tudi šola – dobila je nov prizidek. Moja poklicna pot je hotela, da ta šola znova postane 'moja šola'. Moj korak je bil težek in slabost mi je stiskala grlo, prav tako kot prvi šolski dan, ko sem s šestimi leti vstopila v prvi razred. Danes, dvajset let kasneje, v šolo kot učiteljica vstopam z enakimi občutki, vendar se je izkazalo, tako kot prvič, da so ta občutja povsem odveč. Tesnobo je pregnal topel sprejem mojih bivših učiteljic in učiteljev ter mojih sedanjih sodelavk in sodelavcev, tako kot sem topel sprejem doživela tudi pred dvajsetimi leti s strani zaposlenih in sošolcev. In ko sem kasneje šolo doživela z dveh plati, sem spoznala, da smo učitelji tukaj iz enega samega razloga, da smo tu ZA učence. Tudi tisti najstrožji, pa čeprav je to včasih težko verjeti, delajo z dušo in srcem, da bi vzgojili dobre ljudi in jih naučili dobre reči.

Kaj je zares pomembno?

Ema Zupet

Na osnovno šolo Marije Vere sem prišla pred šestnajstimi leti. Od takrat se je spremenilo marsikaj. Dobili smo prizidek, učilnice so opremljene z modernimi interaktivnimi pripomočki, zamenjali so se sodelavci in sodelavke, prenovili so se učni načrti, spremenil se je način poučevanja itd. Seveda sem se spremenila tudi jaz. Tempo je postal neulovljiv in marsikdaj že prav neusmiljen. Sestanki, spremembe, novosti, prilagajanja. Nekaj pa se vendarle in na srečo ni spremenilo. Vsako leto, ko so priprave na novo šolsko leto na višku, ko smo že kar malo sitni, si 1. septembra, ko v učilnico pridejo učenci, oddahnem in si rečem: Saj res, zato sem tu. Tole je pomembno. In vse se vrne v stare tirnice. Energija se vrne. Vsak nasmeh, vsaka posušena solza, vsak objem mi da novo moč. V vseh letih službovanja na tej šoli sem spoznala veliko otrok in njihovih staršev. Vsak, prav vsak od njih mi je nekaj dal in me nekaj naučil. Dobro si zapomnim in slabo pozabim, a se iz tega tudi kaj naučim.

In upam, da bo še dolgo tako ...



Matematiko se učimo za življenje

Jožica Štrajhar

Osnovna šola Frana Albrehta, podružnica Duplica, je pomenila moje prvo srečanje s sistematičnim učenjem. Pouk na razredni stopnji mi je bil najbolj všeč pri tovarišici Eriki Ferbar, saj je znala voditi moj hiperaktivni duh in me navdušiti za šolsko delo. Predmetno stopnjo sem obiskovala na Osnovni šoli Toma Brejca, kjer sem tudi uživala.

Matematiko na tej šoli poučujem že od ustanovitve osemletke dalje. Sčasoma smo postali aktiv: najprej sva sodelovali z Darjo Čermelj, kasneje se nama je pridružila Alenka Pavlič in pred nekaj leti še Urška Brožič. Razmišljamo zelo podobno, zato vse v pouk vključujemo novosti, ki učencem popestrijo včasih nezanimive matematične vsebine. Med naloge vpletamo probleme iz življenja, saj se matematike učimo zato, da bomo lažje reševali praktične probleme in ne zaradi matematike same. Vesela sem, da se v aktivu dobro razumemo, smo res ustvarjalne sodelavke in s svojimi idejami obogatimo pouk.

Rada delam z učenci tudi pri dodatnem pouku, saj se lahko naučimo kaj več od obveznih vsebin, zraven pa se še zabavamo. Prva leta smo z učenci osmega razreda hodili v bližnje tovarne in v prostem času delali – pleli, pometali, pakirali izdelke. S prisluzenim denarjem smo šli na tridnevni končni izlet v Dalmacijo. Ker so se morali prej tako potruditi za zaslužek, z disciplino ni bilo nobenih problemov. Spomnim se njihovih zadovoljnih nasmehov, ko so se (večina) prvič peljali z letalom (Split–Brnik). Danes so razmere v družbi drugačne – dela ne dobijo niti odrasli. S tem so učenci izgubili možnost praktično delati in se potruditi za skupni cilj. Nekoč so bolj cenili delo staršev in ponosni so bili na to, da so si končni izlet prislužili s svojim delom.

Skupaj z učenci sem se lotevala različnih projektov. Poleg veliko dela je sodelovanje prineslo tudi precej veselja ob skupnem delu in doseženem cilju: izdelava razrednih glasil, razredne prireditve za starše, predstavitev razreda na valeti, projekti Matematika v Prešernovem času, Lepa beseda lepo mesto najde, Sladice, oblikovanje razrednih almanahov, izdelava animiranih filmov, sodelovanje na tekmovanjih (npr. Prvaki znanja).

Vesela sem, ko srečam svoje bivše učence nasmejane, zadovoljne s svojim življenjem. Upam, da sem tudi jaz dodala delček pri bogatenju njihovega znanja, pri oblikovanju njihovih osebnosti. Zadovoljna sem, ko izvem, da svoj poklic (pa naj bo trgovec, delavec, uslužbenec, zdravnik, profesor ...) opravlja z veseljem, dobro voljo. Upam, da bom še naprej lahko sodelovala z učitelji, učenci in njihovimi starši, da bo pouk še naprej zanimiv in čim manj dolgočasen.



Ko sem bil še sam šolar na Duplici



*Življenje ni to, kar smo živeli, temveč to,
česar se spominjamo, da bi o tem pripovedovali.*
(G. G. Marquez)

Andreja Vukmir

Pred mnogimi leti sem bila tudi sama učenka naše šole. Takrat je bila to še podružnica šole Frana Albrehta, iz katere se je v kasnejših letih razvila naša šola. Bila je majhna zgradba s samo štirimi razredi, zbornico, majhno kuhinjo in garderobami. To je bilo na mestu, kjer so še danes učilnice za prve in druge razrede. Duplica takrat tudi zdaleč ni bila takšna, kot je danes. Ni bilo blokov, hiš je bilo veliko manj, povsod so bila polja. Vsi smo poznali vse in v šolo sem lahko, če sem bila slučajno prepozna, šla kar skozi koruzne njive. To je bilo na mestu, kjer so danes bloki Groharjeve ulice. Seveda je bilo treba paziti, da nas ni videl kmet, ki se je strašno jezil, če smo otroci tekali po njegovi njivi. Najbolj smo se bali njegovega majhnega psa – najbrž se nam je takrat zdel velik – ko smo bili pa sami tako majhni. In res se je nekega dne zgodilo, da me je ugriznil in sem v šoli jokala kot dež. Sicer pa je bila naša pot do šole po ozki travnati potki ob železnici, kjer je stal velik oreh, pod katerim smo poležavali, se pogovarjali, po katerem smo plezali. In za kratko pot do doma smo včasih potrebovali tudi po dve uri. Toliko zanimivih stvari je bilo na poti, doma pa nas niso čakali ne računalniki ne televizija, zato je bilo druženje z vrstniki za nas tako pomembno. V šoli se nismo najbolj bali učiteljic in učitelja, pač pa čistilke. Ta je bila res huda. Vsako jutro je stala pred vrati, natančno je pregledala vsake čevlje in vsakega otroka ter pazila, da v šolo nismo prinesli preveč umazanije. Kamor koli po šoli te je zaneslo, povsod je bilo njeno budno oko. Bog ne daj, da bi ne pobrali papirčka, ki nam je padel na tla, ali da bi na stranišču preveč škropili z vodo, da ne bi počistili drobtin na mizi ... No, mogoče smo se malo bali tudi učitelja v četrtem razredu, Harija Praperja. Če nisi bil priden, je tudi kakšna priletela. Za današnji čas povsem nesprejemljivo, ampak mi smo ga imeli radi in neskončno smo ga občudovali. Kakor tudi druge učiteljice, ki so bile kasneje, ko sem začela delati na tej šoli, celo moje sodelavke.

Drugi, ampak lepi časi.

Dr. Boris Kern

Osnovno šolo Marije Vere sem obiskoval med letoma 1989 in 1997. Že kot otroku in kasneje najstniku mi je bilo všeč, da se moja šola za razliko od večine drugih imenuje po ženski, ki pa ni bila ne pisateljica ne borka, ampak igralka in režiserka.

Moj prvi šolski dan je še vedno na listi mojih najbolj žalostnih dni v življenju. Spomnim se, da obstaja celo neka fotografija, posneta tega dne, na kateri izgledam zelo nesrečno. Pred osnovno šolo nisem obiskoval vrtca, v šolo sem vstopil s šestimi leti, tako da je bilo novo okolje zame kar precejšnji izziv. Ta prehod pa mi je zelo olajšala učiteljica Ivanka Šinkovec, ki je bila – lahko rečem – prav ljubeča. Devetdeseta so bila leta osamosvajanja, kar se je v nacionalno napetem okolju odrazilo tudi med sošolci. Spomnim se, da sem bil v razredu precej avt, in sicer zaradi hrvaškega porekla. Šele kasneje sem si uzavestil nonsens, da pa je bil moj črnogorski sošolec komaj dvojkar za razliko od mene zelo in. Korenine so bile očitno sekundarnega

pomena, a vendarle ... Posledično torej ni presenetljivo, da so moja prva asociacija na osnovno šolo prav moje učiteljice in učitelji, s katerimi sem se veliko bolje razumel kot s sošolci. Zelo sem jim hvaležen, da me niso obravnavali kot otroka, ampak so se z mano pogovarjali tudi o zelo resnih stvareh. Dopustili so mi dovolj prostora, da sem se lahko izrazil, mi zavestili, na katerih področjih sem močan, in mi tudi dali občutek, da sem nekaj posebnega. Menim, da je slednje izrednega pomena. Sploh v letih, ko se človek formira, je ključno, da nekdo verjame vate in te podpira tudi izven starševskih okvirov.

Seveda je izredno krivično govoriti o bolj in manj pomembnih poklicih, vsi namreč na svoj način prispevamo k celotni družbi, vendar pa je pomembnost učiteljskega poklica nesporna, saj ravno učitelji v precejšnji meri zaznamujejo tudi nadaljnjo pot slehernega od nas. Sam sem imel z učitelji veliko srečo, od vsakega sem se česa naučil, posebej pa moram izpostaviti nekaj od njih ...

Izredno sem hvaležen učiteljici matematike, tudi razredničarki, Jožici Štrajhar, ki me je navdušila do te mere, da sem nekaj časa celo razmišljal o tem, da bi postal učitelj matematike. In nisem pozabil, da mi je v posvetilu podarjene knjige napisala misel Maksima Gorkega: »Živeti moraš tako, da lahko vedno samega sebe spoštuješ.«, v nekem drugem pa Newtonovo misel: »To, kar vemo, je kaplja, to, česar ne vemo, je morje.« Obe spoznanji sta za življenje zelo pomembni in sreča je, da sem bil z njima seznanjen že tako zgodaj. Ne bom pozabil tudi tega, kako zelo modro je ga. Štrajhar odreagirala, ko nas je eden od sošolcev odličnjakov v zadnjem razredu šokiral z namero, da bo postal avtomehaničar. Učiteljica je poudarila, da je v življenju najpomembnejše to, da človek svoj poklic opravlja z veseljem.

Omeniti moram tudi učitelja Borisa Bratuža, ki je, čeprav je dosledno napačno naglaševal moj priimek, odkril moj slikarski talent in me spodbujal k ustvarjalnosti, sproščenosti v ustvarjanju in temu, da je stvari treba narediti drugače kot drugi (te lekcije sem se sicer naučil predvsem doma). Ne smem pa pozabiti tudi takratnega ravnatelja, g. Boža Pileja, ki mi je ob podelitvi nagrad na valeti izrekel polno lepih in naklonjenih besed.

Izredno pa spoštujem tudi učiteljico slovenščine, go. Majo Drolec. Nasploh zelo cenim ljudi, ki znajo dobro vsebino tudi posredovati z veliko stila, kar vsekakor velja za gospo učiteljico Drolec. Tudi ona je predstavljala zelo pomemben zgled, kako deluje in poučuje dober učitelj, spomnim se, da se je izdatno angažirala v zvezi s tekmovanji in me zelo spodbujala k pisanju. V nagrajenem spisu na Kopitarjevih dnevih sem se vživel v umirajočega jezikoslovca Jerneja Kopitarja – danes, v paranoidnem svetu, bi otroka, ki v spisu piše o smrti, verjetno poslali k psihologinji – takrat so mi dali nagrado. Enkrat mi je ga. Drolec celo rekla: »Naš Boris bo pa enkrat pisatelj.« Sicer nisem ... (še), se mi je pa takrat zdelo imenitno, da nekdo tako misli. Včasih lahko ena nevede izrečena misel, komentar, stavek nekemu nadobudnemu mlademu bitjcu veliko pomeni in se mu globoko vtisne v spomin. Moja afiniteta do jezika me je pozneje vodila na študij slovenistike, danes poučujem na Oddelku za slovenistiko Filozofske fakultete v Ljubljani in v svojem delu neznansko uživam.

Glede na to, da je življenje sestavljeno iz tisočih če se ne bi zgodilo to, se ne bi zgodilo drugo, vsi ti čenebiji pa so pogojeni s tisoč drugimi čenebiji in ti zopet z deset tisoč drugimi – kdo ve, ali bi bila moja pot enaka, če bi bila moja osnovnošolska izkušnja drugačna. Zavedam se namreč, da je mlade, vedoželjne oči možno tudi zatreti.

Le predstavljam si lahko, kakšna je bila osnovnošolska izkušnja sošolcev, za katere je bila dvojka trdo prigarano uspeh in ki niso našli utehe niti med sošolci niti med učitelji in morda celo niti doma. Pomembno je, da se zavedamo tudi njihovih zgodb. Zase lahko vendarle rečem, da sem svojim osnovnošolskim učiteljem neizmerno hvaležen, ker so ustvarili zame zelo vzpodbudno okolje. Vsekakor so prispevali k formiranju moje osebnosti in tudi k vsem nadaljnjim uspehom. V osnovni šoli sem namreč dobil zelo pomembne temelje, na katerih je bilo pozneje veliko lažje graditi. In če je človekovo res le tisto, česar mu ne more vzeti brodolom, moram reči, da sem že v osnovni šoli pridobil veliko tega. In zato vam, dragi moji učitelji, res najlepša hvala.

P. S. In ja ... Še tole: Sadina, oprosti, ker sem bil tak bedak.

Nina Klemen

Šolo sem obiskovala v letih od 1986 do 1994, potem pa sem šla na srednjo ekonomsko šolo v Kamnik, nazadnje pa na fakulteto v Kranj. Zdaj delam v družinskem računovodskem servisu. Najbolj se spominjam, kako smo še na razredni stopnji vedno gledali na drugo stran k »ta velikim« in komaj čakali, da bomo tudi mi tam. Kakšnih posebnih vragolij se niti ne spominjam, vem pa, da je bilo vsak dan kaj, a nikoli nič hudega/resnega. V tistih časih so imeli učitelji kar avtoriteto. Vedno pa se je našel kdo, ki je bil malo bolj problematičen in ni spoštoval pravil, a s takimi se ni delalo tako v rokavicah kot sedaj. Super je videti iste učitelje, ki so učili mene (sploh tiste, ki jih imam v lepem spominu), da sedaj učijo mojega otroka. Na to šolo imam v glavnem lepe spomine in veseli me, da šola sedaj izgleda še lepše, modernejše. Moti me edino zvonec! Tisti zvonec, ki smo ga imeli včasih, je bil boljši, saj si točno vedel, kdaj se začne odmor in si se lahko malo pretegnil, kdaj se je spet treba usesti in zresniti ter kdaj je konec šole, da se gre lahko domov! Včasih bi šla kar nazaj, ker je to čas, ko se naučiš toliko novih stvari (ne samo tistih, ki so v učbenikih), saj si kot nepopisan list. Vem, da ni vedno vse samo lušno in fino, a tako je tudi potem. Dragi učenci, kljub vsemu učenju in obveznostim, si vzemite čas za brezskrbno uživanje otroštva!

Urša Podlesnik

V svoje prvo šolsko leto sem prikorakala v letu 1991. Na takratni razredni stopnji se še posebej spomnim učiteljice Sonje Sitar, ki me je navdušila nad ročnim ustvarjanjem, saj smo izdelovali vrsto različnih izdelkov in spoznali različne tehnike, kot je slikanje na steklo in podobno. Ker sem oboževala šport, je bila osnovna šola idealen kraj za spoznavanje različnih športnih iger in panog. Z veseljem sem se udeležila številnih tekmovanj, ki smo jih obiskovali z učitelji športne vzgoje in domov prinašali medalje, ki so nato krasile domače stene. Vse te izkušnje so mi koristile v prihodnosti, ko sem se profesionalno ukvarjala z odbojko. Veliko smo hodili na izlete in na nepozabne šole v naravi, še posebej se spomnim zimske, ko sem si prvi dan zlomila prst. Takrat me je naša druga mama, razredničarka Katarina Komatar, ki smo jo imeli zelo radi, peljala po mavec. Vesela sem, da so takrat upoštevali mojo željo in mi dovolili nadaljevati zimovanje. Domov sem se nato vrnila z uničenim mavcem, z medaljo iz teka na smučeh za vratom in začuda, zaceljenim prstom. V osnovno šolo bi se z veseljem spet vrnila. Kasneje spoznaš, da v kolikor sodeluješ pri pouku in delaš domače naloge, ti ostane še veliko časa, da lahko sproščeno okušaš vse radosti otroštva. Obžalujem le neprimerno vedenje, ki smo ga s skupnimi močmi celotnega razreda izkazovali učitelju tehnike, ki je takrat na novo prišel na našo šolo.

Mateja Kotnik

Spomin na šolo mi seže daleč nazaj, ko sem bila stara štiri leta. Že takrat sem občasno prihajala v šolo. Moja babica Angelca Adamič je bila na tej šoli prva učiteljica. Kadar so imeli doma težave glede varstva zame, ker v vrtec nisem hodila, me je babica, učiteljica, vzela s seboj v službo. Vsa ponosna sem sedela v zadnji klopi in risala kakšno risbico, da nisem motila pouka. Bila sem čisto pri miru in nisem nič klepetala, saj mi je babica obljubila, da bom lahko iz razreda do zbornice nesla dnevnik in redovalnico. Z babico Angelco smo takrat živeli v isti hiši, zato sem bila ponavadi zraven, ko so ji v letih, ko je bila že upokojena, iz šole prišli voščiti na dom za novo leto in ob dnevu žena. Spomnim se, da je ponavadi prišel takratni ravnatelj Božo Pilej in še druge učiteljice.

To, da sem, še preden sem šla v prvi razred, poznala vse učitelje in učiteljice, se mi je včasih zdelo dobro, včasih pa slabo, ker je bila babica z vsem na tekočem. Spomin na mojih osem let na tej šoli je še zelo svež. Zdaj sem tudi sama mama treh fantkov. Z veseljem sem jih vpisala na Osnovno šolo Marije Vere. Mark je prvošolček, srednji Matic je četrtošolček, najstarejši Max pa obiskuje šesti razred. Tudi fantje z veseljem obiskujejo to šolo, saj so vzgojeni v pozitivnem duhu do te šole.

Ponosni smo na našo babico, ki tudi svojim pravnukom z veseljem pokaže stare čitanke in nam pripoveduje, kako je bilo, ko je še učila v bloku na Duplici, in v kakšnih težkih razmerah, brez kakršnih koli pripomočkov, so takrat poučevali.

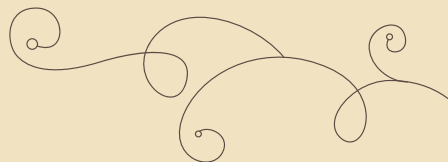
Andraž Dolar

Osnovno šolo Marije Vere sem obiskoval v letih od 2000 do 2009. Nanjo me veže ogromno lepih, neprecenljivih in zabave polnih spominov. Vsekakor bi vsakdo, ki je kdaj obiskoval to šolo, najprej načel pogovor o učiteljih. Vsak učitelj je imel že v naših časih nadvse posrečen vzdevek, ki smo ga učenci uporabljali, ko smo se imeli za pogovoriti o šolskih zadevah. Še dandanes so učitelji in prigode s šole aktualna tema za pogovor s sošolci ali pa prijatelji, ki so kadarkoli obiskovali OŠ Marije Vere. Takrat smo bili še otroci, črpali smo znanje, ki so nam ga predajali učitelji, seveda pa nikakor ni šlo brez vragolij, ki smo si jih, resnici na ljubo, od vsega še najbolj zapomnili. Kadar pomislim na osnovnošolska leta, ne morem mimo ravnila, ki je bilo priročno orodje za umirjanje razreda pri urah fizike. Pri kemiji smo vsako uro znova trepetali, če nismo imeli urejenih in oštevilčenih priprav, v učilnici biologijepa je vedno znova nastradal okostnjak, saj smo mu večkrat pošteno prerahljali kosti. Tisti časi so bili še bolj »kavbojski«, ko so se sem ter tja še prevračale omarice v garderobah in so med učenci potekali ognjevitaji boji o aktualnem športnem in splošnem dogajanju na šoli in po svetu. Danes se z veseljem spominjam časov, ko smo greli šolske klopi. Vsako leto se odzovem na povabilo in sodelujem na taboru za nadarjene. Na šolo se vračam kot bivši učenec in biolog, ki podoživlja spomine in prenaša znanje na mlajše generacije učencev.

Sara Klarič

Leta 2003 sem kot prvošolka prestopila prag Osnovne šole Marije Vere. Naš razred je bil zelo majhen, bilo nas je le 15, vendar smo bili zato še toliko bolj povezani med sabo. Leta 2011 so se naše poti ločile in vsak je odšel na drugo srednjo šolo, a so nekateri ostali moji prijatelji, s katerimi se redno družimo. Jaz sem svojo pot nadaljevala na Gimnaziji Rudolfa Maistra v Kamniku, sedaj pa študiram na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Najbolj se mi je vtisnila v spomin valeta. Mogoče je eden izmed razlogov ta, da je bila zadnji dogodek. Verjetno pa predvsem zato, ker je bilo takrat zelo čustveno. Ko pomislim na osnovno šolo, se spomnim tudi na druženje s sošolci po pouku, česar je sedaj veliko manj, in na to, da so bili dnevi veliko bolj brezskrbni. Nekaterim osnovnošolcem se verjetno ne zdi tako, a bodo to ugotovili, ko bodo prišli v srednjo šolo. Vsaj jaz sem to ugotovila takrat ... Prav zaradi teh stvari pa bi se brez velikega odlašanja vrnila nazaj.

Tisoč in ena zgodba iz šolskega vsakdana



*Izkušnja ni nekaj, kar se vam zgodi.
Je tisto, kar naredite s tem, kar se vam zgodi.
(Aldous Huxley)*

Dolgo potovanje

Majda Purgar

Ko se ozrem na prehojeno pot, mi misli begajo od enega dogodka k drugemu, spominjam se lepih in tudi težkih trenutkov. Posebno doživetje je bilo delo z učenci v prostovoljnih dejavnostih, kjer so lahko bolj kot pri pouku izrazili svoje želje, interese in nadarjenosti. Ne smem pozabiti, s kakšnim navdušenjem smo se pripravljali na razredne prireditve in javne proslave, nemalokrat pa vključevali tudi starše in zunanje sodelavce. In najlepši dogodek? Teh je bilo veliko. Z veseljem se spominjam izleta v Kamniško Bistrico. Z rednim avtobusom sem sama peljala na zaključni izlet vseh trideset otrok. Nazaj smo prišli brez vsake poškodbe, kar je za današnji čas nemogoče. Lepo smo se imeli tudi na taborih in plavalnih tečajih. Pozimi smo se pogosto sankali na hribu ob šoli. Danes je tam žal parkirišče. Pred nekaj leti smo se z učenci vračali z enotedenskega plavalnega tečaja. Ko sem jih vprašala po občutjih, mi je učenec, ki je zelo pogrešal mamico, dejal: »Učiteljca, jez ne grem več na tako dolgo potovanje.« Upam in želim, da bomo tudi v prihodnosti znali premagovati neštete ovire in se skupaj veselili uspehov.

Navodila je treba upoštevati,
včasih pa raje ne

Mateja Slevce

Bilo je moje prvo leto poučevanja. Z drugošolci smo raziskovali. Imeli smo mešanico različnih snovi, ki smo jih ločevali s siti in magneti. Ko smo z veliko truda, potrpežljivostjo in z ogromno pospravljanja vse snovi ločili in imeli pokupčkane na pladnju, sem se odločila, da končni izdelek tudi poslikam. Medtem ko sem se pripravljala na fotografiranje, sem učenca prosila, naj prime pladenj. Istočasno sem pogledala ostale, zbrane v krogu, ki so hoteli biti na sliki, in se pohecala, češ: »A ne bi bilo sedaj krasno, da se snovi pomešajo.« Učenec, ki je držal pladenj, pa takoj sune pladenj v zrak, tako da je vse poletelo po tleh. Zgrožena ga pogledam in poslušam druge učence, ko mu hitijo razlagati, da sem se samo šalila. V šoku najprej nisem razumela. Pa sem prišla k sebi, pospravila fotoaparater in dojela, da je učenec s pladnjem slišal, kaj sem rekla, in navodilo upošteval. Še vedno mi v ušesih odmeva njegov JUHUUH, vzklik, ki je pospremil snovi iz pladnja v zrak in nato na tla. Nič se nisem razburjala, tudi ostali sošolci ga niso nič obtoževali, le pri ponovnem pometanju so se nekateri postavili na stran, češ, pospravi, če si stresel. Jaz sem pa takrat ugotovila, da je raziskovalno učenje pomembno, zelo pomemben pa je zaključek takega izkustvenega učenja v smislu pogovorov in razlag ter povezovanje naučenega z uporabnostjo v življenju. Iz situacije smo se naučili, da bi bilo bolje, če bi snovi ločili na različne pladnje ali posodice. Od takrat naprej se tega držim.

Seveda Vam bom pomagal, saj ste tudi Vi meni

Ingrid Otrin

Bilo je prvo leto mojega poučevanja. Učila sem 31 otrok v 1. razredu. Takrat smo imeli še dvoizmenski pouk in govorilne ure so se pričele ob 16.15. Starši so takrat samoiniciativno in v veliki večini vsak mesec prihajali na govorilne ure. Prišel je spet tisi 'govorilni' ponedeljek, že peti po vrsti. Pred razredom je bilo že 'črno' staršev. Kot zagnana učiteljica začetnica sem se res vsakemu staršu temeljito posvetila in tako sem vsakič odhajala iz šole okoli osmih zvečer. Takrat pa je ta del šole, kjer sem jaz imela razred, pospravljala danes že pokojna čistilka, najstarejša med vsemi čistilkami, zato si je tudi upala narediti to, kar je sledilo. Ura je bila že spet okoli pol osmih zvečer, pred mojimi vrati pa še vsaj pet staršev, ki so čakali na pogovor. Ko sem odprla vrata, da bi poklicala naslednjega starša, zaslišim njen močan glas, ki je govoril tem staršem: »Veste, kaj! Namesto, da tukaj vsakič čakate celo popoldne, bi bili raje doma z otroki in se z njimi učili ali pa jih spravili spat! Pa tudi učiteljice ni treba tako 'matrat', ima tudi ona otroka doma!« Meni je bilo sicer nerodno, a če bi se mi danes to zgodilo, bi ji bila iz srca hvaležna.

Eno najlepših doživetij pa sem doživela nedolgo nazaj v trgovini, kjer imajo avtomatične blagajne ali kakorkoli se že temu reče (jaz jih zelo sovražim). Ker je bila na običajnih blagajnah gneča, me prijazni mladenič, prodajalec, povabi, naj grem k tistim avtomatičnim. Z veliko slabe volje sem pristala: »Dobro, pa grem, če mi boste Vi pomagali. Jaz se na to nič ne spoznam.« Pa mi prodajalec odgovori: »Seveda Vam bom pomagal, saj ste tudi Vi meni, ko sem hodil v prvi razred!« Še sreča, da imajo prodajalci priponke z imenom, tako sem se hitro rešila iz zagate v zvezi z imenom.

Taki dogodki mi poplačajo ves tisti trud in napor, ki je bil vložen v preteklo delo z »mojimi« otroki.

Nesporazum

Polona Mežnar

Na osnovni šoli Marije Vere poučujem kemijo že dobrih dvajset let. Na začetku mojega službovanja me je prijatelj klical v službo preko tajnice. Ko sva se srečala, me je vprašal, ali se naša tajnica vedno predstavi z imenom in priimkom, ko se oglasi na telefon. Čudno sem ga pogledala in mu povedala ime in priimek tedanje tajnice na naši šoli. Pa ni bil zadovoljen ... Ves čas je ponavljal: »Ne, ne ... ni tako rekla, drugače se je slišalo ...«

Nato me prešine in ga vprašam, ali je rekla Osnovna šola Marije Vere. »Ja, ja, tako se je predstavila!« Ko sva ugotovila, da se po slovenski igralki Mariji Veri imenuje naša šola in ne naša tajnica, sva se od srca nasmejala.

Čudni glasovi

Sonja Dobovšek

Z učenci Šolskega eko vrta smo se odpravili na ekološko kmetijo Pri Šuštarju v Hotemaže. Do kmetije smo po poti spoznavali užitna zelišča, izdelovali piščalko in opazovali reko Kokro, ki je tekla mimo nas. Gospod Emil nas je pripeljal do ograde, kjer so se pasle ovce, pri vhodu pa nas je čakal lastnik Primož. Lastnik nas je povabil, naj ujamemo ovce, vendar nam to nikakor ni uspelo.



Nato jo je ujel gospod Emil, da smo jo kasneje lahko ostrigli. Gospod Primož nam je nato razložil, kako pridemo do kmetije. Tako sem kolono učencev vodila do domačije. Šli smo mimo travnika, igral, nato pa nas je pot vodila skozi gozd. Prijetno sem kramljala z učenci, ko sem zaslišala kruljenje na moji desni. Bilo je le kakšen meter stran. Zelo sem se ustrašila in stekla, nekaj učencev pa za mano. Prepričana sem bila, da so divje svinje, ki se jih že od nekdaj zelo bojim. Potem pa je učenec Rok rekel: »Učiteljica, to so domači prašiči v ogradi.« Kako sem si oddahnila, čeprav je moje srce še vedno divje razbijalo. Gospa učiteljica Vlasta Bizjak in gospod Emil, ki sta bila na koncu kolone, pa sta le presenečeno gledala naš hiter 'šprint'. Ko smo se nato vrnili, smo si ogledali domače svinje, eno celo s kodrčki, ter se zelo nasmejali našemu begu.

Kako se otroci navzamejo redne telesne aktivnosti

Katja Schnabl

V podaljšanem bivanju smo se z učenci dogovorili, da bodo skrbeli tudi za svoje primerno vedenje, in sicer tako, da bodo z neprimernim vedenjem 'nabirali' kroge na zunanji atletski stezi, ko pridemo na igrišče. Učenci so sprva malce protestirali, vendar so dogovor kar hitro osvojili, bili pozorni na vedenje v šoli in se vedno po prihodu na zunanje igrišče že sami postavili na štartno črto, jaz pa sem jim povedala, koliko krogov so si 'prislužili'.

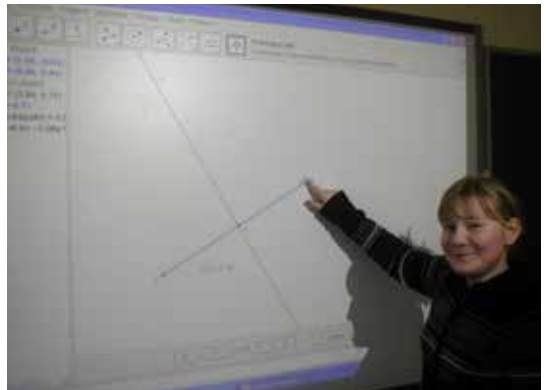
Nekega dne, po nekaj mesecih utečenega dela, ko so bili učenci pridni in mirni v razredu in se lepo pripravili za igrišče ter jim ni bilo potrebno 'groziti', koliko krogov bodo dobili, smo prišli na šolsko igrišče. Učenci so se samoumevno postavili na atletsko stezo ob začrtano črto in čakali. Ker mi tisti dan ni bilo treba opozarjati na kroge, sem na to pozabila in se malce zaklepetala z odhajajočo mamico. Čez nekaj časa je do mene pristopil učenec, me pocukal za rokav, vprašujoče pogledal in rekel: »Kaj je zdej, učitelca, a ne bomo nč laufal?« Poslovila sem se od staršev, pristopila do steze in zagledala ves razred učencev, ki so bili postavljeni ob črto, me gledali in spraševali: »Koliko krogov?« Razlagala sem jim, da si ta dan niso prislužili nobenega. Pa se niso dali in brž hiteli razlagati, da vsaj enega je pa potrebno!

Zelena ali interaktivna tabla

Urška Brožič

V osmih letih, odkar poučujem matematiko na šoli, je tehnika tako napredovala, da sem se že morala na začetku učiti novih stvari, čeprav sem šele prišla v službo s čisto svežim znanjem, pridobljenim na fakulteti. V učilnice smo dobili interaktivne table in po pravici povedano me je bilo kar strah, kako bom znala to uporabljati pred učenci. Počasi in s pomočjo sodelavk sem tudi to osvojila in danes si pouka brez interaktivne table ne znam predstavljati. Je pa res, da še pridejo dnevi, ko računalnika v učilnici niti ne prižgem in uporabljamo le zeleno tablo. Če bi morala izbirati, mi je pisanje s kredo na zeleno tablo veliko ljubše kot s flomastri na belo ali s pisalom na interaktivno tablo. Da ne omenjam risanja z geometrijskim orodjem, čeprav nam interaktivna tabla omogoča tudi to.

Učenci nas radi kar naprej preizkušajo. Pred božičnimi prazniki sem prišla v učilnico in hotela prižgati računalnik, a prav hitro ugotovila, da čisto nič ne deluje. Miška, tipkovnica, zaslon, interaktivna tabla in zvočniki so bili iztaknjeni iz računalnika in ta iz električne napeljave. Učenci so že mislili, da bo šla ura v nič, ker skoraj vedno poteka pouk z uporabo interaktivne table. Ampak ko ima učitelj že nekaj let izkušenj, ga tudi taka stvar ne vrže s tira in zato smo nadaljevali pouk z uporabo zelene table in učbenika. Učenci so še isti dan ugotovili, da bodo sami prikrajšani za ogled zanimivih vsebin na zadnji dan pouka pred prazniki in zato so zelo hitro poiskali računalničarja, ki je stvari uredil tako, da so spet delovale.



Zabavna angleščina

Gasilec, gasilci ali gasilska četa?

Pri pouku angleščine se učimo nepravilno množino samostalnikov. Učiteljica pove ednino samostalnika, učenci pa uporabijo množino. In tako začnemo. »A fireman puts out fire.« Luka, povej ti poved v množini: »Firemen put out fire,« samozavestno pove rešitev učenec. Potem pa se iz zadnje klopi oglasi Nejc: »Učiteljica, to pa ni pravilna rešitev.« Učiteljica začudeno pogledam, Nejc pa kot iz topa ustrelji: »Pravilno je A firebrigade.«

Pretekli čas

Učimo se pretekli čas glagolov. Kar naenkrat učenec zamišljeno vpraša: »Kako pa je pretekli čas od 'house'?« Učiteljica čudno pogleda in pove, da 'hiša' vendar ni glagol. Neka učenka pa suvereno zavpije: »A shack!« (prevod: baraka, stara podrta hiša).

Na šoli se dogajajo
zanimive stvari



Domišljija je pomembnejša od znanja.
(Albert Einstein)

Mednarodni projekt: Ekošola kot način življenja

Polona Mežnar, ekokoordinatorica

Kot učiteljica kemije in navdušena naravoslovka sem bila takoj za to, da k mednarodnemu projektu Ekošola kot način življenja pristopimo in kmalu sem postala koordinatorica za predmetno stopnjo. Tako sva s kolegico Marjeto Kavčič, ki je koordinirala razredno stopnjo, začeli pripravljati načrt dela z dejavnostmi, ki smo jih morali opraviti, da smo pridobili Zeleno zastavo. V projekt smo se vključili leta 2001, Zeleno zastavo pa smo pridobili leta 2003. Vsako sodelovanje v projektu terja nekaj administracije, načrtovanje, opise in zadolžitve, razna poročila ob koncu leta. S kolegico se danes, ko sediva ob računalniku in izpolnjujeva zgledno pripravljene elektronske aplikacije, kar nasmejiva, ko se spomniva, kako sva včasih še »na roke« načrtovali najino delo.

Ko razmišljam, kaj smo kot šola in lokalna skupnost pridobili z vključitvijo v program Ekošola kot način življenja, mi najprej pride na misel **možnosti**. Nato ugotovim, da smo šele z izvajanjem aktivnosti, ki so pogojevale pridobitev certifikata, sistematično pričeli z osveščanjem in delovanjem na področju ekologije v šoli in okolici. Pred tem se o tej temi nismo veliko pogovarjali. Res pa je, da sta v zadnjih petnajstih letih ekologija in naravovarstvo postala precej aktualni in moderni temi našega vsakdana. Kljub temu ali prav zaradi tega, nam vključenost v program Ekošola kot način življenja omogoča obilico informacij o najrazličnejših projektih, v katere se lahko vključujemo, in dogodkih, ki jih lahko obiskujemo tako učitelji kot učenci in njihovi starši. Vsakoletno preverjanje Zelene zastave nas je vzpodbujalo, da smo aktivnosti kvalitetno izpolnjevali in tako dosegali zastavljene cilje. Urejenost ločevanja odpadkov po šoli, zbiranje odpadnega papirja in baterij, organizacija čistilnih in zbiralnih akcij je postala stalnica za učence, njihove starše, za zaposlene na šoli in šolsko okolico. Dobro se spominjam naše prve večje slovesnosti v okviru Ekošole, otvoritve Gozdne učne poti na bivši deponiji v bližnji okolici šole, ki krajanom služi kot sprehajalna pot, z učenci pa jo pogosto obiščemo tudi v izobraževalne namene. Pred kratkim je bila na slovenski televiziji ponovitev oddaje Vodni krog – Kamniška Bistrica, v njej smo kot prva ekošola v Kamniku sodelovali tudi mi. V urejeni šolski okolici je kar nekaj dreves, ki smo jih pridobili s projektom Ekošole, ki našim najmlajšim med igro že nudijo prijeten hlad v poletnih mesecih.



Predstavitve našega dela na različnih prireditvah in vsakoletna organizacija Eko dneva nam omogočajo promocijo naših dejavnosti staršem, krajevni skupnosti in širši okolici.

Zadnja leta mi bodo zagotovo ostala v spominu po mednarodni izmenjavi z OŠ Blaže Koneski v Makedoniji, ki je prav tako vključena v projekt Ekoschools. Izmenično se obiskujemo in odkrivamo lepote obeh dežel. Druženje in prijateljevanje spremlja tudi izmenjava različnih izkušenj v projektu. Ponosni smo tudi na Ekošolsko skupnost učencev, ki je iz leta v leto bolj aktivna. Od vseh možnosti, ki jih nudi vključenost v Mednarodni projekt Ekošola kot način življenja, bi za konec izpostavila možnost kvalitetnega preživljanja prostega časa. Sama mlademu človeku večkrat rečem: »Naj čas ti zanimivo mine, nabiraj lepe si spomine ...« Udejstvovanje v okviru projekta Ekošole to zagotovo nudi. Tako otrokom kot odraslim.

Raziskovalna dejavnost na OŠ Marije Vere

Polona Mežnar, koordinatorica raziskovalne dejavnosti

Raziskovalna dejavnost je vsekakor ena pomembnejših aktivnosti v sodobnem šolanju tako za učenca mladega raziskovalca kot tudi za učitelja mentorja. Z osvajanjem večine izdelave raziskovalne naloge si učenec mladi raziskovalec pridobi bogato izkušnjo, ki ima za osnovnošolca bistveno večjo vrednost kot rezultati same raziskave, čeprav ne velja zanemariti praktične vrednosti na tej stopnji šolanja izdelanih raziskovalnih nalog. V zadnjih petnajstih letih je kar 78 mladih raziskovalcev izdelalo 40 raziskovalnih in turističnih nalog z najrazličnejših področij, ki so bile predstavljene na Srečanjih mladih raziskovalcev Zveze za tehnično kulturo Slovenije. Lepo število nalog je prejelo bronasto in srebrno priznanje.

Zlato priznanje so prejele naslednje raziskovalne naloge:

- Janja Pančur in Polona Jerman: Zakaj hiše niso okrogle
(področje arhitekture, šolsko leto 2013/14, mentorica mag. Polona Mežnar)
- Urban Mežnar: Bivak na Kamniškem vrhu
(področje arhitekture, šolsko leto 2014/15, mentorica mag. Polona Mežnar)
- Matej Hrovat: Upogljiv telefon HMV1
(področje elektrotehnike, šolsko leto 2015/16, mentorica mag. Polona Mežnar)

Delo z nadarjenimi učenci – vikend šola za nadarjene učence

Polona Mežnar

Vikend šola za nadarjene učence, ki jo organiziram enkrat letno, je odličen primer dobre prakse dela z nadarjenimi učenci. Poteka v vnaprej dogovorjenem terminu od zgodnjega petkovega popoldneva do sobotnega kosila. Različne delavnice, ki jih vodijo dijaki oziroma študenti, bivši učenci OŠ Marije Vere, ki so v času osnovne šole tudi sami sodelovali v aktivnostih v okviru dela z nadarjenimi učenci, potekajo v prostorih in bližnji okolici šole. Kot učiteljica kemije sem prva leta organizirala kemijske taborne za učence, ki jih je zanimalo področje naravoslovja, kasneje sva s kolegico organizirali kemijsko-angleške taborne, ko pa sem na šoli prevzela delo z nadarjenimi učenci tretje triade, sem se z učenci redno udeleževala taborov za nadarjene učence v organizaciji Občine Kamnik. Ko je sredstev za tovrstne dejavnosti zmanjkalo, se mi je porodila ideja, da kar na šoli organiziram različne dejavnosti za nadarjene učence v obliki vikend šole in s tem omogočim udeležbo učencem ne glede na finančne zmožnosti.

Vsebina delavnic je zato zelo pestra in učencem omogoča izbiro glede na njihovo zanimanje. Učenci se predhodno prijavijo na delavnice po lastni izbiri. Zaradi bližine šole lahko prihajajo na dejavnosti od doma, lahko pa se odločijo za nočitev v šolski knjižnici, kar jim predstavlja še dodatno doživetje.

Vsebina delavnic:

- kemijska delavnica
- biološka delavnica
- mikrobiološka delavnica
- eksotične živali
- sociološka delavnica
- kaligrafija
- grafologija
- taborniške veščine

Dopolnilne dejavnosti:

- obisk E-transformerja
- predstavitev različnih športov
- obiski vrhunskih športnikov iz Kamnika in okolice



Šola v naravi – šola za življenje

Katarina Komatar

Vrsto let že spremljam učence v zimski in letni šoli v naravi, na taborih in najrazličnejših dejavnostih izven šole. Vse te dejavnosti za marsikaterega učenca predstavljajo prav posebno novo izkušnjo in izziv. Marsikdo gre prvič sam od doma, sam mora poskrbeti zase in za svoje stvari, sam se mora znajti v popolnoma novem okolju in v novih situacijah. Ne samo za učence, tudi za učitelja so te dejavnosti izziv. Ne le da otroku predstavljaš v tistem tednu mamo, ata, teto, strica, si tudi njegov prijatelj in prav poseben zaupnik, še najmanj pa te gledajo kot učitelja.

Nič ni čudnega, če zjutraj prideš v sobo v pižami, malo skuštran in popolnoma drugačen kot v šoli. Otroci se v šoli v naravi veselijo vsakega dneva posebej. Osvajajo različna nova znanja; plavalne tehnike v letni, prve korake na smučeh v zimski šoli v naravi ipd. Ni večjega veselja za učitelja, ko učenec splava ali pa se popolnoma samostojno spusti po smučišču. Skupaj rešujemo najrazličnejše probleme, od ljubezenskih, prijateljskih, domotožja, do tistih manj prijetnih, ki se tičejo zdravja. Včasih so noči zelo kratke, ker letaš iz sobe v sobo – enega je strah, drugega boli trebušček, tretji bi rad šel domov. Z novim dnem vse nočne težave izginejo in tako iz dneva v dan le dočakamo dan, ko se vračamo domov, zadovoljni in srečni, učitelji pa predvsem nenaspani in utrujeni. Vendar še vedno trdim, da je vredno, saj se med učiteljem in učencem vzpostavi prav poseben odnos, ki ga lahko nadgrajujeta tudi v šolskih klopeh. In ko te po mnogih letih srečajo s svojimi otroki, ki jih vpisujejo v našo šolo, in jim zaupajo: »To je učiteljica, ki me je naučila plavati ali smučati,« je to največja nagrada.



Naravoslovni dnevi

Nada Nadvešnik

Naravoslovni dnevi so mi vedno pomenili velik izziv. Z njimi želim učencem približati naravo in jo narediti zanimivo. Vedno se mi zdi pomembno, da bi znali učenci znanje, pridobljeno pri posameznih predmetih, povezati in nadgrajevati s praktičnim delom. Naravoslovni dnevi omogočajo učencem aktivno spoznavanje človeka in narave in njuno neločljivo povezanost, čut do narave in odgovornega ravnanja z namenom ohranjanja življenjske pestrosti.

Učence je zelo težko motivirati, pripraviti do tega, da bi poslušali z zanimanjem in radovednostjo. Želim si, da bi jih narava pritegnila in bi v njej uživali. Včasih so učenci sledili, želeli videti kaj novega, sedaj so zasičeni z vsemi vrstami informacij, dostopne so številne naravoslovne revije, oddaje po televiziji in prek spleta. Snov večinoma le prepoznajo in so s tem zadovoljni. Opazam premalo vedoželjnosti in zanimanja za svet okoli sebe.

Eden izmed mnogih naravoslovnih dni, ki sem jih organizirala, je bil ogled Mozirskega gaja in farne nojev. Cilj je bil občutiti lepoto narave, jo opazovati v vsej njeni jesenski barvitosti, ji prisluhniti in uživati v miru dreves in grmovnic, spoznati etnografske objekte in življenje prebivalcev Zgornje savinjske doline (kmečka in preživitkarska hiša, kašča, mlin, obrti: pletenje slame, točenje medu, medicarstvo), s praktičnim delom spoznati življenje v preteklosti ter z določevalnimi ključi spoznavati in uvrščati rastline. Spoznali smo noja, ga opazovali v vsej njegovi veličini, njegovo zgradbo telesa, način življenja in prehrane, hiter tek v povezavi s prilagoditvijo okolju. Zanimivi so bili izrazi na obrazih učencev, ko so prvič videli veličastno ptico in nojevo jajce v naravni velikosti.

Učencem zelo zanimiv naravoslovni dan je tudi obisk travnika, kjer raziskujejo in nabirajo različne travniške živali in rastline, s pomočjo lup jih spoznavajo, opazujejo, rišejo in uvrščajo. Veliko število organizmov, ki smo jih našli le na 1 m², je učence presenetilo in navdušilo. Današnja slika življenja na travniku je drugačna, saj so travniki tudi v bližini šole osiromašeni zaradi človekovega vpliva: škropljenje, gnojenje z umetnimi gnojili, intenzivna pridelava in prezgodnja košnja.

Naravoslovni dan S čebelo do medu je v današnjem času še posebej aktualen. Učenci spoznajo zgodovino čebelarjenja, čebeljo družino, se preizkusijo kot degustatorji več vrst



medu, izdelajo izdelke iz voska, opredelijo čebelarstvo kot pomembno gospodarsko panogo in vlogo oprasovalcev pri pridobivanju hrane. Učenci so bili navdušeni, z velikim zanimanjem so opazovali in aktivno sodelovali pri praktičnem delu. S svojimi opisi so izrazili želje za podobno organizirane dni dejavnosti.

Matematični tabori

Alenka Pavlič

Učiteljice matematike na naši šoli že vrsto let izvajamo dodatni pouk, kjer učenci poglobljajo svoja znanja, rešujejo naloge na zahtevnejši ravni in se pripravljajo na matematična tekmovanja. Pri reševanju problemov učence spodbujamo h kreativnosti in samostojnosti, kjer sami iščejo poti do rešitve. Običajno smo dodatni pouk izvajale takoj po končanem rednem pouku oz. v popoldanskem času. Usklajevanje urnika pa je po uvedbi devetletne osnovne šole kar zahtevno delo, saj so učenci zaradi izbirnih predmetov različno začeli oz. končali s poukom. Ker učencev, ki so imeli željo po dodatnem znanju, nismo želele prikrajšati, smo iskale še druge možnosti. Porodila se nam je ideja o matematičnem taboru, ki bi trajal od petka do nedelje. Tudi učenci in njihovi starši so bili nad to obliko dela navdušeni, seveda pa je izvedba povezana tudi s finančnimi stroški. Potrudile smo se, da smo poiskale ugodno nastanitev, najpogosteje smo gostovali v domovih Centra šolskih in obšolskih dejavnosti. Bili smo v Kranjski Gori, v Planici, na Medvedjem Brdu, v Rakovem Škocjanu in v Gorjah (dom ZPMS). Naše delo je temeljilo na učenju matematike (približno šest ur na dan), poudarek pa je bil tudi na doživljanju pristnega stika z naravo, prosti čas smo namenili športu in rekreaciji, spoznavanju okolice, kjer smo bivali, ter večerni sprostitvi ob družabnih igrah. Učenci so s takim načinom dela pridobili več kot le poglobljeno znanje matematike, saj so se ob skupinskem delu in celodnevem skupnem bivanju učili socializacije, strpnosti in sodelovanja. Sklepale so se nove prijateljske vezi, spoznali smo drug drugega v novem okolju.

Po nekaj letih je zanimanje za matematične taborne usahnilo. V letih gospodarske krize nismo želele staršev obremenjevati z dodatnimi stroški, danes pa so generacije učencev, ki si preprosto ne želijo oditi od doma za cel vikend. Takšna oblika dela je izredno naporna tako za učitelje kot za učence. Precej učencev je dejavnih tudi na drugih področjih (npr. šport), pri katerih se treningi in tekmovanja izvajajo med vikendi. Učiteljice matematike in učenci smo bili s tabori zadovoljni, morda pa se bomo ponovno lotile organizacije kdaj v prihodnosti.



Šolska prehrana

Katarina Komatar, vodja šolske prehrane

Prehrana učencev je sestavni del življenja učencev in vsake šole. V obdobju šolanja je nujno, da si otroci oblikujejo ustrezne prehranske navade, da osvojijo čim več prehranskega znanja in si ustvarijo pozitiven odnos do zdravega načina prehranjevanja, kar je pomembno za kasnejša življenjska obdobja. Učenci imajo v šoli na voljo štiri obroke: zajtrk, malico, kosilo in popoldansko malico. Učencem, ki imajo posebne dietne režime, omogočamo tudi dietno prehrano.

Z uravnoteženo prehrano, ki ustreza potrebam otrok, pripomoremo k skladni rasti in razvoju ter dobri psihofizični kondiciji otrok. Zvišujemo splošno odpornost organizma in ustvarjamo zdravstveno preventivo pred nastankom deficitarnih bolezni, ki nastanejo zaradi pomanjkanja določenih hranilnih snovi (energijska in beljakovinska podhranjenost, slabokrvnost, rahitis ...) ali nastankom civilizacijskih bolezni, ki so povezane s preobiljem (debelost, bolezni srca in ožilja, sladkorna bolezen ...). Skrb za zdravje je na naši šoli v ospredju tudi pri načrtovanju prehrane, zato jedilnike pripravljamo z vso odgovornostjo in strokovnostjo. Upoštevamo Smernice zdravega prehranjevanja v vzgojno-izobraževalnih ustanovah (Ministrstvo za zdravje, 2005), katerih izhodišče so Referenčne vrednosti za vnos hranil Ministrstva za zdravje in Praktikum jedilnikov zdravega prehranjevanja v vzgojno-izobraževalnih ustanovah (Ministrstvo za zdravje, Zavod RS za šolstvo), splošna sodobna načela in spoznanja stroke, ki veljajo za zdravo prehrano. Pri nabavi živil sledimo tako ciljem trajnostne potrošnje, kakor tudi zagotavljanju kakovostne in subvencionirane šolske prehrane. Le-ta vpliva na optimalni razvoj učenca, razvija njegovo zavest o zdravi prehrani in kulturi prehranjevanja.

V šolski kuhinji se izvaja notranji nadzor po sistemu HACCP v celotni verigi od dobave, skladiščenja, transporta, obdelave in do serviranja živil, z namenom zagotoviti varna živila za naše učence. V letu 2014 smo začeli izvajati tudi uredbo EU in na jedilnikih označujemo snovi, ki povzročajo alergije ali preobčutljivosti. Vključeni smo v projekt Shema šolskega sadja – to je promocijski ukrep skupne kmetijske politike EU v sektorju sadja in zelenjave.



Evropska unija državam članicam nameni določeno finančno pomoč za brezplačno razdeljevanje svežega sadja in zelenjave učencem šole. Vsak ponedeljek učenci šole poleg redne malice dobijo še dodatni sadni ali zelenjavni obrok. Zdravo prehranjevanje torej spodbujamo s ponudbo raznolikega sadja in zelenjave ter z vključevanjem ekoloških in lokalnih izdelkov v šolsko prehrano. Sadne sokove nadomešča voda, bel kruh polnozrnatih izdelki, zmanjšali smo količino sladkorja in soli v hrani, izogibamo se sladkim malicam. Iz šolskih prostorov smo odstranili avtomate s sladkimi, mastnimi, slanimi prigrizki in sladkimi gaziranimi pijačami. Učencem odsvetujemo uživanje nezdravih prigrizkov, še posebej na dnevih dejavnosti.

Vsak tretji petek v novembru na šoli organiziramo tudi tradicionalni slovenski zajtrk. Glavni cilj tega dne je podpora slovenskim pridelovalcem in predelovalcem hrane ter spodbujanje zavedanja in pomena domače samooskrbe, ohranjanje čistega, zdravega okolja, ohranjanje podeželja, seznanjanje mladih s postopki pridelave in predelave hrane in spodbujanje zanimanja za dejavnosti na kmetijskem področju. V vzgojno-izobraževalne dejavnosti vključujemo aktivnosti, s katerimi spodbujamo učence k sodelovanju pri pripravi in kulturnem uživanju obrokov hrane. Učenci v jedilnici in v razredih ustrezno ločujejo odpadke. Učitelji kot tisti, ki so najbližji učencem, lahko največ pripomoremo h kulturi prehranjevanja v šoli.

Zavedamo se, da naj bi prav mi, učitelji, v skladu z uresničevanjem prehranske politike učence izobraževali ter jih spodbujali k zdravemu prehranjevanju. Naš cilj je, da bi se posamezniki čim bolj zdravo prehranjevali in se razvili v zdrave odrasle osebe. V šolskem okolju lahko učence usmerjamo v zdrav način prehranjevanja, obenem pa se te vsebine skladajo tudi s cilji izobraževanja v šolah.

Zdrava šola

Katarina Komatar, mentorica Zdrave šole

Šola je poleg staršev pomemben dejavnik telesnega, čustvenega, duševnega in duhovnega zdravja. Projekt Zdrava šola je skupno delo treh evropskih organizacij: Svetovne zdravstvene organizacije, ki skrbi za promocijo zdravja, Sveta Evrope in Evropske unije, ki skrbi za povezavo med državami. Leta 2008 smo pristopili k mreži Zdravih šol in se s tem zavezali k zdravju otrok, staršev, učiteljev, vseh zaposlenih na šoli in zagotavljanju varnega okolja, ki omogoča zdravje.

Cilji Zdrave šole:

- poskrbeti za tako okolje za delo in učenje, ki promovira zdravje: stavbe, igralne površine, pripomočki, varnostni ukrepi, šolska prehrana;
- spodbujati večjo odgovornost posameznika, družbe, skupnosti do zdravja;
- razvijati samospoštovanje pri učencih;
- spodbujati dobre medosebne odnose med učitelji in učenci, med samimi učenci ter med šolo, domom in skupnostjo;
- omogočiti učencem čim več znanja in veščin, ki jih potrebujejo za odločitve, ki vplivajo na zdravje.

K projektu smo pristopili zaradi prepričanja, da je naša šola že zdrava šola. Že pred tem smo želeli približati šolo otrokom in staršem ter učiteljem ponuditi znanja, ki jih zahteva ta sodoben pouk in vzgoja. Zavedamo se, da smo učitelji in starši otrokovi skupni vzgojitelji ter da jih z usklajeno vzgojo lažje pripravimo za življenje. Za razvijanje spretnosti in veščin, ki so potrebne za samostojno odraslo življenje, pa ne zadošča le prijazna šola, temveč takšna, ki temelji tudi na odgovornosti do svojih dejanj, zaupanju, spoštovanju in pripravljenosti za reševanje težav na osebni način, kjer znamo poskrbeti za drugega in zase. Konflikti in stres so del vsakdanjega življenja. Nesmiselno bi bilo pričakovati, da s tem, ko smo Zdrava šola, teh ne bo več. Prepričani smo, da moramo vrednote, ki predstavljajo kakovost življenja, živeti, ne le o njih govoriti. Prizadevamo si, da učitelji dajemo dober vzgled s svojim vedenjem. Zato v šoli in na taborih spodbujamo zdrav način življenja, razvijamo odnos do ohranjanja zgodovinsko-kulturne dediščine, neokrnjene narave in sožitja z njo. Učence spodbujamo k strpnosti, upoštevanju drugačnosti, razvijanju kolektivne zavesti in strmenju za individualnim, osebnim razvojem.

Z osmišljanjem prostega časa, vključevanjem v interesne dejavnosti in ponudbo preventivnih programov pomagamo pri razvijanju pozitivnega samospoštovanja, pri zadovoljevanju potrebe po moči, svobodi in varnosti. S tem učence odvrčamo, da bi posegli po sredstvih, ki jih na hiter in lahkoten način privedejo do navidezne in kratkotrajne sreče. Pravo ceno ima to, kar učenci dosežejo s svojo aktivnostjo. Učitelji jim poskušamo pri tem pomagati in jim posredovati snov na zanimiv ter sodoben način. Z dobrim medsebojnim sodelovanjem poskušamo učencem pomagati, da premostijo težave na poti do uspeha.

Ob navedenem mislim, da nismo nič drugačni od drugih slovenskih šol. Opisani cilji naj bi bili cilji vsake šole, pa naj se imenuje Zdrava šola, Eko šola ... Tudi pri nas nismo vsi vitki, nekadilci, skratka popolni. Smo povsem običajni ljudje, med katerimi je na prvem mestu pozitiven odnos do sočloveka, ustvarjalna energija, sposobnost sodelovanja in dopolnjevanja, ambicioznost in ustvarjalnost, tovarišstvo, zdrava mera sproščenosti in humorja ter nenehna želja po pridobivanju novih znanj in iskanje poti, ki bi učencem, staršem in učiteljem naredile šolo prijetnejšo.



Kuhna pa to, kuharsko tekmovanje

Teja Strlič

V šolskem letu 2015/16 smo se z učenci prvič udeležili kuharskega tekmovanja Kuhna pa to. Društvo Vesela kuhinja je že petič organiziralo tekmovanje v kuharskih veščinah avtohtonih lokalnih ali regionalnih posebnosti. Prijavili sta se dve skupini kuharjev in kuharic iz sedmih in osmih razredov – skupina Kuhani kamn'čki in skupina Piškotki. Skupaj smo raziskovali kulinarčne posebnosti Kamnika in okolice. Na koncu smo si izbrali kloštrsko kremšnito ter ajdove žgance s kislim mlekom in ocvirki. Vsaka skupina je izbrala svojo jed, ki pa jo je morala modernizirati, ji spremeniti izgled ali uporabiti drugačne kuharske tehnike. Kot tretjo jed so skupine morale pripraviti lokalno dobrodošlico. Izbrali so si sirove štruklje in krompirjeve bombice. Tako so bili naši pripravljalni dnevi zelo zanimivi, inovativni, včasih neuspešni, a vedno polni pokušanja, ustvarjanja in zabave. Seveda brez zažgane vaniljeve kreme in neslanih pocastih žgancev ni šlo.

Regijsko tekmovanje je potekalo v ljubljanski gostilni, kjer so nas lepo sprejeli s predpasniki, kapami in drugimi darilci. V dveh urah so skupine samostojno pripravile tri izbrane jedi. Mentorji smo živčno pogledovali k svojim učencem, komisija pa je natančno opazovala pripravo in dekoracijo jedi. Ko je bilo vse končano in pripravljeno, je sledila predstavitev jedi in degustacija. Učenci so se končno malo sprostiti. Komisija je podala svoje mnenje o jedeh in razglasila zmagovalce. Na žalost se nobeni skupini ni uspelo uvrstiti na državno tekmovanje, a zame so bili super kuharske zvezde, ki so pridobile ogromno novega kuharskega znanja, veščin in idej.

Projekt medgeneracijsko druženje

Nataša Ahlin, Helena Sternad

Projekt smo začeli izvajati v šolskem letu 2005/06. K sodelovanju smo povabili tedanjo direktorico CSD Kamnik, Društvo upokojencev Kamnik in študentke Fakultete za socialno delo, kasneje pa smo sodelovali z društvom Varius. Cilj projekta je, da se dve generaciji povežeta med seboj, kvalitetno preživita prosti čas, si izmenjata izkušnje, pridobivata socialne veščine, se učita sprejemati drugačnost.



Vključeni so bili učenci 8. in 9. razreda. Na začetku je bil projekt zastavljen tako, da smo organizirali delavnice, ki so se jih udeležili učenci, starostniki, direktorica CSD-ja in prostovoljke. Nekateri učenci in prostovoljke so nudili pomoč starostnikom tudi na domu. Kasneje smo se odločili, da bomo izvajali samo še delavnice. Teme le-teh so bile zelo različne. Vsako leto smo se lotili kuhanja, peke peciva, izmenjavali smo si življenjske izkušnje, različne poglede na svet, preizkušali smo se v družabnih igrah in ugotavljali, kako sta se igra in način druženja od nekoč do danes spremenila. Skupaj smo si ogledali filmske predstave, igrali bowling, se učili orientalskega plesa, joge smeha, pisali smo pesmi in umetniško ustvarjali v božičnem in velikonočnem času. Učenci so se s svojim kratkim programom udeležili tudi miklavževanja v Domu upokojencev Kamnik. Vsako leto smo naše druženje zaključili na pikniku ob dobri pici in sladoledu. Leta 2007 smo projekt predstavili tudi v mladinski oddaji Jasno in glasno na RTV SLO. Verjamemo, da smo s projektom medgeneracijskega druženja naredili korak naprej v povezovanju generacij.

Šolsko športno društvo Prvak

Katja Schnabl

Šolsko športno društvo Prvak od leta 1999, ko je bil ustanovljeno, pripravlja raznolik izbor športnih interesnih dejavnosti. Namen društva je organiziranje športnih dejavnosti na šoli v povezavi z zunanjimi sodelavci, športnimi klubi v občini Kamnik, in skrb za varno, raznoliko ter kvalitetno interesno športno dejavnost. Članstvo v ŠŠD-ju je prostovoljno, prizadevamo pa si za čim večjo vključenost otrok v interesne športne programe, ker se zavedamo pozitivnih učinkov športne aktivnosti na zdravje in uspešen psihofizični razvoj otrok. Učenci se prostovoljno včlanijo v šolsko športno društvo tako, da izpolnijo prijavnico, plačajo enkratno letno članarino in se prijavijo v svojo najljubšo športno dejavnost, lahko tudi več. Športne interesne dejavnosti ločimo v dve skupini, in sicer na osnovne brezplačne interesne športne dejavnosti ter na plačljive interesne športne dejavnosti, ki predstavljajo razširjeno ponudbo ŠŠD-ja.

Osnovna šola Marije Vere Kamnik ima dolgo športno tradicijo. Je ena najuspešnejših šol v občini, o čemer pričajo številni pokali in priznanja o športnih dosežkih. Učenci so uspešni v različnih športih, največje uspehe pa so dosegli na atletskih tekmovanjih, v odbojki, košarki in v nogometu (naslov državnih prvakov v malem nogometu, v šolskem letu 2009/10).



Z učenci naše šole tako sestavljamo športne ekipe ali se kot posamezniki v imenu šole udeležujemo različnih športnih tekmovanj, ki jih razpisuje občina Kamnik ali druge občine po Sloveniji. Učenci vedno radi sodelujejo na športnih tekmovanjih, saj se srečujejo z drugimi učenci in učenkami, izmenjujejo izkušnje in zbujejo športni duh – pomembno je sodelovati in ne zmagati.

Unesco šola

Darja Čermelj, Andreja Vukmir

UNESCO ASP-mreža je nastala kot Projektna mreža pridruženih šol (Associated Schools Project Network – ASPnet) leta 1953. Danes je to globalna mreža približno 7900 predšolskih, osnovnošolskih in srednješolskih izobraževalnih ustanov v 176 državah. Cilji Unesco mreže so: prispevati k miru in varnosti, spodbujanje sodelovanja med narodi v izobraževanju, znanosti in kulturi ter uresničevanje splošnega spoštovanja pravičnosti, vladavine prava in temeljnih svoboščin za narode sveta, ne glede na rasno pripadnost, spol, jezik ali vero. Pridružene šole so zavezane k spodbujanju in uresničevanju načel UNESCO, kar izvajajo preko projektov, s katerimi skušajo otroke in mladino čim bolje pripraviti na izzive vedno bolj kompleksnega in medsebojno odvisnega sveta. V letu 2004 so nastale nove strategije in načrt dela ASP-mreže. Ključni elementi so štiri Delorovi stebri učenja za 21. stoletje: 1. učiti se, da bi vedeli; 2. učiti se, da bi znali delati; 3. učiti se, da bi znali živeti skupaj in 4. učiti se biti. Cilj je spodbujanje kvalitetnega izobraževanja, kot je opredeljeno v Dakarskem okvirnem načrtu. Koordinacija mednarodne mreže ima sedež v Parizu in je sestavni del sekretariata UNESCO. Sodelujoče šole se na nacionalni ravni združujejo v nacionalne ASP-mreže, katerih delo vodi in koordinira nacionalni koordinator. Slovenija se je k Unesco ASP-mreži priključila leta 1993. Takratna nacionalna koordinatorica Alenka Aškerc Mikeln je v naše šole vnesla vse tisto, za kar si UNESCO prizadeva, in vse tisto, kar piše v Ustavi UNESCO. Danes slovenska ASP-mreža združuje 83 šol in vrtcev v desetih UNESCO ASP-središčih, ki jih vse vodi ista vizija izobraževanja za dolgotrajen mir in trajnostni razvoj.

Da je naša šola leta 2003 vstopila v projekt Unesco šol, sta zagotovo najbolj zaslužni ravnateljica Violeta Vodlan in prva koordinatorica Vesna Maligoj, ki je vpeljala posvojeni spomenik rojstne hiše igralke Marije Vere, po kateri se naša šola tudi imenuje, publikacijo o njenem življenju ter stalno razstavo o njenem življenju, ki je razstavljena na našem hodniku. Kasneje je vodenje Unesco šole prevzela ravnateljica Violeta Vodlan, nato pa Darja Čermelj, ki se ji je leta 2009 pridružila še knjižničarka Andreja Vukmir. Vsako leto sodelujemo na različnih nacionalnih projektih, ki se jih je v vseh teh letih zvrstilo veliko. Zadnja leta so to projekt Modri stol, vsakoletni Unesco tek na Ptuju, projekt Učenec poučuje, sodelujemo na Ex-tempore ter številnih drugih. V okviru šole redno obeležujemo mednarodne dneve, kot so Evropski dan jezikov, Svetovni dan učiteljev, Mednarodni dan strpnosti, Dan človekovih pravic, Svetovni dan knjige itd. V okviru šolskega programa izvajamo različne projekte in dejavnosti, ki so v skladu z Unesco cilji in podpirajo štiri Delorove stebre izobraževanja. Najbolj odmevni so Pravljična

noč, Čarobni dan s knjigo, Pravljice v tujih jezikih, pustni sprevod, delo s čustvi. Sodelujemo tudi pri različnih dobrodelnih dejavnostih.

Pri svojem delu se povezujemo z lokalno skupnostjo, Občino Kamnik ter drugimi središči po Sloveniji. Tako smo maja 2015 ob praznovanju Dneva kulturne raznolikosti za vse Unesco šole po Sloveniji organizirali celodnevno srečanje v Kamniku. Pred nami je še veliko načrtov, veliko ciljev, ki jim bomo v naslednjih letih z veseljem sledili.



Marija Vera v svetu

Edita Gavranovič

V šolskem letu 2005/06 so mnoge slovenske osnovne in srednje šole sodelovale na natečaju Evropa v šoli. Na regionalnem nivoju natečaja je sodelovalo 253 avtorjev iz 60 osnovnih in srednjih šol pod vodstvom 85 mentorjev. Pesem Filipa Jožića, učenca 7. razreda, Med ljudmi se je uvrstila na 1. mesto literarnega dela natečaja na državni ravni za predmetno stopnjo od 5. do 9. razreda OŠ.



Med ljudmi

Filip Jožić

Pravijo, da med ljudmi je hladno.

Včasih se moraš toplo obleči.

Pravijo, da med ljudmi je temno.

Včasih moraš žarke najti.

Pravijo, da med ljudmi je težko.

Si že poskusil leteti?

In ko hodiš po mrzlih cestah brez poti,

videl boš, da jih ne moreš deliti.

Ni črnih, rdečih, belih, rumenih.

Vsako pot moraš izbrati.

Med ljudmi.

Pravijo, da med ljudmi je celo brezno.

Včasih se moramo objeti.

Pravijo, da med ljudmi je tiho.

Včasih moraš pesmi peti.

Pravijo, da med ljudmi je neprebojno steklo.

Včasih moraš ovire podreti.

In ko letiš nad mesti,

videl boš izbire, ne trudi se jih soditi.

Ni neumnih, grdih, praznih.

Naučil se jih boš spoštovati.

Evropski dan jezikov: za podiranje jezikovnih in kulturnih pregrad



Od leta 2001, ki ga je Svet Evrope razglasil za evropsko leto jezikov, praznujemo 26. september kot evropski dan jezikov, ki je namenjen ozaveščanju o pomenu učenja jezikov ter spodbujanju kulturne raznolikosti. V preteklih letih smo spoznavali različne jezike in jezikovne skupine, spoznavali smo izvor posameznih besed (npr. robot, hotel, kava), izdelovali smo zastave, opisovali smo države Evropske unije, ustvarjali smo »jezikovne« pogrinjke in si zaželeli dober tek v različnih jezikih. Spoznavali smo tuje pravljice, primerjali pregovore v povezavi z deli telesa in hrano. Udeležili smo se tudi jezikovnega potepa v Hiši EU v Ljubljani, kjer so se učenci seznanili z evropsko jezikovno dediščino in večjezičnostjo, izvedeli veliko zanimivega o evropskih jezikih in kulturah ter sodelovali v jezikovnem kvizu.

Pomladni dan v Evropi 2007

Pomladni dan v Evropi je vsakoletna državljanska pobuda, katere cilj je mlade vzpodbuditi k pogovoru, premisleku, učenju in izražanju svojega mnenja o različnih evropskih zadevah. Pomladni dan je postal redni dogodek na evropskem šolskem koledarju, nastal pa je z namenom, da bi vzbudil zanimanje in odprl razpravo o načelih, dosežkih in prihodnosti EU ter učencem ponudil izjemno priložnost, da se srečajo in izmenjajo svoje ideje, upe in skrbi s strokovnjaki in političnimi voditelji EU. Na naši šoli so takrat potekali različni dogodki. Teme smo obravnavali pri pouku, na tematskih razrednih urah, udeležili smo se različnih natečajev (Moje darilo EU, Najboljša digitalna fotografija, Moja spominska znamka) in razprave z evropsko poslanko Ljudmilo Novak ter okrogle mize z evropsko poslanko Mojco Drčar Murko ter imeli razstave na šoli. V natečaju so pedagoški strokovnjaki z različnih področij in iz vseh sodelujočih držav sestavili seznam prispevkov, ki so bili uvrščeni v ožji izbor. Nato se je velika žirija, ki so jo sestavljali predstavniki z Ministrstev za šolstvo, sestala v Bruslju in s seznama 50 najboljših prispevkov izbrala zmagovalce v posameznih kategorijah. Zmagovalci iz posameznih držav so bili izbrani med več kot 3.603 prispevki iz 24 držav. Iz Slovenije je bil izbran le en prispevek. Ponosni smo, da je bil v okviru natečaja za izdelavo spominske znamke izbran izdelek naše učenke Polone Zabret. Nagrajena učenka je dobila tudi certifikat in lastno znamko, ki jo je izdelala pošta Kraljevine Belgije. Znamka je bila izdelana na osnovi nagrajenega plakata učenke. Z njo se lahko opremi poštno pošiljko do 50 g v EU.

Das Bild der Anderen – Podoba drugih



Učenci, ki se učijo nemščino, si pri tem projektu poiščejo partnersko šolo preko Goethe inštituta oz. učence v drugih državah sveta in si enkrat mesečno izmenjujejo pisma v nemškem jeziku. Tako spoznavajo novega partnerja, njegovo državo, šolo in način življenja. Pri tem dobivajo informacije iz prve roke in predvsem pridobivajo sposobnosti samostojnega učenja. Teme so vnaprej določene. Sodelovanje v tem projektu pomeni obogatitev pouka; učenci so bolj motivirani ter tako usvajajo novo besedišče preko izmenjave neformalnih pisem z učenci, ki so na enaki stopnji učenja.

Na naši šoli smo v preteklih letih sodelovali s šolami s Poljske (Varšava, Gdansk), Portugalske (Braga), iz Švice (Minusio), Francije (Brest), Švedske in celo iz Džibutija, kjer smo se z novimi prijatelji spoznali preko videokonference.

eTwinning



Vrsto let smo sodelovali v projektu eTwinning, kjer dve ali več partnerskih šol sodelujejo pri predstavitvi naravnih in kulturnih znamenitosti pokrajin svoje dežele. Predstavitve si posredujejo v obliki PowerPoint predstavitev, video posnetkov, blogov ipd., končno predstavitev pa šole objavijo na šolskem spletu. Pri tem učenci kot jezik komunikacije s partnersko šolo uporabljajo angleščino ali kateri drug tuji jezik in se naučijo projektnega dela s pomočjo IKT v sodelovanju s partnerji iz tujine. Tako delijo ustrezne informacije o svoji kulturi s svojimi evropskimi partnerji in razmislijo o tem, kaj so se naučili o drugi državi ter razlikah in podobnostih med obema kulturama.

V šolskem letu 2004/2005 smo preko mednarodnega projekta eTwinning začeli sodelovati z osnovno šolo Scoula Media Paina iz kraja Paina di Guissano, ki leži ob Gardskem jezeru v Italiji. Z njimi smo izvedli različne projekte: Miti in legende iz naših krajev, Naši in vaši mladinski pisatelji, Moj prosti čas ter Moja kulinarična domovina. Učenci in učitelji ter nekateri starši so nas kar trikrat obiskali v Kamniku. Na šoli smo izvedli različne aktivnosti (predstavitve sodobnih pisateljev, likovne in kuharske delavnice, predstavitve plesov), pomerili smo se tudi v športnih aktivnostih. Peljali smo jih po Kamniku in v Kamniško Bistrico. Ker naši gostje prihajajo iz kraja, ki leži ob jezeru Como, smo jim seveda želeli približati tudi naši jezera – Bled in Bohinj. Gostom smo tako razkazali Kranjsko Goro, skakalnico v Planici in seveda naš turistični biser Bled, staro mestno jedro v Kranju, Arboretum Volčji Potok ter seveda naše glavno mesto z vsemi znamenitostmi.

Maja 2008 pa smo se tudi mi odpravili k našim prijateljem v Italijo. Obiskali smo Milano, Paino di Guissano ter jezero Como. Spoznali smo njihovo šolo in se udeležili različnih delavnic. Skupaj smo ustvarjali plakate o Milanu, pomerili pa smo se tudi v odbojki. Zvečer so nas presenetili učenci in njihovi starši, saj so nam v kulturnem domu pripravili večerjo ter kulturni program. Tudi za našo popotnico so starši naših novih prijateljev sami poskrbeli.



Zgodovinski krožek in mladi raziskovalci

Majda Kotar

Na šoli poučujem zgodovino od leta 1992. V vseh teh letih sem rada delala z učenci, ki jih zgodovina zanima, se prijavijo k dodatnemu pouku in tekmujejo iz znanja zgodovine ali raziskujejo zgodovino domačega kraja. Zveza prijateljev mladine vsako leto razpiše raziskovalno temo, na katero potem zgodovinski krožki po celi državi delajo raziskovalne naloge. Tako smo z učenci že raziskali društveno dejavnost v Kamniku, branje in bralno kulturo, zdravje in oliko, načine zdravljenja v preteklosti, tehnične spremembe v vsakdanjem življenju, šolske in občolske dejavnosti, obleko, igre in zabavo, šport ter obujali spomine na prvo svetovno vojno. Na koncu šolskega leta komisija, ki jo sestavljajo univerzitetni profesorji in kustosi muzejev, te naloge oceni, podeli priznanja in vodi poučne ekskurzije za udeležence.

Klekljarski krožek

Sabina Arbi

Klekljarski krožek na OŠ Marije Vere ima že dolgoletno tradicijo. Smo edina šola v Kamniku, kjer vztrajamo neprekinjeno že 28 let. Začelo se je leta 1988 s šestimi učenkami. Delali smo z doma narejenimi blazinami, le z nekaj vzorci in sposojenimi kleklji. Obisk se je z leti večal, zato smo se povezali s klekljarskima šolama v Idriji in Železnikih. Pomagali so nam pri opremi, materialu in z nasveti. Tako se je začel pravi razcvet krožka. Danes obiskuje klekljarski krožek 60 učencev od 1. do 9. razreda. Vsako leto je med vpisanimi tudi nekaj dečkov, kar je še posebej razveseljivo. Učenci so razdeljeni v tri skupine, delo pa poteka eno uro tedensko za vsako skupino. Organiziramo tudi šolsko tekmovanje iz znanja klekljanja, najboljši se udeležijo državnega tekmovanja v Idriji. Naša bivša učenka je dosegla 4. mesto, kar je do sedaj največji dosežek. Zanimanje in interes sta tako velika, da so v letošnjem šolskem letu učenci 7. razredov izbrali klekljanje tudi kot izbirni predmet.

Vsako leto sodelujemo na Dnevih narodnih noš v Kamniku. Obiskovalcem prikažemo delo, izdelke in promoviramo našo šolo.

Nagrajeni smo z veliko pohvalami, lepimi željami in to nam zagotovo daje voljo za uspešno in vztrajno delo. Zanimivi smo tudi za medije, saj pogosto objavijo članke o našem krožku. Sodelovali smo na različnih prireditvah in razstavah, odzvali pa smo se povabilu OŠ 27. julija, ki so nas povabili na obisk, in jim predstavili naše delo.

Naše čipke so lahko lepo darilo, saj smo ob odprtju prizidka naše šole leta 2002 podarili čipko takratnemu županu Tonetu Smolnikarju in predsedniku države Milanu Kučanu. Prihodnost klekljarskega krožka na OŠ Marije Vere je zagotovo svetla, saj obisk vsako leto raste, zanimanja je veliko, vztrajnih otrok pa tudi.



Dramski krožek

Jana Rovšek

Naša šola nosi ime gledališke igralke, zato se spodobi, da igralske veščine pokažejo tudi učenci. S kolegico, učiteljico Darinko Homšak, sva nekaj let vodili dramski krožek. Spomini na naše ustvarjanje so zelo prijetni. Vodilo nas je veselje do igranja, nastopanja in druženja tudi v prostem času. Srečevali smo se po pouku, velikokrat tudi v popoldanskem času. Učenci so vestno prihajali na vaje in se pripravljali na nastop. Zelo smo se zabavali, nasmejali amaterskim spodrslijajem in uživali ob nastajanju gledališke predstave. Trenutki pred predstavo so bili napeti, polni treme in notranjega nemira. Velikokrat se nam je kaj zataknilo tik pred nastopom. Nadebudni igralci so se vedno znašli in potem vse izpeljali tako, kot se spodobi. Igranje nas je povežalo in bili smo kot družina. Naše druženje je bilo sproščeno in kar pozabili smo, kdo je učitelj in kdo učenec. Vsi smo bili eno in drugo. Drug drugega smo spodbujali in se trudili po najboljših močeh. Veliko truda smo vložili v vsako predstavo. Z lutkovnimi predstavami smo razveseljevali otroke v prednovoletnem času. Spomladi pa je bila predstava z ekološko vsebino namenjena širši javnosti. Nastopili smo tudi v Pionirskem domu v Ljubljani, na Gospodarskem razstavišču, v Arboretumu Volčji Potok, Domu starejših občanov Kamnik in drugih javnih ustanovah.



Mjuzikli na OŠ Marije Vere

Mojca Fuchs Lukežič

Mentorice: Alenka Markus, Vanja Hočevar, Mojca Fuchs Lukežič

Biti učiteljica na šoli, ki nosi ime po prvi slovenski akademsko izobraženi igralki Mariji Veri, in hkrati biti velika oboževalka gledališča, kar kliče po tem, da je potrebno učencem ponuditi tudi možnost gledališke izkušnje na predmetni stopnji.

Na OŠ Marije Vere Kamnik že vrsto let delujejo gledališki krožki od prvega razreda dalje, zato smo se odločili, da učencem v šolskem letu 2011/12 prvič ponudimo izbirni predmet gledališki klub in glasbeni projekt. Naš cilj je bil na oder postaviti mjuzikl. Pri iskanju primerne besedila, ki vsebuje tudi že melodije, smo mentorice Vanja Hočevar, Alenka Markus in Mojca Fuchs Lukežič ugotovile, da nimamo veliko izbire. Tako smo leta 2011 pripravili spevoigro R. Gobca Kresniček. Ker so bili odzivi učencev izjemni, smo vedele, da smo na pravi poti. Naključje je hotelo, da smo spoznale pesnika Uroša Vošnjaka, ki nam je ponudil besedilo spevoigre Želvetica Bara gre na morje. Za pomoč pri uglasbitvi smo prosile Gorana Završnika (MC Kotlovnica), ki je glavnim likom skomponiral žanrsko pestro glasbo (od rocka do bluesa preko balad do rapa). Kostumsko dovršen mjuzikl Želvetica Bara gre na morje so učenci premierno odpeli in odigrali novembra 2012.

Gledalci so bili nad predstavo navdušeni, a vedno bolj izkušeni učenci igralci so želeli več, nekaj sodobnega, predstavo, ki jim je blizu, ki je »njihova« ... Tako smo se v šolskem letu 2013/14 lotili projekta V deželi Oz. Mjuzikl je bil produkt lokalnega medgeneracijskega sodelovanja. Učenci, bivši učenci (zdaj dijaki) in mentorji smo ustvarili 50-minutni otroški mjuzikl, ki so ga mlajši dojemali kot »pravljico«, starejši učenci pa so se zamislili nad sodobno tematiko. Zametki predstave so nastali s pomočjo improvizacijske skupine Grde srne (MC Kotlovnica Kamnik). Na srečanjih so s pomočjo različnih improvizacijskih tehnik pod vodstvom Gorana Završnika in Andreja Podbevška preigrali različne teme iz romana L. F. Baumana Čarovnik iz Oza. Nastali prizori so se snemali. Sledili so ogledi posnetkov, analiziranje, iskanje novih, inovativnih prizorov in zapletov. Tako je po delih nastajalo besedilo, katerega končno verzijo sva napisala Goran Završnik in Mojca Fuchs Lukežič. Ker so bili v skupini učenci, ki so bili zelo večji uporabe



kamere in računalnika, smo se povezali z videosekcijo MC Kotlovnica pod mentorstvom Andreja Podbevška. Tako so namesto navadne, fizične scene, nastale video produkcije in elektronske prosojnice, ki so se predvajale na treh platnih. Mjuzikl V deželi Oz smo premierno predstavili aprila 2014, zaigrali pa smo ga še osemkrat, tudi za učence kamniških šol in vrtcev.

V šolskem letu 2015/16 pa je bil maja 2016 premierno uprizorjen mjuzikl MartinKrpan.com. Prvo slovensko povest, Levstikovega Martina Krpana, smo uprizorili na nekoliko drugačen, sodoben in mladostniško obarvan način, ponovno ob somentorstvu Gorana Završnika. Tokrat smo s predstavo zajeli aktualne dogodke v času nastajanja mjuzikla in s prstom pokazali na pereče probleme sodobne družbe. Tudi ta predstava je požela ogromno pozitivnih kritik, čeprav je bila namenjena nekoliko starejši publiki.

Priznati moramo, da je bil na začetku projekta MartinKrpan.com prisoten strah, da bodo učenci izgubili zanimanje, da ne bodo zmogli celotnega kreativnega procesa, ki je bil sicer zelo podoben, a zahtevnejši od mjuzikla V deželi Oz, da jim bodo odveč dodatne ure, delovne sobote ... Ampak smo se pošteno zmotili. Ker so učenci uvideli, da so v nastajajoče besedilo vključeni njihovi dialogi, ideje, je navdušenje raslo. Presenečali so s predlogi, hitro so našli rešitve za nastali problem ...

In ponovno so se potrdile besede J. Goodlada: »Ne glede na predmet imajo učenci raje dejavnosti, ki jih aktivno pritegnejo in v katerih lahko sodelujejo z drugimi.«



Osnovna šola Marije Vere – kulturna šola *Mojca Fuchs Lukežič, kulturna koordinatorica*

Kulturno ustvarjanje otrok ne služi le učenju in razvoju njihovih veščin, temveč na ta način spoznavajo nove domišljjske svetove, krepijo zavest o svojem položaju v družbi, skrb za sočloveka, empatijo, občutek za timsko delo, odgovornost in nenazadnje tudi lastno samopodobo.

Glavni nosilec projekta Kulturna šola je Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, soorganizator pa Zveza kulturnih društev Slovenije. OŠ Marije Vere je certifikat Kulturna šola pridobila leta 2010. Redno ga obnavljamo in tako imamo zaradi svojih pestrih dejavnosti na področju umetnosti in kulture certifikat veljaven do leta 2021.

Namen projekta Kulturna šola je, da bi imeli vsi učenci možnost izbirati med čim bolj kakovostnimi, raznolikimi in brezplačnimi kulturnimi dejavnostmi in s tem možnost razvijanja svoje ustvarjalnosti. Z njim želimo dvigniti kakovost in obseg aktivnega oz. pasivnega kulturnega udejstvovanja učencev, njihovih staršev in mentorjev v sklopu obšolskih dejavnosti, ki niso del šolskega kurikulumu.

Na šoli učencem nudimo:

- interesne dejavnosti (glasba, gledališče, improvizacija, folklor, likovna dejavnost, literatura, novinarstvo ...),
- izbirne predmete na področjih kulturnega delovanja (glasba, ples, novinarstvo, retorika ...),
- pestro knjižnično dogajanje.

Naše skupine redno sodelujejo na revijah, srečanjih, festivalih in tekmovanjih, namenjenih predstavitvi, primerjavi in vrednotenju dosežkov. Redno prirejamo kulturne dogodke, namenjene učencem, staršem in širši javnosti.



Ker se zavedamo, da učence bolj pritegnejo dejavnosti, ki so aktivne, temu prilagajamo svoje delo. Kulturna šola nosi močan izobraževalni naboj. Naš primarni in dolgoročni namen je vzgajanje izobražene publike kulturnih prireditev, ki je dandanes vse bolj primanjkuje.

Likovna umetnost

Irena Zagožen

Na naši šoli je veliko učencev, nadarjenih za likovno izražanje, še več pa takšnih, ki imajo likovno ustvarjanje preprosto zelo radi. Vključeni so v likovno-umetniške krožke, izbirne predmete likovnega snovanja ali pa pridejo po pouku samo malo ustvarjat.

Vsi ti učenci ustvarjajo prave male umetnine. Zato njihove izdelke že več let pošiljam tudi na razstave izven naše šole, saj verjamem, da tisto, kar je lepo, ne sme ostati skrito očem in se zaprašiti v zaprtih predalih učilnic. Tako smo njihova dela v zadnjih letih razstavljali na različnih mestih v Kamniku in okolici:

Na šoli se dogajajo zanimive stvari

- v galeriji Veronika (dve razstavi),
- v galeriji Šola idej v Kamniku (dve razstavi),
- v knjižnici Kamnik (tri razstave),
- v knjižnici Domžale (ena razstava),
- v Centru za mlade v Domžalah,
- v trgovskem centru Qlandija (več razstav).

Z učenci veliko ustvarjamo tudi izven šole: v šoli v naravi, na raznih likovnih kolonijah in delavnicah. Učenci so pri delu izjemno uspešni, saj so prejeli veliko mednarodnih in državnih nagrad. Več zlatih mednarodnih priznanj na ex-temporih v Moravčah, Groharjevo priznanje v Škofji Loki, zmagali smo na likovnem natečaju v Planici, prejeli prvo nagrado na likovnem ex-temporu na gradu Strmol, prva tri mesta smo dosegli tudi na mnogih natečajih in drugih likovnih tekmovanjih. V okviru naše šole smo s sodelavkami organizirale tudi mednarodne likovne natečaje. Tudi sama rada ustvarjam, predvsem pa uživam v čudovitih izdelkih naših učencev. V teh letih poučevanja na OŠ Marije Vere sem spoznala veliko čudovitih, nadarjenih in izjemno ustvarjalnih učencev, od katerih sem se tudi sama veliko naučila in sem nanje ponosna.



Šolsko kulturno-umetniško društvo (ŠKUD) Verine zvezdice

Vanja Hočevar, predsednica



Šolsko kulturno-umetniško društvo (ŠKUD) Verine zvezdice na naši šoli deluje že od leta 2010. Prva predsednica Špela Bagon ga je ustanovila z namenom, da se lahko šola preko njega še bolj predstavlja javnosti in tako sodeluje pri različnih projektih, h katerim je možno pristopiti le v okviru društva.



Z letom 2013 sem funkcijo predsednice prevzela jaz. Skupaj s sodelavci smo še nadgradili naše sodelovanje in delovanje društva, ki zajema številne dejavnosti, npr. otroški in mladinski pevski zbor, otroško folklorno skupino, španske urice, klekljanje, literarno in likovno ustvarjanje, šolski mjuzikl ..., znotraj društva pa izhajata še dve šolski glasili (Podaljšanček in Novice z Duplice). V zadnjih petih letih se lahko pohvalimo s številnimi uspehi in odmevnimi projekti. K njim lahko zagotovo štejemo sodelovanje s priznano Folklorno skupino Tine Rožanc pri dobrodelnem koncertu Z roko v roki za poplavljeni OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj, ki je potekal 5. januarja 2013 v MGL-u v Ljubljani. Predstavili smo se z mjuziklom Želvec Bara gre na morje. Aprila 2014 pa je sledil koncert Podaj mi svojo dlan za dobrodelno organizacijo Anina zvezdica, ki sta jo skupaj organizirala OŠ Marije Vere in ŠKUD.

Zagotovo smo zelo ponosni na štiri mjuzikle, ki so postali že stalnica šole, prav tako se ponášamo s številnimi likovnimi in literarnimi dosežki ter ostalimi dejavnostmi, s katerimi se predstavljamo znotraj in zunaj šole. Volje in energije nam ne primanjkuje, zato bomo učencem še naprej omogočali, da na različne načine izražajo svojo ustvarjalnost in domišljijo.

Otroška folklorna skupina Verine zvezdice se predstavi

Vanja Hočevar in Marjetka Usar

Začetki Otroške folklorne skupine Verine zvezdice segajo v leto 2009. Takrat je učiteljica Marjetka Usar pričela z interesno dejavnostjo Plešemo in se igramo, v sklopu katere je želela otrokom prikazati stare ljudske igre, plese in pesmi. Otroci so uživali v predstavljenih igrah. Prvi nastop skupine, ki so jo sestavljali učenci od 1. do 3. razreda, je bil februarja 2010 ob slovenskem kulturnem prazniku. Mladi nadebudni plesalci so se takrat odlično predstavili, kar je za vse pomenilo dodaten zagon. Z leti so se nastopi začeli vse bolj vrstiti, leta 2011 pa se je interesni dejavnosti pridružila še učiteljica Vanja Hočevar, ki je sprva nadomestila »staro« mentorico na porodniškem dopustu, pozneje pa sta združili svoje moči in poskrbeli, da je skupina po sedmih letih delovanja še kako živa. Vsako leto namreč dvigneta starostno mejo otrok in trenutno se lahko pohvalita, da vaje obiskuje približno 30 učencev od 1. do 6. razreda.

Sprva učenci še niso plesali v folklornih kostumih, temveč v šolskih majicah. Kostume smo si nekajkrat sposodili pri drugih folklornih skupinah, kar pa je zaradi vse večjega povpraševanja po skupini postalo precej nadležno. Tako se je v okviru Šolskega kulturno-umetniškega društva (ŠKUD) Verine zvezdice in s pomočjo OŠ Marije Vere leta 2013 kupilo 14 folklornih kostumov, leta 2016 pa še 16. Nastali so na podlagi izčrpnih raziskav, kako so se na prehodu iz 19. v 20. stoletje oblačili otroci v mestu Kamnik. To daje skupini še poseben čar, saj s tem še bolj avtentično predstavlja kulturno dediščino domačega kraja.

OFS Verine zvezdice se vsako leto udeleži vsaj 6 nastopov, od leta 2012 pa je redna gostja območnega srečanja otroških folklornih skupin, ki ga organizira Javni sklad za kulturne dejavnosti Republike Slovenije. S tem se vse bolj uveljavlja tudi zunaj lokalne skupnosti in še bolj dela na kvaliteti svojih odrskih postavitev.



Spremljajo nas,
a jih ne opazimo vedno



*Tam, kjer se križajo potrebe sveta in tvoji talenti,
tam je mesto tvojega poklica.
(Aristotel)*

Jožica, pomagaj!

Jožica Senica Zabret

To sem jaz

Rodila sem se pred (4 x 12 + 3) leti v Celju. Mladost sem preživela v kraju, kjer so toplice, na meji s sosednjo Hrvaško. Da sem Štajerka, ne morem skriti niti po 30 letih dela in življenja v Kamniku. S kakšnim »čuj, daj mir« in podobnim pa sem učencem na začetku dela v Kamniku naredila veliko smeha in veselja.

Najprej sem študirala na Pedagoški akademiji v Ljubljani, kjer sva bili z učiteljico Štrajharjevo sošolki in že od takrat prijateljjeva. Po končani akademiji sem se zaposlila na osnovni šoli v Ljubljani za pol leta, 1. septembra 1986 pa sem prišla v Kamnik. Na šoli, kjer delam še danes, sem bila takrat najmlajša v zbornici. Skupaj smo bile kar štiri Jožice, vse tako ali drugače povezane s hrano, naravoslovjem in matematiko. Ne morem verjeti, da je od takrat minilo že 30 let. Leta 1992 sem se ob delu vpisala na Pedagoško fakulteto v 3. letnik, smer fizika, tehnika in tehnologija. Tudi takrat sem pridno študirala, že aprila 1995 sem diplomirala drugič in postala profesorica fizike ter tehnike in tehnologije.

Živim v neposredni bližini šole, zato večina pozna tudi moji hčeri, moža in našega psa. Ker je šola tako blizu, jo imam v mislih tudi izven delovnega časa ter pridno »pazim« nanjo. V svojem prostem času sem dolga leta poučevala modelarje, učim se računalništva, kuham, pletem in šivam gobeline. Če le utegnem, grem rada na sprehod, z družino zlezem na kakšen hribček ali se odpeljem na morje. V vodi mi tudi najbolj prija, ker sem vodnar (to je za tiste, ki se spoznate na horoskope). Zelo rada tudi potujem. Velikokrat obiščem mamo, štiri leta mlajšo sestro in njeno družino. Televizijo zelo malo gledam. Včasih si ogledam poljudnoznanstvene oddaje, potopise in kakšen dober film. Veliko raje poprimem za kakšno dobro knjigo. Zelo rada grem tudi v kino in gledališče. Poslušam tudi različne vrste glasbe, izbor pa je odvisen od razpoloženja.

Moje poslanstvo

Poleti 2001 sem bila povabljena k sestavljanju urnika. Jožica, pomagaj! Temu povabilu sem se odzvala in si pridobila nekaj zelo koristnih in potrebnih izkušenj. Od februarja 2002 sem pomočnica ravnateljice. Bila sem soglasno potrjena na pedagoški konferenci in soočena z mnogimi novimi izzivi. Pri svojem delu v teh letih na vseh področjih uresničujem skupno vizijo: »Učenci, delavci šole in starši vzajemno gradimo vzpodbudno okolje v zanimivi in kakovostni šoli.« Veliko svoje energije sem kot pomočnica porabila, da bi na šoli vzpostavili model kakovosti, ki bo zagotavljal, da se bodo odkrita nesoglasja tudi odpravila. Dolga leta sem

vodila tudi Šolski sklad, ki je na različne načine zbiral sredstva za računalniško opremo, saj je bilo teh sredstev vedno premalo. Tudi v vlogi pomočnice vsa leta posvečam veliko skrb dobri računalniški opremljenosti šole in nemotenemu delovanju le-te. Ena pomembnih povezav med šolo in vso zainteresirano javnostjo je šolska spletna stran. Zato sodelujem pri oblikovanju in prenovi spletnih strani naše šole, na kateri veliko objavljam in jo skrbno pregledujem. Prav tako urejam in ažuriram vse, kar mi je omogočeno. Od leta 2003 uporabljamo na naši šoli Lopolis za šolsko dokumentacijo in evidence, ki ga urejam kot administrator. V šolskem letu 2013/14 smo začeli uporabljati e-dnevnik in e-redovalnico, ki ju na papirju ne vodimo več. V šolskem letu 2008/09 smo se pridružili projektu Mesec širjenja e-gradiv in postavili prve spletne učilnice. Skrb za administrativno urejanje spletnih učilnic si delim z Jožico Štrajhar. Naši učitelji in ostali strokovni delavci se zelo veliko učimo drug od drugega, na kar sem še posebej ponosna. Na ta način med seboj prenašamo računalniško in drugo znanje.

Naravoslovne znanosti s svojimi odkritji omogočajo vsem nam kvalitetno življenje, obstoj civilizacije in so neločljiv del vsakega dne. Tehnika in tehnologija hodita z roko v roki z naravoslovjem in običajno korak pred vedenjem večine v družbi. Čeprav se naravoslovja in tehnike na vse kriplje otepamo, vsak z veseljem pove in pokaže dosežke na tem področju. V domačem okolju ju ne maramo, ker sta hrupna in umazana. Kot šolska predmeta sta neprijjubljena, zaradi številnih učnih pripomočkov za marsikoga, vključno z vodstvom šole, tudi predraga. Veliko izgubo ob prekinitvi razvoja naravoslovnih znanosti in sodobnih tehnologij si najlažje predstavljamo, če primerjamo način življenja pred sto leti in danes. Brez mladih, ki bi imeli znanje in veselje do naravoslovnih znanosti, ta razvoj ni mogoč. Znano je, da med mladimi primanjkuje zanimanja in naklonjenosti za naravoslovje. Zelo pomemben je tudi ugled naravoslovja v širši družbi. Zanimanje za naravoslovje med starši in lokalno skupnostjo se nadaljuje, ko šola odpre svoja vrata in jih povabi k sodelovanju. V teh projektih zares z veseljem sodelujem. Občina Kamnik je imela posluš za naše želje po aktivni vključitvi k popularizaciji naravoslovja v šolah in vrtcih v Kamniku, ko je v letu 2008 zagotovila sredstva za nakup zbirk s pripomočki za eksperimentalno delo.

Zelo ponosna sem na vse naše »bivše« učence, ki so se v življenju uspeli usposobiti za delo, ki jih veseli in osrečuje. Prva zapoved dela se glasi: »Imejte z njim veselje!« Še posebej pa sem ponosna na vse tiste, ki so se lotili napornega in zahtevnega študija naravoslovja in tehnike, ga uspešno končali in sedaj z veseljem to tudi delajo. Iskrene čestitke vsem!

Naravo je poskušal razumeti že Heraklit. Ukvarjal se je z razlago narave in pojavom posameznika. Znano njegova misel je: »Vse teče, nič ne miruje. Najbolj stalna stvar v vesolju je njegova nestalnost.« Reka je navidezno vedno ista, dejansko pa jo sestavljajo vedno druge vode, ki pritekajo po strugi. Vsakič, ko znova stopimo v reko, stopimo v drugo vodo, kot je bila tista, v katero smo stopili prejšnjikrat. Zato se moramo učitelji učiti »vseživljenjsko«, še posebej naravoslovci. In na to moramo pripravljati tudi vse mlade, s katerimi delamo.

Pogovor s poslovno sekretarko Matejo Debevc Andreja Vukmir

Čeprav tiho ždi v spodnji pisarni in se zdi, da je nihče ne opazi, to hitro opazimo, ko je ni, saj nam niso na voljo stvari, ki se nam zdijo tako same po sebi umevne. In med nami takoj zašumi: »Kdaj pa pride Mateja nazaj?«

Kdaj natančno ste začeli delati na naši šoli?

Na šoli sem se zaposlila aprila leta 1987, torej pol leta po ustanovitvi takrat osemletne osnovne šole. Stara sem bila 20 let. Ko sem se zaposlila, se je šola še imenovala OŠ Duplica, kasneje se je pa preimenovala v OŠ Marije Vere.

Kakšno je bilo vaše delo na začetku?

Začela sem delati v računovodstvu, kjer sem obračunavala položnice za učence in plače za delavce šole. Spomnim se, da je bilo v prvih letih na šoli še dvozmenski pouk in da je takrat šolo obiskovalo čez 800 učenk in učencev. Vse položnice pa je bilo potrebno napisati na pisalni stroj. Lahko si mislite, da je bilo to dovolj ali celo preveč dela za enega človeka. Danes je vse to nadomestil računalnik.

Delo nekoč in danes ...

Zaradi takšnega načina dela sem bila ves čas v stiku z vsemi učenci in velikokrat tudi z njihovimi starši, zato sem večino osebno poznala. Danes tega stika ni več in moram priznati, da ga pogrešam. Zaradi tega je bilo delo bolj zanimivo in živahno. Danes jih ne poznam toliko, starše pa večinoma slišim samo med telefonskim pogovorom.

Kako pa je bilo takrat med zaposlenimi?

Na šoli je bilo manj zaposlenih, manj je bilo administrativnega dela in zato morda malo več časa za kakšen klepet in to je dalo službi prijeten pridih.

Kdaj pa ste začeli delati kot poslovna sekretarka?

Leta 2002, ko je ga. Violeta Vodlan postala ravnateljica, prejšnja tajnica pa je odšla v pokoj. Ker z delom poslovne sekretarke nisem imela izkušenj, sem se vsega morala naučiti sama, zato mi je bilo v začetku kar malo težko.

Kakšno pa je delo poslovne sekretarke na taki osnovni šoli? Kaj vse to delo zajema?

To delo je zelo obsežno. Če bi vse naštevala, bi vas dolgočasila, lahko pa povem, da sem vsak dan zakopana v gore papirjev, telefonskih pogovorov, dokumentov, vmes pa najdem tudi čas, da za moje sodelavke ali morebitne goste skuham tudi kakšno kavico.

Ali lahko rečemo, da ste na svoj način desna roka gospe ravnateljice?

Ja, meni se kar zdi. Če manjkam, mi velikokrat reče, da je imela veliko dela s telefoni, strankami in da si je oddahnila, ker sem se vrnila.

Pogovor z računalnikarjem Andrejem Kočarjem

Mojca Volkar Trobevšek

Kdaj ste začeli delati na naši šoli?

Marca 2001. Po naključju me je priporočil naš koordinator za praktično izobraževanje na Fakulteti za računalništvo in informatiko, g. Karol Flisar. V tistem času sem se intenzivneje ukvarjal z modelno železnico v povezavi z računalnikom. Na razstavi te železnice je pristopil g. Flisar s konkretnim povabilom – »takega človeka potrebujejo na Duplici, da stvari porinemo naprej«.

Kakšno je bilo vaše delo na začetku?

Sprva sem na šoli izvajal interesno dejavnost – računalniški krožek. V tistih časih smo imeli računalniško učilnico levo pri vhodu na razredno stopnjo. Takrat smo uporabljali Windows 95, internet pa v redkih primerih, saj smo uporabljali klicno povezavo, ki je bila zelo draga, predvsem pa počasna. Učenci so bili nadvse notranje motivirani za kakršno koli delo, saj takrat še niso bili zasičeni z vso digitalno navlako. Krožek je takrat obiskovalo preko 180 učencev. Učili smo se risanja, pisanja, s starejšimi učenci pa tudi bolj kompleksnih vsebin: snemanje zvoka, slike ... Poučevanje takrat je bilo nadvse prijetno, tudi odnosi v kolektivu so bili prijetni, čeprav se je računalništvo obravnavalo kot ne preveč pomembno, bolj kot neko strateško nepomembno vejo znanosti v osnovni šoli, recimo nek hobi.

Kaj vse zajema delo računalnikarja na osnovni šoli?

Računalnikar v praksi izvaja dva temeljna procesa – pedagoškega in tehničnega. Na šoli izvaja interesno dejavnost, poučuje izbirne predmete iz računalništva ter organizira in najpogosteje tudi sam izvaja izobraževanja s področja računalništva za učiteljski zbor. Druga veja pa je popolnoma tehnične narave: skrb za nemoteno delovanje računalnikov in vse s tem povezane opreme, skrb za delovanje strežnikov in internetne strani, nudenje tehnične pomoči zaposlenim pri izvedbi pouka in v različnih projektih, video konference, snemanje oddaj šolskega radia, izdelovanje glasbenih podlag za šolske prireditve. Za kvalitetno opravljanje te dejavnosti mora imeti dober računalnikar zelo širok spekter znanj s področja računalništva, elektronike ter vseh sorodnih tehničnih ved, saj se le-te pri delu med seboj močno prepletajo.

Delo nekoč in danes ...

Hm ... tako nekoč kot danes smo svoje delo opravili v celoti, le da smo ga včasih naredili z večjo mero samoiniciativnosti in z manjšim presingom. Imeli smo čas za kavo, imeli smo čas biti ljudje. Danes pa je zbornica med odmori bolj ali manj prazna, ukvarjamo se (zgolj) s takimi ali drugačnimi papirji, poročili; postali smo podjetje, ki je spremenilo svojo temeljno dejavnost iz pedagoške v birokratsko. Zjutraj, ko se pripeljem v službo, opazim večje število avtomobilov na parkirišču. V želodcu me stisne, gotovo je spet kak sestanek, na katerega sem očitno pozabil.

Ko stopim v zbornico, vidim, da imajo moje kolegice popolnoma identične strahove. Nekoč smo imeli računalniške opreme mnogo manj. Računalnikov je bilo le za vzorec, danes pa imamo računalnike v vsakem prostoru, opremljene z multimedijsko opremo. Takrat so učitelji znali izvesti pouk s kredo in gobo, brez vseh digitalnih pripomočkov za poučevanje. Res je, da tudi učnih vsebin, ki bi jih lahko uporabili pri pouku, ni bilo na razpolago. Kljub vsemu bi trdil, da je bilo pred leti prijetneje, kot je danes, predvsem na področju medsebojnih odnosov. Zanimivo ali pa raje šokantno je to, da se v vseh letih računalniškega opremljanja šole delež delovnega mesta računalnikarja ni nič spremenil in še vedno ostaja na manj kot polovici delovnega mesta, kljub temu da spekter del in opravil raste iz leta v leto.

Kako pa je bilo takrat med zaposlenimi?

Na začetku, ko sem prišel na šolo, so bile kolegice in kolegi do mene prijazni in spoštljivi, vsaj velika večina. Ko sem se glasbeno udeleževal na šolskih prireditvah, pa je bil prebit še zadnji led. Med zaposlenimi je vladala večja mera sproščenosti. Spomnim se šolske prireditve, na kateri sem igral s svojim ansamblom. Vzdušje je bilo tako prijetno in sproščeno, da se je celo plesalo. Danes se zdi to popolnoma neverjetno. Zjutraj je bilo v zbornici prijetno vzdušje, ki ga je začinil vonj po kavi. Velika večina zaposlenih je bila kooperativno naravnana, predvsem pa se kolektiv ni kaj dosti spreminjal.

Kakšni so vaši največji uspehi, na kaj ste ponosni?

Med največje uspehe si štejem izum mobilnega robota – sesalca smeti, ki smo ga izdelali z učenci daljnega leta 2005. Svoj izum smo prijaviли kot raziskovalno nalogo na Srečanju mladih raziskovalcev v Mariboru in prejeli zlato priznanje. Mnogo let kasneje pa so se šele pojavili komercialni izdelki robotskih sesalcev, kakršnega smo izdelali. Fantje, ki so danes že odrasli mošje, mi vedno omenijo, ko se občasno snidemo, zakaj nismo peljali razvoja naprej. Predvsem pa sem ponosen na učenca, ki mi je izrekel največjo čast v pedagoški karieri. Učenec je v osnovni šoli izgubil očeta. Po koncu srednješolskega izobraževanja mi je izrazil osebno zahvalo, da sem se z njim ukvarjal in udeleževal na elektrotehničnem in glasbenem področju, da se je zaradi tega sodelovanja odločil za študij in poklic, v katerem nadvse uživa in je danes zelo uspešen. To je po mojem mnenju največja nagrada, ki jo lahko prejme učitelj.

Ali bi kaj spremenili, če bi lahko?

Marsikaj. Ker sem po duši naravoslovec, bi ukinil 97 % obstoječe birokracije, saj le-ta služi sama sebi, nas utaplja in ovira naše delovanje v najširšem smislu. V času glavnega odmora bi uvedel malico za učitelje, da se ponovno vzpostavijo neformalne vezi, ki so nujno potrebne za kvaliteto dela na šoli. Predvsem pa bi dal velik poudarek pristnim medsebojnim odnosom in spoštovanju. Kljub vsem zvenečim in laskavim nazivom smo še vedno samo ljudje. Bodimo človeški, bodimo ljudje.

Pogovor z našo kuharico Jožico Šuštar

Vanja Hočevar

Oseba, ki je ne srečujemo povsod po šoli, vemo pa, da je tudi ona pomembna, da šola funkcionira tako, kot mora, je zagotovo tudi naša Jožica Šuštar, ki je v šolski kuhinji zaposlena že precej dolgo. Tekom let se je zagotovo nabralo kar nekaj zanimivih dogodkov.

Kdaj ste začeli delati na naši šoli?

Na naši šoli sem začela delati še, ko je bila podružnična šola Osnovne šole Frana Albrehta. To je bilo leta 1982.

Kaj natančno zajema vaše delo?

Za zajtrk je zadolžen moj sodelavec Stane, jaz pa sodelujem pri malici, kosilu in popoldanski malici. Seveda pa je tukaj še precej stvari, ki jih moram postoriti po kuhinji. Skrbim tudi za posebno prehrano otrok, ki imajo alergije. Pred leti sem zaradi normativa imela čez še pospravljanje male telovadnice. Pospravljala sem jo kakšnih 10 let. Meni to ni predstavljalo nobenega problema, vendar sem bila takrat mlajša. (smeh)

Kaj se je najbolj spremenilo v teh letih?

V teh letih se je zagotovo najbolj spremenila sama šola, saj se je razširila s prizidki. Tekom let so se zamenjali tudi sodelavci ... Samo delo pa je ves ta čas skoraj enako. Ni se preveč spremenilo. Že takrat je bilo na šoli 400 otrok, vendar je bil dvoizmenski pouk. Otroci, ki so bili v šoli dopoldne, so imeli malico ob 9.30, otroci v popoldanski izmeni pa ob 14.00. Vmes (med 12. in 13. uro) je bilo kosilo, ki so ga otroci pojedli v razredih. Zanimivo je, da so bili na začetku na šoli po 4 razredi, vsak razred pa je imel po 4 oddelke. Tudi v razredih je bilo več otrok (30). Nato so začeli nastajati tudi višji razredi, s prizidki pa se je ukinil dvoizmenski pouk, kar je seveda boljše. Vendar pa je po drugi strani sedaj na šoli tudi precej otrok, ki pridejo v šolo ob 6.00 ali 7.00 in so tukaj skoraj do 16.30.

Kako je bilo včasih med zaposlenimi?

Mogoče smo bili včasih bolj povezani med seboj. So se pa poznale razlike med tistimi, ki so delali dopoldne ali popoldne, kar je normalno. Saj to je vedno tako – družiš se pač s tistim, s katerim preživiš več časa. Smo se pa imeli dobro tudi na kakšnih skupnih zabavah. No, menim pa, da tudi danes odnosi niso tako slabi. Jaz se z vsemi dobro razumem.

Kakšna pa je razlika med otroki tekom let?

Meni se zdi ogromna. Včasih si bil bolj spoštovan. Otroci se precej dobro zavedajo svojih pravic, pozabljajo pa, da imajo tudi dolžnosti. Sicer pa se v jedilnici zahteva določen red, ki se ga morajo držati.

Spremljajo nas, a jih ne opazimo vedno

To šolo so obiskovali tudi vaši otroci. Ste to občutili kako drugače?

Moji otroci nikoli niso delali kakšnih posebnih težav. Bili so nekako v sredini, tako da sploh nisem občutila tega, da bi bili na šoli. Prav tako jih tudi sama nisem nikoli nadzirala. Vedno sem rekla, naj sami povedo, če je kaj narobe.

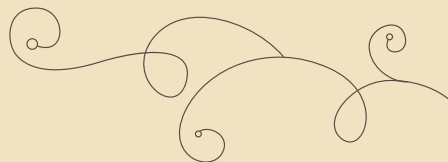
Kmalu boste šli v pokoj. Kaj vam bo najbolj ostalo v spominu?

Do takrat mi manjka še slabi dve leti. Kar se tiče spominov, pa ne vem ... Ni ničesar takega, kar bi posebej izstopalo. Seveda so bili dobri in slabi spomini, vendar se slabi hitro pozabijo. Zagotovo pa je bila ena boljših stvari to, da se je šola povečala.

Jožica, hvala za vaš čas in vašo prijaznost. Želim vam, da se v tem času, kolikor imate še do pokoja, vrstijo le še lepi spomini.



Uspešni smo



Disciplina je mati uspeha.
(Ajshil)

Sem to, kar sem, in za to delam

Jaka Hace, atlet



Naša šola ima kar nekaj uspešnih športnikov. Med njimi je tudi Jaka Hace iz 8. a, dvakratni prvak v teku čez ovire na 200 m.

Kolikokrat na teden treniraš atletiko?

Atletiko treniram petkrat na teden, včasih, če je lepo vreme, pa tudi med vikendom ob sobotah v Domžalah, pozimi pa ob nedeljah v dvorani v Ljubljani.

Zakaj si se odločil ravno za tek čez ovire?

Vpisala me je trenerka. Pred tem sem treniral tek in skoke v daljino. Tek čez ovire sem tako začel trenirati pred pol leta. Treninge sem imel zelo pogosto in so bili kar naporni, ker nisem bil še navajen tega in je bilo kar težko. Ampak je sčasoma postalo lažje in pokazali so se tudi rezultati.

Koliko časa pa že treniraš atletiko?

Atletiko treniram že dobra štiri leta. Resno pa sem začel eno leto nazaj.

Kako si se počutil, ko si postal državni prvak?

Bil sem seveda zelo srečen, ker še nisem imel prijavljenega rezultata in sem tekel v prvi skupini (v prvi skupini tečejo slabši, v drugi pa boljši tekmovalci, ki imajo že prijavljen rezultat). Jaz sem zmagal v prvi skupini in imel najboljši čas, nato pa sem moral počakati, da odteče še druga skupina. In ko sem slišal, da so imeli tekmovalci slabši rezultat od mene, sem bil zelo srečen. Ves trud se mi je poplačal.

Kdaj pa se lahko udeležiš svetovnega mladinskega prvenstva?

Naslednje leto, ko bom star šestnajst let. Drugo leto bom tako tekmoval v skupini, kjer bodo z mano tudi starejši tekmovalci. Moj cilj pa je, da sem prvi ali drugi, ker greš potem z reprezentanco na Češko ali Slovaško.

Kako pa je bilo, ko si letos septembra v Mariboru že drugič postal državni prvak?

Že poleti sem imel treninge. Ves čas sem imel v mislih, da opraviš še to zadnje državno prvenstvo v tem letu. In ko sem bil na tekmovališču, sem bil zelo sproščen, ker sem vedel, če lahko dobro odtečem, lahko spet zmagam. In to se je res zgodilo.

Kaj najraje počneš v prostem času?

Najraje se družim s prijatelji, tudi kartamo. Tudi treninge jemljem kot prosti čas in ne kot obveznost, ker imam tam veliko prijateljev.

Ali si kdaj hotel nehati?

Vedno imam nek cilj, ki ga želim doseči. In vem, da ne bo lahko. Nisem nikoli nameraval nehati, so pa kdaj treningi res težki in naporni. Naporna je tudi vožnja.

Kaj si želiš postati po poklicu, ko odrasteš?

Rad bi bil zdravnik, farmacevt oz. kaj v povezavi z medicino ali pa poklicni športnik.

Kdo je tvoj vzornik?

Ta čas je moj vzornik seveda Usain Bolt, ker je res legenda. Zmagal je vse, je zelo smešen in umirjen. Kar pa se tiče teka čez ovire, pa je to Edwin Moses, ker je naredil prelomnico na področju atletike in je bil res super. Drugače pa si ne želim postati kot on. Sem to, kar sem, in za to delam. Da sem drugačen, ker nismo vsi isti.

Jaka, najlepša hvala za intervju. Želim ti še veliko uspehov in da se uresničijo vsi tvoji cilji. In še naprej ostani takšen, kot si.

Mark Gajšek, 7. b

V redu bi mi bilo tudi, če bi bil drugi
Jernej Prebil, plavalec



Foto: Plavalni klub Calcit Kamnik

Jernej Prebil iz 9. a je konec julija 2016 postal državni prvak na 50 m prosto, državni prvak na 100 m prosto, osvojil srebro na 50 m hrbtno in 3. mesto na 200 m in 400 m prosto. S takimi dosežki se ne ponaša ravno vsak, zato sem z njim opravila pogovor.

Koliko časa že treniraš in zakaj si se odločil ravno za plavanje?

Novembra bo 4 leta. Mlajši brat trenira, zato sem poskusil in mi je bilo všeč. Pred tem sem od prvega do petega razreda treniral nogomet.

Kolikokrat na teden imaš treninge?

Treninge imam osemkrat na teden. V ponedeljek in petek zjutraj in popoldne, ostale dneve v tednu samo popoldne. Treninge imam tudi ob sobotah.

Kje treniraš?

V Radovljici. Tja se s klubom vozimo z avtobusom.

Lansko in letošnje leto je bilo zate precej uspešno. Kako se počutiš po takšnih rezultatih?

Občutki so dobri. Na sami tekmi niti ne razmišljam o tem, katero mesto bom zasedel. Takrat se osredotočim samo na plavanje. Državni prvak sem bil že leto prej, vendar ne čutim pritiska, da moram ubraniti naslov. V redu bi mi bilo tudi, če bi bil drugi.

Kam pa imaš namen iti po osnovni šoli oz. kakšne načrte imaš za prihodnost?

Namen imam iti tja, kjer mi bo zneslo s plavanjem. Želim si postati športni menedžer.

Imaš kdaj plavanja že »vrh glave«?

Včasih pred treningom, ko se mi ne da. Potem pa, ko začnem, je boljše. Takrat pozabim na to in mi je dobro.

Kaj počneš v prostem času?

Če nam odpade trening, se družim s prijatelji. Drugače pa spim, ker je kar naporno. Poleg treningov in voženj na treninge moram delati tudi za šolo.

Jernej, hvala za tvoj čas. Lepo je bilo poklepetati s tabo. Želim ti še veliko uspehov v prihodnje.

Nina Grebenc, 9. b

»Jaz sem kar jokala od veselja ...«

Sara Muršak (7. c), Živa Javornik (7. b) in Lara Bošeska (8. b) so zares zelo uspešne v odbojki, saj se bodo spomladi udeležile svetovnega šolskega tekmovanja v odbojki na mivki, ki bo potekalo na Tahitiju. To je največji otok južnopacifiškega otočja z uradnim imenom Francoska Polinezija. Nima ravno vsak osnovnošolec priložnosti, da potuje na Tahiti, sploh pa ne v sklopu svetovnega prvenstva, zato sem z dekleti, ki že komaj čakajo na odhod, naredil kratek intervju.

Koliko časa že trenirate odbojko in zakaj ste se odločile za ta šport?

Sara: Jaz treniram že pet let (začela sem v 3. razredu), ker mi je zelo všeč in mi je odbojka zelo zanimiva.

Živa: Meni teče že sedmo leto, treniram že od prvega razreda. Odločila pa sem se, ker me je že prvi ogled tekme pritegnil in sem takoj vedela, da bom v tem uživala.

Lara: Jaz sem v klubu od drugega razreda, torej že šesto leto, in za ta šport sem se odločila, ko sem prvič gledala tekmo med Calcitom in drugo skupino. Bilo mi je všeč in sem hotela poskusiti.

Kje in kolikokrat na teden pa imate treninge?

Lara: Treniramo v klubu Calcit v Kamniku, treninge pa imamo običajno štirikrat na teden po dve uri. Srede so proste, ob vikendih (ob sobotah in nedeljah) pa imamo kakšne tekme.



Živa Javornik, Lara Bošeska in Sara Muršak gredo na Tahiti!

Ali so prišli trenutki ko ste hotele zapustiti treninge odbojke?

Sara: Ne.

Živa: Jaz mogoče ja, včasih. Ampak ne, da bi nehala. Kakšen trening bi se pa najraje usedla.

Lara: Jaz tudi, ker je včasih kar težko.

Kaj natanko je razlika med odbojko na mivki in odbojko v dvorani in katera vam je bolj všeč?

Sara: Odbojka na mivki in odbojka v dvorani se razlikujeta že po številu igralcev, npr. v dvorani igra šest tekmovalcev, na mivki pa le dva. Me se bomo na svetovnem tekmovanju menjale.

Živa: Nam je bolj všeč odbojka v dvorani, saj se je na pesku težje odrivati in zato porabimo več moči. Poleg tega je v dvorani več igralcev in se lažje skoncentriraš.

Katere večje dosežke oz. nagrade ste dosegle v svoji športni karieri?

Živa: Jaz sem na več turnirjih, ki smo jih imeli v klubu in izven kluba, s skupino osvojila kakšno medaljo, kakšno prvo ali drugo mesto. Enkrat pa smo bile tretje na mali odbojki. Pri mali odbojki so štiri igralke.

Kaj si želite oziroma kaj pričakujete na tem tekmovanju?

Živa: Seveda si želimo zmagati, a vem, da je to težko doseči. Najprej si želim tja priti, potem da bom zdrava in da bom tam igrala.

Sara: Bolj je pomembno sodelovanje kot rezultat. Zmaga ni vse.

Ste že seznanjene z urnikom na tekmovanju? Zagotovo boste imele tudi kaj prostega časa?

Lara: Z urnikom nismo natančno seznanjene, a smo izvedele, da organizator pripravlja spoznavni večer, na katerem v angleščini predstavimo svojo državo ...

Sara: Trenerji so predlagali, da bi si po tekmovanju ogledali še kakšen kraj (npr. bi šli na Novo Zelandijo, v Los Angeles ali Pariz).

Verjetno se že zelo veselite, da greste. Kakšni pa so bili občutki, ko ste izvedele, da greste na tekmovanje?

Sara: Jaz sem kar jokala od veselja. Najprej mi je ati pokazal, kje je Tahiti, ker sploh še nisem vedela, da grem tja. Nato pa mi je naslednjega dne povedal, da grem na Tahiti na svetovno prvenstvo in jaz sem samo rekla: »Kaaaaaj???»

Živa: Jaz pa sem se s svojimi starši pregovarjala, da to ni možno. Naj me nehata zafrkavati. Nisem mogla verjeti.

Sara: Mami mi je en dan prej kazala slike Tahitija in me spraševala, če bi šla rada tja npr. za nekaj dni ali kakšen teden. Nisem vedela, zakaj mi to razlaga ... Potem pa mi je naslednji dan povedala, da nas je trenerka Tanja Božinović izbrala, da bomo šle me tri skupaj na Tahiti igrati odbojko. In potem sem začela skakati od sreče, ker sem bila tako vesela.

Živa, Sara in Lara, najlepša hvala za pogovor. Želim vam čim več sreče in čim boljše rezultate na tekmovanju.

Nemanja Kosić, 7. a

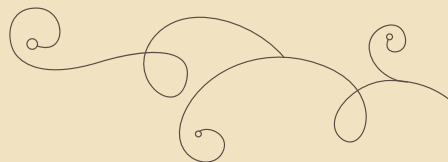
Z dobro voljo do dobrega uspeha

Ana Terčič, plesalka

Že od majhnega zelo rada plešem. Obiskujem Plesno šolo Miki. Nekateri menijo, da ples ne spada med šport, vendar se motijo. Ples ni tako enostaven, saj si moraš zapomniti različne koreografije in seveda moraš biti pripravljen tudi na naporene treninge. Običajno trajajo uro in pol, po trikrat na teden, ko pa se pripravljamo na večji dogodek, npr. na tekmovanje, pa so treningi tudi ob sobotah. V klubu sem že pet let in tekmujem na pokalnih turnejah. Letos smo se s skupino odpravili na Roglo na priprave za tekmovanje. Tam smo večinoma sestavljali točko za tekmo, seveda pa smo se tudi zabavali. Naš trener se je odločil, da bomo letos predstavljali street formacijo, in sicer kot beetlejuici. To pomeni, da moraš ob plesu povedati zgodbo in pri tem uporabljati rekvizite, npr. mize in stole. Seveda je kot vedno tudi letos dobro sestavil točko, kar se je potrdilo tudi na tekmovanjih. Na državnem prvenstvu smo osvojili 2. mesto in se uvrstili na svetovno prvenstvo. Že 15. avgusta so se zame počitnice končale, ker smo imeli od takrat dalje od ponedeljka do petka vsak dan po dve uri treningov. Preplesavali smo in delali za kondicijo. Končno je napočil 14. september, ki smo ga vsi tako težko pričakovali. Odšli smo na svetovno prvenstvo na Sardinijo. Tam smo dosegli 2. mesto in prejeli medaljo. Naši treningi so se očitno obrestovali. Zelo sem bila vesela, v očeh sem čutila solze sreče, počutila sem se močno in še dolgo nisem bila prepričana, če se je to zares zgodilo. Na žalost nismo dobili pokala, ker ga je dobila le skupina, ki je osvojila 1. mesto, a nič zato. Vseeno sem bila zelo vesela, tudi brez pokala.

Res si želim, da bi še dolgo plesala. Morda uspehi ne bodo vedno najboljši, a zaradi tega še ne smem obupati.

Učenci spregovorijo



*Iz sedanjosti ne moremo bežati v preteklost,
marveč zmeraj samo v bodočnost.
(George Orwell)*

Vsak učenec šolska leta doživlja drugače, vsem pa je skupno, da je šola kraj, kjer se pletejo prijateljstva, kjer se učimo, kako živeti in preživeti. Naši učenci so s kratkimi mislimi in spomini poskušali svoj svet približati tudi zunanjim opazovalcem, staršem in učiteljem.

Ta šola je ustanova, v kateri sem se naučila veliko lepih in novih stvari. Spoznala sem veliko novih prijateljev, učiteljev, ki so zelo prijazni, in če česa ne razumeš, ti z veseljem pomagajo. Če bi izgubil ključke, jih brez skrbi najdeš, ker ko jih kdo najde, jih da v zbornico, oni pa potem najdejo lastnika in mu jih vrnejo. **Ariana Bošeska, 6. a**

Dobimo veliko domače naloge, kar je dobro, ker se iz domačih nalog učiš. **Sara Muršak, 7. c**

Med urami zbrano poslušam in sodelujem, motijo pa me učenci, ki se delajo frajerje in nam krajšajo uro in je več dela doma. V šoli se počutim zelo v redu, imam veliko prijateljev, ki si med seboj pomagamo. **Žiga Verlinšek, 7. c**

Že prvi dan šole, ko so pomešali razrede, se je med nami zaiskrila iskrica prijateljstva. **Gal Poglednik, 7. c**

Šolski dan začnem z veseljem, pa ne zaradi tega, ker lahko motiš pouk, ampak zato, da se naučiš nekaj novega. V šolo hodimo zase, ne za učitelje, starše. V šoli se učimo za življenje. **Dženis Dizdarević, 7. a**

Šola je kot malina. Je sladka in lepa, če jo gojiš, redno zalivaš. Šola je tudi lahko zanimiva, če delaš naloge, se sproti učiš in ko se zaplete, povprašaš za nasvet. Pomaga, če narediš kakšno dodatno nalogo in kaj še prebereš. Seveda je za šolo, kot za maline, treba skrbeti ves čas. Ne pomaga, če začneš zalivati maline šele takrat, ko so že skoraj uvele, prav tako ne pomaga, če se začneš učiti sredi leta. Najboljša kombinacija je, če sprotno zalivaš in gnojiš, tako kot je najbolje, da sprotno delaš naloge in se učiš, saj le tako ohranjaš visoke ocene. Če pa se sproti učiš in delaš naloge, pa še vedno dobivaš nizke ocene, pomeni, da potrebuješ pomoč sošolca, mogoče učiteljice ali staršev. Zato se trudi, uči se in redno delaj domače in dodatne naloge in dosegal boš visoke cilje. **Tilen Zupet, 7. c**

Šola je kraj modrosti in učenosti. Iz nje se vrnemo veseli in ponosni, lahko pa v solzah. Odločitev je naša. Šola je velik privilegij za otroke, ki znajo ceniti, kar imajo. Po svetu otroci nimajo možnosti izobraževanja, mi pa bi se, če bi sami odločali, kar izpisali iz nje. Ker je ne znamo ceniti. To je tudi prostor, kjer



spoznavamo prijatelje, sošolce ... Ki nam bodo še celo devetletko najboljši prijatelji, morda tudi vzorniki. Učitelji se od učencev naučijo prav toliko kot učenci od njih. Ne učimo se samo mi, to delo opravljajo tudi ravnateljica in vsi ostali. Nekaterim je to muka, drugim v veselje. Seveda nam pri učenju po svojih najboljših močeh pomagajo tudi starši, če le imajo čas. Vsak dan je nova priložnost za učenje. Izkoristi jo, kakor da je zadnja v tvojem življenju.

Pina Lenart Vengust, 7. a

Najbolj sem vesela, da je na šoli klekljanje, saj neizmerno rada klekljam, ker me sprošča.

Pia Hafner, 8. a

V prvem razredu sta bili moji razredničarki učiteljici Branka in Mojca. Vedno sem sedela na desni strani in tako sem ločila levo in desno. Najbolj se spomnim, da smo vedno, ko smo bili nemirni, peli kakšno pesem. *Klara Bojec, 8. b*

Šola je ustanova, v kateri lahko pridobiš veliko znanja, če si tega želiš, spoznaš nove prijatelje in svojo sanjsko službo. Nikoli ne bom pozabil zimske šole v naravi na Pohorju, kjer sem prvič v življenju plesal s punco. *Ian Cedilnik, 9. a*

Spomnim se, kako sem se nekajkrat pozabil preobleči in sem prišel v šolo v pižami.

Nejc Spruk, 9. b

Odkar obiskujem osnovno šolo, mi je najbolj žal, ker nisem dovolj poslušal pri pouku in delal domačih nalog, kar se je pokazalo na ocenah. Če bi lahko vrnil čas nazaj, bi se več učil, ker se takrat nisem zavedal, da bodo ocene vplivale na mojo prihodnost. *Emir Melkič, 9. b*

Osnovne šole se bom spominjal kot nekaj dobrega, saj sem spoznal prave prijatelje in ušpičil kar nekaj zabavnih vragolij. *David Lukič, 9. a*

Nikoli nisem verjela, da se bom tako navezala na to osnovno šolo in predvsem na nekatere ljudi v njej. V devetih letih sem se poleg branja, pisanja, računanja ... naučila še bolj verjeti vase in biti bolj samozavestna, predvsem pa sem vesela, da sem spoznala veliko novih prijateljev in prijateljic, s katerimi se družimo tudi izven šole. Po eni strani bi kar ostala tukaj, po drugi pa



komaj čakam še na zadnje spričevalo in na zaključek devetih let šolanja in dogodivščin.

Tjaša Čirovič, 9. a

Na predmetni stopnji smo spoznali nove učitelje, dobili nove predmete, prav tako pa smo iz ure v uro menjali učilnice. Na začetku je bilo težavno, saj tega dela šole nisem poznala, vendar sem se kmalu privadila. Prav tako sem na začetku imela malo neprijetnosti z nadomeščanji, ker sem velikokrat pozabila pogledati in tako naslednji dan nisem bila pripravljena na pouk.

Julija Slapnik, 9. a

Do mene so bili vsi učitelji prijazni; tudi takrat, ko česa nisem vedel, so mi pomagali. In izvedel sem, da znam kar dobro risati. Rad se ukvarjam z majhnimi otroki, zato mi je učiteljica za DSP uresničila to željo in sem jih šel lahko obiskat enkrat na teden (učenke 1. razreda). Res sem bil žalosten, ker nekaterih učencev letos ni več na šoli, ker so se preselili. Želim si, da pridejo nazaj. **Jan Stele Kovič, 9. b**

Na Osnovni šoli Marije Vere sem samo štiri leta. Spominjam se prvega šolskega dne, ko smo šli v šolo v naravi, in sicer v Savudrijo. Na ta dan sem preko učiteljice spoznala prijateljico med vožnjo na morje. Ko smo prispeli, sem bila v sobi še z drugimi puncami. Vse so bile zelo dobre in prijazne. **Arieta Shaqiri, 9. a**

Kaj si želim postati

Maja Strle

Včeraj me je vprašal ati,
kaj bi želela si postati,
kakšne so glede poklica želje,
da mi bo delo res v veselje.

Predlagal je, da bi kuhar'ca postala
in mu kaj dobrega na mizo dala.
Dober je res goveji zrezek, zraven grah,
a nimam želje biti ves dan na nogah!

»Kaj pa, če kje v pisarni bi sedela?
Verjetno ne bi slabo plačo imela...«,
me še naprej je spraševal,
da bi pritrdila, je pričakoval.

»Morda delo na pošti, v banki, trgovini?«
Ne, ti predlogi meni se ne zdijo fini!
Da bi mi težilo polno tečnih strank?
Ne, hvala, raje daleč proč od pošt in bank!

Dolgo časa sem premišljevala,
preden pravi sem odgovor dala:
»Kakšno drugo delo me ne briga,
zanimata me le gledališče in knjiga!«

Gledališka igralka si jaz postati želim,
z Gojcem in Zrnecem bili bi dober team.
Tako j napolnili bi vsako gledališče,
prazno ne bi bilo niti nobeno stojišče!

Če pa kot igralki mi ne bi uspelo,
imam še rezervno idejo za delo:
potem cele bi dneve na kavču ležala,
pesmi pisala in nato v zbirki jih izdala!

Maja Strle, vsestransko nadarjeno dekle, ki je osnovno šolanje končalo leta 2016, je edina učenka, ki je v 30-letni zgodovini OŠ Marije Vere (kot učenka) izdala svojo pesniško zbirko. Maja obiskuje prvi letnik Umetniške gimnazije v Ljubljani.

Moj delovni dan



*Največja nagrada za človekov trud ni tisto, kar bo zanj dobil,
temveč tisto, kar bo postal.*
(John Ruskin)

Moji šolski dnevi se hitro začenjajo in se hitro, prehitro končajo. Zjutraj vedno stara rutina ... Pozno spat – pozno vstat, se pripraviti in gremo – v šolo, kam pa drugam. Moj dom ni v neposredni bližini šole, zato se do nje ponavadi peljem s kolesom. Vsaka ura mine hitro kot blisk – pripravi, pospravi, v drugo učilnico, pripravi zvezke za novo uro do odrešilnega zvonca, ki naznanja konec pouka. Potem pa še domov, naredi nalogo, pojej kosilo ... Sledi šviganje z mojo čarovniško metlo (ali po domače s kolesom) na popoldanske dejavnosti, pa naj bo to balet ali boks, citre ali mažoretke, vsakokrat me ni vsaj dve uri. Ko se zvečer vrnem domov, končam nalogo, ki mi je še ni uspelo, pripravim torbo za naslednji dan, nato se umijem, v postelji še nekaj časa gledam televizijo, dokler ni (po moji presoji) na vrsti spanje. Na žalost se vse to »razburljivo« dogajanje ne odvije pred deseto, pol enajsto uro zvečer. Tako izgleda moj delovni dan.

Pina Lenart Vengust, 7. a

Moj šolski dan
je poln novih misli in spoznanj.
Vedno isti ljudje,
čeprav zdaj pomešali so nas vse.

Zdaj novi so razredi, sošolci in prijatelji.
Nekatere pogrešam,
a žal mi ni, da v novi preobleki 7. b stoji.

Vsako jutro zberemo pred šolo se.
Veseli pogovor sliši se,
vrata se odpro, vsi v šolo zdirjamo.

Po hodniku gneča je, preobujemo se.
V razred stopimo, tišina se začne,
vse na klop postavimo in možgančke
pripravimo.

Ura se začne. Učenje, naloge in,
sprashevanje, testi: ojoj, skrbi!

Ko zvonec zazvoni,
nas v treh sekundah več ni.
Že smo na stopnišču,
do drugega razreda,
v šestem je bila to kar zmeda.

Pri slovenščini trema nas daje,
saj za govorni nastop ocena se daje.
Ocene kar dobre so, nekatere malo manj,
druge pa kot iz sanj.

Zdaj malica je: reditelji brž zganejo se,
prineso nam malico.
V miru jo pojemo
in do naslednjega razreda gremo.

In tako spet zvoni ura kot prejšnje vse
in tiste, ki bodo še prišle.

Misel lepa se mi zdi,
da z voljo v tej šoli zmores vse,
in če znanja si želiš,
tu zagotovo ga dobiš.

Taja Korošec, 7. b



Zagotovo ste že vsi kdaj sanjali o tem ali si želeli, da bi šlo vedno vse po načrtu ... točno tako, kot ste si zamislili. No, žal velikokrat ne gre. In tako se včasih začne tudi moj delovni dan v šoli, ki ni vedno popoln, lep, čaroben, nasmejan, s pozitivnostjo obdan ... Kljub temu ga poskušam organizirati tako, da sem zadovoljna.

Zjutraj, ko zazvoni budilka, sama pri sebi rečem, samo še malo, še pet minut. Potem pa se le skobacam iz postelje, se umijem in oblečem. Sem takšna kot majhni otroci. Že prejšnji večer si pripravim oblačila, da zjutraj nato samo še smuknem vanje. Domačim dam še objem in poljub, nato pa hop, hop, hop, s svojo šolsko torbo na potep.

Prihod v šolo in obvezna jutranja kavica. Razvada ali moč navade ... saj je vseeno, v glavnem ZELOOO paše. Potem pa pot pod noge in v učilnico. Najprej jo prezračim, pripravim vse za pouk, prestavim pet miz in stolov ter jih zopet vrnem nazaj ter tuhtam, na kakšen način naj učilnico povečam, razširim, raztegnem, da bodo imeli otroci več prostora, da bo prostor za jutranji krog, pa še igralni in bralni kotiček in še in še. Pa ne gre. Mogoče vi veste, kako?

In nato veselo na delo. Jutranji nasmešek in veselje na obrazih prihajajočih otrok, ki iz dneva v dan postajajo bolj samostojni in seveda poseben jutranji pozdrav za tiste, ki še na pol spijo in zjutraj še ne govorijo: »Kaj se reče, ko se not pr' teče,« ki sem se ga naučila od učiteljice Eme.

Potem pa akcija – pogovor z učenci, pregled naloge, to in ono obvestilo, pisanje, risanje, računanje, ustvarjanje, igranje, opozarjanje na pravila ... vsega po malo. Če se le da, sprehod, gibanje na svežem zraku. Pouk mine – tik tak. Kot sem že na začetku napisala – ne vedno po načrtih. Ampak gre. Mislim, da znam včasih že kar malo čarati.

Kaj sledi po pouku. Rekli boste: odhod domov. Ha, ha, ha. Mogoče vi, jaz že ne. Ko mali radovedneži odidejo v podaljšano bivanje ali domov, se meni z mize smehljiva zajeten kupček zvezkov, ki pravi: »Poglej me, prelistaj me, popravi, napiši ...« Na tleh ali na tabli so razstavljeni likovni izdelki, ki čakajo, da se jih obesi na steno in bodo vsem na ogled ter krasili učilnico in hodnik. Iz mape že kukajo priprave na pouk za naslednji dan. Ali pa imam še druge obveznosti – ustvarjalno delavnico, ki mi je v veliko veselje, pogovore s starši, učenci, sodelavkami, urejanje dokumentacije – včasih pa preprosto »čvek«.

Ko pa ura bije tam med dve in tri ... takrat se tudi meni že mudi domov k domačim. Žal šola tudi takrat ne gre čisto iz glave, velikokrat tuhtam, kaj in kako bi kaj spremenila, kako bom naslednji dan otroke nagovorila, jih zamotila ali pa preprosto pripravljam kakšna gradiva.

Tudi ta zapis pišem zvečer, ko imam čisti mir.
Sedaj veste tudi vi, kako moj delovni dan se vrti.

Klavdija Krevs, učiteljica v prvem razredu



Ja, ta je razgiban. V njem se marsikaj ponaredi, se pa tudi marsikaj zgodi. Običajno se začne s poukom. Res je, da v službo pridem tik pred zdajci, a ko zazvoni šolski zvonec, sem nared.

V moji učilnici se potijo učenci od šestega do devetega razreda, včasih tudi petošolci. Poučujem matematiko, a vsaka ura je svojevrstna in edinstvena. Taka, kot je matematika, polna razmislekov, preprosta, jasna, razumljiva in vedno bolj zanimiva, taka je moja učna ura. Večina učencev se ne bi strinjala z mojim opisom matematike. Vsaj na začetku šolskega leta ne, čez čas pa se marsikdo pridruži mojemu mnenju. Še dobro, da obstajajo odmori. Eni krajši, drugi daljši, ki nudijo kratek oddih, preklon misli in polnjenje baterij za novo učno uro. Se pa zgodi, da mi odmor zasede kolegica, ki me mora nujno nekaj vprašati ali mi kaj nujnega povedati. Pa so šle minute oddiha v druge dobre namene. Res pa je, da tudi jaz rada klepetam. Sem ter tja se na urniku prikaže prosta ura. Preživim jo v zbornici ali v učilnici. Če ne delam za šolo, kot pravimo učitelji, urejam papirje, saj veste, učitelji smo tudi birokrati, ali pa kramljam s kolegi o službenih ali vsakdanjih zadevah.

Po končanem pouku pa moj delovni dan v šoli še zdaleč ni končan. Prične se delo brez učencev, a za učence. Naredim priprave za nove učne ure, opravim z elektronsko pošto, pregledam koledar prihajajočih dogodkov in postorim, kar se me tiče. Pogovori s svetovalno delavko, z ravnateljico, s tajnico in s sodelavkami strokovnega aktiva so na urniku skoraj vsak dan. Ko se naposled snideva s čistilko, ki ima popoldanski delovni čas, si rečem: »Darja, za danes je službe konec.« Ugasnem vso elektroniko v učilnici, v kabinetu in se odpravim domov.

Taki so moji delovni dnevi v šoli. Rada jih doživljam. So raznoliki, včasih nepredvidljivi, prinašajo mi nove izkušnje, izzive in me vsak dan kaj novega naučijo. Ja, tudi jaz se še učim, čeprav sem učiteljica že vrsto let.

Darja Čermelj, učiteljica matematike

Iz najlepših sanj me prebudi zvonjenje telefona. Napol v snu se oglašim: »Halo?« Prijazen glas na drugi strani mi pove, da kliče iz varnostne službe. Obvesti me, da se je na šoli sprožil alarm. Varnostniki so vstopili v šolo in pregledali, vendar niso našli ničesar sumljivega. Mogoče je kakšen pajek sprožil senzor. Zahvalim se za obvestilo in pogledam na uro, ki kaže 3.00 zjutraj. No, mogoče bom še malo zaspala. Vendar se samo premetavam levo in desno in razmišljam, kateri pajek se je odločil, da bo omrežil senzor. Preden zaspim, razmišljam, ali so pajki med poukom čisto tiho in poslušajo učiteljevo razlago in si nato v nočnem času, ko je šola prazna, radi privoščijo rogoviljenje.

Budilka me zbudi ob 5.25. V poletnem času so me prebudili sončni žarki, zdaj pa je zunaj še čista tema. Jesenski čas, ko se narava vsak dan odene v druga barvna oblačila, imam zelo rada. Moti me edino megla, ki ne zna najti izhoda iz našega lepega kamniškega konca. Med pripravljanjem zajtrka dobim sporočilo. Sodelavka sporoča, da ji je zbolel otrok in da je do konca tedna ne bo v službo. Torej bo moja prva naloga organizacija nadomeščanj. Nekomu bom pokvarila dan, vendar v šoli ne gre brez nadomeščanj. Učenci bi bili zagotovo zelo veseli, če bi jim odpadel pouk, vendar žal ne gre tako. Na hitro si privoščim zajtrk in vmes razmišljam o nalogah, ki jih moram opraviti danes. Seveda ne pozabim na zajtrk našega mačka, ki me vsakič opozori z mijavkanjem, če nisem dovolj hitra.

Ko se pripeljem v službo, je šola še čisto tiha. Nekaj učencev je z učiteljico v jutranjem varstvu, ostali zaposleni so na svojih delovnih mestih in vsak zase nekaj dela na računalniku. Tišina na šoli je nekaj posebnega. Ko čez poletje delam na šoli, mi najprej nekaj časa zelo ugaja, da ni hrupa, kmalu pa ga že zelo pogrešam. Šole ni brez razposajenih in nagajivih učencev, brez njihovega klepetanja in smejanja.

Najprej preberem elektronska sporočila in na hitro odgovorim. Nato pokličem sodelavko, če pride poučevat namesto odsotne kolegice in nato napišem nadomeščanja do konca tedna. Sodelavka me razveseli z dišečo kavico, jaz pa nadaljujem z včerajšnjim delom. Na podlagi opravljenega pregleda otroškega igrišča je potrebno napraviti načrt odprave pomanjkljivosti. Ni veliko, vendar bo nekaj finančnih sredstev potrebno za najnujnejša popravila. Grem na pogovor k računovodkinji, da preveriva, kaj lahko naredimo še letos in kaj bo moralo počakati na nov finančni načrt. S hišnikom se dogovoriva, kaj bo lahko sam popravil in do kdaj.

Nato grem po šoli pogledat, kako je. V resnici grem poiskat pajka, ki mi je ukradel spanec. V računalniški učilnici se srečam s sodelavkami, ki se seznanjajo z novostmi v novi aplikaciji. Kljub zgodnji uri, zagnano delajo na računalnikih in se učijo ena od druge. Vseživljenjsko učenje v praksi, ni kaj. V telovadnici pozdravim čistilko in jo vprašam, če kaj potrebuje. Pove, da je zaenkrat vse v redu, da pa se pozna, ker se v oktobru začnejo izvajati športne interesne dejavnosti in v večernem času še rekreacija. Tako sta telovadnici vsak dan zasedeni od jutra do večera. Iz šolske kuhinje že lepo diši, zato se oglašim še tam. Zaposlena že pripravljata šolsko malico in na hitro se pogovorimo še o karticah za kosilo, ki jih nekateri učenci ne nosijo redno s seboj.

Po prvi uri pride k meni učenka in pove, da so ji iz garderobne omarice ukradli športne copate. Takoj aktiviram sodelavce, da skupaj iščemo copate. Čez dobro uro nas razredničarka obvesti, da so jih našli med najdenimi predmeti. Vsi se oddahnemo, ker bi morali pregledati, če njeno garderobno omarico odklene še kakšen drug ključ. Teh pa imamo kar nekaj na šoli. Ko že začnem pisati odgovore po elektronski pošti, me zmoti telefonski klic. Zaskrbljeno mamico zanima, kje lahko dobi novo prijavnico za interesne dejavnosti, ki jo je izgubil njen sin. Malo še poklepeta glede šolskih obveznosti. Medtem že nekdo potrka na vrata in pogovora je hitro konec. Na vratih je svetovalna delavka, ki bi se rada pogovorila glede načrtovanega predavanja za starše. Ko zaključiva, me poslovna sekretarka obvesti, da me v zbornici čakajo učiteljice, ki bi se rade dogovorile glede dneva dejavnosti. Povabim jih k sebi in dogovorimo se, kako bomo izpeljali. Po telefonu me pokliče ravnateljica ene od sosednjih šol, če bom imela kaj časa, da se oglasi pri meni, ker se zanima za projekt, ki ga izvajamo na naši šoli. Dogovoriva se za naslednji dan. Na hitro pogledam pošto, ki je prispela po običajni poti. V podpis smo dobili pogodbo za izvedbo zimske šole v naravi. Še preden jo do konca preberem, me zmoti poštar, ki nam je osebno prinesel priporočeno pošiljko. Iz Agencije RS za kmetijske trge in razvoj podeželja so nam poslali sklep o izbiri sofinanciranja Sheme šolskega sadja in zelenjave. O veseli novici obvestim računovodkinjo in vodjo šolske prehrane.

V času kosila grem v jedilnico pogledat, kaj učenci naše šole radi jedo in česa ne marajo. Jedilnica je zasedena do zadnjega kotička. Na krožnikih opazim testenine, ki jih imajo naši učenci zelo radi. Danes očitno ne bo velike vrste pred domačim hladilnikom. Ko odhajam iz jedilnice, srečam pomočnico in na skupni poti do pisarn se zmeniva, kaj je potrebno pripraviti za delovno konferenco.

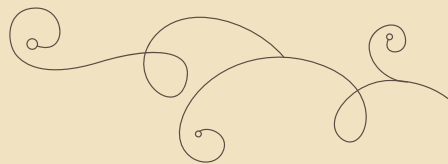
Okrog 14. ure se v tajništvo oglasi učenec, ki je zamudil kombi prevoz domov. Skupaj pokličeva njegovo babico, da ga pride iskat v šolo. Na hodniku srečam učence, ki se vračajo s športne interesne dejavnosti. Rdeča lička sporočajo, da je bila športna aktivnost intenzivna in vesela sem, da so se razgibali. Čim več gibanja, smo zapisali med prednostne naloge.

Šolski utrip se počasi umirja in na šoli so samo še učenci, ki obiskujejo podaljšano bivanje. Zaključujem delo s papirji, ki mi ga nikoli ne zmanjka. Zbiram podatke, pišem poročila in vloge, izdajam odločbe in izpolnjujem aplikacije. Ko pogledam na uro, se kazalec bliža 17. uri. Na mizi imam pripravljeno revijo Vzgoja & izobraževanje, ki čaka, da jo vzamem v roke. Pospravim jo v svojo torbo in zaklenem pisarno. Na hodniku srečam čistilko, ki skrbno čisti garderobne omarice prvošolcev. Želim ji lepo popoldne in pohitim proti domu.

Doma se hitro preoblečem in grem na sprehod ob reki Kamniški Bistrici. Če otrokom vsak dan govorimo, da se je potrebno gibati, potem se moram tudi sama, kajne. Med hitro hojo se mi misli zbistrijo in že delam načrte za naslednji dan. Pod tušem razmišljam, če nisem česa pozabila. V posteljo si vzamem knjigo Steva Housa Onkraj gore. Če že ne morem biti v gorah, potem lahko vsaj uživam v branju in si v mislih predstavljam, kako sem sredi gorskega sveta in preizkušam svoje meje. Zaspim z mislijo, da najbrž v šoli ta trenutek tudi pajki plezajo. Upam samo, da ne preko senzorjev.

Violeta Vodlan, ravnateljica

Tudi oni so gulili te klopi



~Per aspera ad astra.~
Preko trnja do zvezd.
(latinski pregovor)

Robert Piki, profesionalni glasbenik

Vanja Hočevar

Kdaj ste obiskovali OŠ Marije Vere?

Uf, mi je kar malo nerodno povedati ... Dobrih trideset let nazaj. Prvošolček sem postal kakšni dve leti pred začetkom gradnje prizidka, ki je bil končan leta 1986. Takrat je tudi naša šola postala osemletka in dobila uradno ime OŠ Marije Vere.



Foto: Jože Suhadolnik

Kaj počnete danes?

Približno dvajset let se profesionalno ukvarjam z glasbo. Na področju popularne glasbe sem aktiven že petnajst let. Kot profesionalni studijski in koncertni kitarist sem sodeloval s številnimi priznanimi avtorji v Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni in Srbiji. Kot studijski glasbenik sem sodeloval približno 100 albumih, sodeloval sem pri številnih predstavah v produkciji SNG Drama Ljubljana, SNG Drama Maribor, MGL Ljubljana ter celovečernih filmih, kot so Srečen za umret, Med in mleko, Montevideo (bog te video), Montevideo (vidimo se), Iron Sky, muzikalu Mamma Mia itd. Zanjih pet let sem poleg naštetega še najbolj aktiven pri svojem avtorskem projektu Manouche.

Kaj se vam je v času šolskih dni najbolj vtisnilo v spomin?

Težko bi se odločil za enega, so pa spomini vsekakor lepi. Še najdlje ti v spominu ostanejo določeni sošolci, s katerimi si gulil šolske klopi osem let. Z nekaterimi sem se videval še naprej po končani osemletki ali pa smo skupaj nadaljevali šolanje na isti srednji šoli. Z nasmehom se spominjam tudi svoje prve razredničarke in ostalih učiteljic ter učiteljev.

Kdo ali kaj je na vas pustilo največji pečat?

Mogoče ure gimnastike pri telovadbi. To zares ni bilo moje področje. Bil sem kar obilen fant in vragolije na drogu, bradlji ter podobnih zadevah so bile zame nekaj nepredstavljivega. Ponavadi sem se kar skrtil v kakšen kot v telovadnici in upal, da ura čimprej mine. Mogoče malce bolj grenak spomin, ki pa mi danes privabi nasmeh na ustnice.

Ali vam je v spominu ostala kakšna vragolija, za katero učitelji nikoli niso izvedeli?

Ne spomnim se ničesar takega. Načeloma sem bil od nekdanj priden in delaven otrok, tako da so bili za vragolije bolj zadolženi drugi sošolci. Mislim, da smo enkrat fantje polili nekaj amoniaka po tleh učilnice pred začetkom pouka kemije, s čimer učiteljica ni bila ravno zadovoljna, ampak to vse spada v kategorijo bolj nedolžnih vragolij.

Na kaj ste iz časa osnovnošolskih dni najbolj ponosni?

Predvsem na relativno dober končni uspeh svojega osemletnega šolanja, kar mi je omogočilo vpis in nadaljnje izobraževanje na kamniški gimnaziji.

Česa nikoli ne bi ponovili oz. vam je žal, da ste storili?

Prav nobene takšne situacije ali dejanja se ne spomnim.

Ali se je vaš pogled na osnovno šolo po prehodu na srednjo kaj spremenil?

Osnovna šola mi je ostala v lepem spominu, tako sošolci kot učitelji. Nekateri smo skupaj nadaljevali šolanje na Srednješolskem centru Rudolfa Maistra, z nekaterimi smo se pa po osmih letih razšli in jih od takrat nisem srečal. Ampak tako je v življenju in odnosih.

Bi se vrnili v osnovnošolske klopi?

Mislím, da bo to poglavje predvsem zelo aktualno čez tri leta, ko bo moja hčerka Pavlina začela obiskovati prvi razred osnovne šole.

Kakšno misel ali nasvet bi dali zdajšnjim učencem?

Ne bom začel s klasičnim nagovorom: »Bodite to, kar ste, in stremite k svojim ciljem,« ker se človek in njegova pričakovanja tekom let spreminjajo. Izobrazba je pač pomemben dejavnik in predpogoj za doseg željenih ciljev. Vaši starši, vzgojitelji, učitelji pa so tisti, ki vas pomagajo v zgodnji fazi pravilno usmeriti. Čeprav imate najbrž natrpane urnike in morate predelati gore snovi, se splača potrpeti, biti marljiv in delaven. To je odlična odskočna deska za naprej, da postanete to, kar si želite.

Miha Orešnik, novinar Andreja Vukmir



Kdaj ste obiskovali OŠ Marije Vere?

Med septembrom 1993, ko sem prišel v 1. b, in junijem 2000, ko sem zaključil 8. b.

Kaj počnete danes?

Danes delam kot novinar za eno od najbolj gledanih dnevno-informativnih TV-oddaj, prva večerna poročila – Svet na Kanalu A. S prispevki in vklopi v živo poročam večinoma o politiki, delu vlade in državnega zbora, pa tudi o drugih najpomembnejših dogodkih dneva. To zdaj počnem že dve leti, pred tem pa sem sedem let delal kot radijec na domžalskem Radiu HIT.

Kaj se vam je v času šolskih dni najbolj vtisnilo v spomin?

Verjetno dejstvo, da sem že po enem letu moral zapustiti vse sošolke in sošolce, ker sem šel po prvem razredu naslednje šolsko leto v 3. razred. Po tem sem bil vedno najmlajši.

Kdo ali kaj je na vas pustilo največji pečat in kako oz. če sploh, je kakšen konkreten učitelj vplival na vašo sedanjo sila uspešno kariero?

Zagotovo me je najbolj zaznamoval dogodek, ki sem ga omenil pri prejšnjem vprašanju. Ker sem se moral po tem vsa leta še bolj truditi, da sem držal tempo z ostalimi. A ker mi je to predstavljalo velik izziv, sem v bistvu kar užival. Menda sem bil zelo naporen učenec, precej otročji in zvedav, tako da so me nekateri kar težko krotili. So mi pa vse učiteljice in učitelji vseeno zelo potrpežljivo odgovarjali na vsa, včasih tudi bolj nenavadna vprašanja. In to cenim. Pri ljudeh, ki jim vprašanja postavljam danes, je dobrih in koristnih odgovorov bistveno manj. Ali skoraj nič.

Ali Vam je v spominu ostala kakšna vragolija, za katero učitelji nikoli niso izvedeli?

Kar nekaj vragolij je bilo in so ostale v spominu, pa učitelji zanje tudi zdaj ne bodo izvedeli. (smeh)

Na kaj ste iz časa osnovnošolskih dni najbolj ponosni?

Zagotovo na lepa spričevala in popoln uspeh na ekstercih.

Česa nikoli ne bi ponovili oz. vam je žal, da ste storili?

Mogoče mi je bilo po koncu osnovne šole malo žal, da jo zapuščam že po sedmih letih, ampak sem se na srednjo kljub dvomom hitro navadil. Danes mi ni žal za nič, vse izkušnje so mi nekaj dale.

Ali se je vaš pogled na osnovno šolo po prehodu na srednjo kaj spremenil?

Na to sem delno odgovoril že pri prejšnjem vprašanju. Pred srednjo šolo misliš, da je to nek babbav, da je bilo na osnovni šoli res luštno, potem pa ugotoviš, da moraš delati enako. Le izzivov si moraš postavljati vedno več, ker postajaš tudi vedno bolj sposoben. V nasprotnem primeru ti lahko postane dolgčas.

Bi se vrnil v osnovnošolske klopi?

Če bi se moral vrniti v osnovno šolo, kakršna je danes, bi moral kar pošteno razmisliti. Res veliko se je spremenilo, pa je minilo šele 16 let.

Kakšno misel ali nasvet bi dali zdajšnjim učencem?

Lotite se čim več stvari, ki vas zanimajo. Če le lahko. Čim bolje izkoristite krožke, dodatne dejavnosti, šport, šolo v naravi. Vse, kar vam je na voljo. Tisto, v čemer ste res dobri, pa bodo opazili učitelji (vsaj morali bi) in vam pomagali, da boste še boljši, morda celo najboljši.

Denis Baš, zdravnik pediater Vanja Hočevar

Kdaj ste obiskovali OŠ Marije Vere?

Ko sem se vpisal v prvi razred leta 1983, je bila OŠ Duplica še podružnična šola s štirimi razredi. Na mojo srečo so že leta 1986 dogradili prizidek in dobili smo novo šolo. Bili smo druga generacija učencev, ki je pričela in končala osnovno šolo na Duplici. Ko se tako ozrem nazaj, sem vesel, da sem obiskoval šolo ravno v času, ko se je rojevala in leta 1989 dobila ime po Mariji Veri.

Kaj počnete danes?

Tudi sam sem še vedno zelo povezan z mladimi in šolami. Delam namreč kot otroški zdravnik v Kamniku. Za medicino sem se navdušil že v osnovni šoli, ko smo pri urah biologije spoznavali, kako deluje naše telo. V gimnaziji se je ta želja le še okrepila in utrdila, ko sem se seznanil tudi s psihologijo, filozofijo in dobil vpogled v zakonitosti naravoslovnih ved. Predvsem pa sem vedel, da bi rad delal z ljudmi.



Kaj se vam je v času šolskih dni najbolj vtisnilo v spomin?

Če potegnem vzporednice s šolo in učenci danes, mislim, da so sedanje generacije veliko bolj informirane, dostopnost vseh oblik znanja je veliko večja, pričakovanja staršev so zelo velika. Napredek tehnologij je bil v zadnjih letih izjemen, kar je super. Po drugi strani pa to prinaša tudi pasti, s katerimi se moramo vsi spopadati. Vse se odvija hitreje. Sam sem tudi starš in velikokrat se zalotim, kako v dobri veri poskušam delovati na svoje otroke preveč zaščitniško. Čeprav vem, da so najboljše izkušnje tiste, ki jih pridobiš sam. Tako mi je v zelo lepem spominu ostal ne samo čas v šoli, ampak tudi samo popotovanje do šole. Tistih 10 do 15 minut je bil čas, ko smo s prijatelji med potjo debatirali, kovali načrte o naši prihodnosti ali pa samo potarnali o krivicah, ki so se nam godile. Bili smo svobodni. Seveda se je pogosto pot iz šole malo podaljšala. Ker sem hodil na kosilo k babici, je le-ta mojih akademskih četrt že kar vračunala, da kosilo ni bilo mrzlo. Sedaj si verjetno tega, da nisi dosegljiv na vsakem koraku, niti ne predstavljamo več.

Kdo ali kaj je na vas pustilo največji pečat?

Od učiteljev Tatjana Kordiš, učiteljica biologije, ki je svoje znanje in ljubezen do narave več kot uspešno prenesla na učence. Spominjam se, kako smo z njenim krožkom nadebudno pešachi od Mojstrane do Aljaževega doma v dolino Vrat in si na poti ogledovali rastlinje, geološke značilnosti in slap Peričnik. Vsi utrujeni smo si pot nazaj skrajšali z avtoštopom. Ali pa nepozabne ure tehnike v štajerskem dialektu pri naši Jožici. Takih prijetnih spominov je še veliko.

Ali vam je v spominu ostala kakšna vragolija, za katero učitelji nikoli niso izvedeli?

Vragolije so del šolskega odraščanja in zorenja. Seveda sem tudi sam ušpičil prenekatero. Dobro se spominjam ur našega biološkega krožka na razredni stopnji, ki je potekal v popoldanskem času. Pozimi smo imeli ure, ki jih je vodila študentka biologije. Na mojo pobudo smo po zaključenem delu z manjšo skupino sošolcev ostali na šoli. S čistilko smo bili v dobrih odnosih in nam je odprla učilnico za gospodinjstvo, kjer smo na skrivaj preizkušali naše kuharske talente. Ob tem smo se zelo zabavali. Skrivnost je do danes ostala med nami in našo čistilko Vinko.

Na kaj ste iz časa osnovnošolskih dni najbolj ponosni?

Mogoče predvsem na projekt šolskega radia, ki smo ga zagnano vodili štirje nadebudneži. Poleg mene še Andrej, Marta in Tanja. Projekt sem izpostavil zaradi tega, ker je bila ideja na naši strani, nato pa smo uspeli prepričati učitelje in ravnatelja ter se nato organizirati, da je stvar delovala. Pa še kaj bi se našlo.

Česa nikoli ne bi ponovili oz. vam je žal, da ste storili?

Vsi delamo napake in se na njih učimo. Proces poteka vse življenje. Pomembno je, da se tega zavedamo in poskušamo ravnati po naših najboljših močeh. Da bi katere od svojih pomembnih odločitev obžaloval, pa se mi do sedaj ni zgodilo.

Ali se je vaš pogled na osnovno šolo po prehodu na srednjo kaj spremenil?

Pred vsako spremembo ima človek normalno tremo, nek strah pred neznanim. Tudi sam sem občutil podobno. Obenem pa sem se veselil novih stvari, ki me čakajo.

Mogoče je bila še največja sprememba selekcija učencev v razredu s podobnimi zanimanji

in cilji ter zato večja motivacija med urami. Večja obremenitev se je poznala v nekoliko manj prostega časa, sicer pa je bil način dela dokaj podoben.

Bi se vrnil v osnovnošolske klopi?

Sem človek, ki gleda naprej in si zastavljam nove cilje in načrte. Seveda imam na osnovnošolske čase in sploh čas svojega otroštva lepe spomine, vendar se v preteklost ne bi vračal. Mislim, da sem tistega otroka v sebi, ki je radoveden, nagajiv in optimističen ohranil v sebi in ga ne poskušam izgubiti. Tudi zato mi je v veliko veselje, ko delam z otroki. Pri našem delu je to zelo pomembno. Zato se moramo odrasli občasno malo ustaviti in samo prebuditi otroka v sebi in uresničiti stvari, ki jih želimo. Sliši se enostavno, ampak priznam, da ni vedno lahko. Zato pa tudi ni enega recepta ali formule, kako uspeti. Vsak si mora preko svojih izkušenj tlakovati svojo pot.

Kakšno misel ali nasvet bi dali zdajšnjim učencem?

Predvsem naj se poskusijo na čim več področjih, ker le tako bodo lahko odkrili, kaj jih veseli in zanima. Odkrili bodo svoje talente, ki naj jih razvijajo. Naj bodo pri svojih željah vztrajni in naj se zavedajo, da so za uspeh potrebni tudi občasni neuspehi. Pa še nekaj, po svetu naj hodijo z odprtimi očmi in ušesi. Kolikokrat se zgodi, da iz neke situacije, ki se nam zdi v tistem trenutku neprijetna ali nezanimiva, pridobimo neprecenljive izkušnje. Na njih je sedaj, da bodo spreminjali svet in ga kasneje tudi upravljali. Sam se za prihodnost ne bojim.

Andreja Mali, vrhunška športnica in trenerka *Eva Markač, 7. a, in Nejc Markač, 8. b*

Andreja Mali je znana slovenska športnica, tekačica na smučeh in biatlonka, ki jo dobro poznamo tudi učenci naše šole. Svojo dolgoletno uspešno kariero je končala in našla nov poklic. Letos je prvo leto trenerka ženske mladinske biatlonske reprezentance.



V prvi razred je prišla leta 1983. Že od vsega začetka je imela rada športno vzgojo, športne krožke in športne dneve. Zato ni čudno, da so največji vtis nanjo naredili ravno športni vzgojitelji, ki so jo spodbujali pri razvijanju talenta za šport. Vedno je pridno trenirala in to se je bogato obrestovalo, saj je bila že v času osnovnošolskih dni ena najboljših športnic na šoli in v občini Kamnik, na kar je bila že takrat upravičeno ponosna in je tudi danes. Kljub temu se ne bi vrnila v osnovnošolske klopi, saj je bila takrat še zelo nezgovorna in nesamozavestna. A pogledi se s starostjo spreminjajo in ko pogleda nazaj v čas osnovne šole, ima v spominu lepe čase. Našim učencem sporoča, naj se pridno učijo in naj počnejo stvari, ki jih imajo radi. Naj si pomagajo med seboj in naj se imajo radi.

S skupnimi močmi
nam uspeva



*Užitek je srečati pogled tistega,
kateremu si pred kratkim storil kaj dobrega.
(Jean de La Bruyère)*

Na Osnovni šoli Marije Vere že od 23. 9. 1999 deluje Šolski sklad Osnovne šole Marije Vere. Osnovna funkcija sklada je izboljšanje pogojev za kvalitetnejše delo v šoli, ki se jih z rednimi sredstvi ne financira. To so predvsem potrebe po nakupu posebne opreme, ki je potrebna pri izvajanju izobraževalnih programov, potrebe po zvišanju standarda pouka, za kar pa iz rednih virov ni zadosti sredstev. Upravljanje sklada vodi upravni odbor, ki ga sestavljajo štirje predstavniki staršev in trije predstavniki šole. Člani imajo dveletni mandat z možnostjo ponovne izvolitve. Sklad pridobiva svoja sredstva s pomočjo prostovoljnih prispevkov staršev, donacij in sredstvi, zbranimi na šolskih bazarjih ob različnih priložnostih.

*Denarni prispevki in donacije šolskega sklada se vodijo pod TRR javnega zavoda
OŠ Marije Vere, ki je **SI56 0124 3603 0654 813**.
Pri položnicah za donacije se napiše poseben sklic **2391999**.*

V letih dosedanjega delovanja se je v glavnem kupovala računalniška oprema z motom Računalnik dostopen vsem učencem ter igrače za učence 1. triletja in oddelke podaljšanega bivanja. S sredstvi šolskega sklada smo v zadnjih desetih letih kupovali predvsem naslednjo nadstandardno opremo:

2007/08

ozvočenje za računalniško učilnico, računalnik za OPB 4, računalnik za kuhinjo, 2 tiskalnika, računalnik za 4. a, optični čitalec za SLO 3, računalnik za SLO 3, videokamero, zvočnike za MAT 1, tiskalnik za TJA in igrače za OPB

2008/09

5 računalnikov za BIO, MAT 3, KNJ, LVZ, SLO 1, tiskalnik za KEM, igrače za OPB, giljotino za papir, LCD-projektor za LVZ, zvočniki za SLO 1 in dogradil se je videonadzor

2009/10

karte IZOLIT za pouk v 1. triletju, 5 računalnikov za SLO 3, 1. triado, 2. triado, specialno pedagoginjo in svetovalno delo, igrače za OPB, 2 prenosna računalnika, LCD-projektor za 2. b, 3 tiskalnice, 3 stropne nosilce za LCD-projektorje, zunanji disk, diktafon za šolski radio in 1 LCD-zaslon

2010/11

prenosni računalnik za LVZ, 1 računalnik za kabinet SLO, giljotino za papir za zbornico, 2 laserska tiskalnika, digitalni fotoaparata za LVZ, 1 stropni nosilec za LCD-projektor in 2 LCD-zaslona

2011/12

interaktivna tabla in LCD-projektor SMART za 1. razred, 3 računalnike za učilnice, odzivni sistem SMART, 6 LCD-zaslonov, zvočniki za GOS, TIT 1, 2 laserska tiskalnika, digitalni fotoaparati in en stropni nosilec za LCD-projektor

2012/13

interaktivna tabla SMART za 2. razred, igrače Veston za 1. razred, tiskalnik, 3 računalnike za učilnice, LCD-projektor, 4 LCD-zaslone, Switch 3x za dograditev interneta, brezžični mikrofoni, sedežni vreči za knjižnico, tablični računalnik

2013/14

barvni tiskalnik, 3 računalnike za učilnice in 1 za kabinet, LCD-projektor, nadgradili računalnik v MAT 3, strojček za graviranje papirja, material za ustvarjanje v OPB, prenosni računalnik in fotoaparati za učiteljice 1. triade

2014/15

prenosnik za predavanja in prireditve, 2 računalnika za učilnici GEO in ZGO, 1 monitor za učilnico 5. c, USB-merilnik temperature in vlage, igralne karte in didaktične igre za 1. triado ter računalnik za kabinet 1. triade

2015/16

interaktivna tabla za učilnico TIT, 2 monitorja za zbornico, 1 monitor za kabinet 2. triade, 2 projektorja Nec za učilnici SLO 1 in MAT, barvni tiskalnik za zbornico in nakup materiala za bazar

Na vsakoletnem bazarju, kjer se zbirajo sredstva za šolski sklad, še vedno ponudimo voščilnice, ki jih pridno izdelujejo učenci skupaj z učiteljicami likovne umetnosti in v podaljšanem bivanju. V zadnjih letih pa so bile med učenci in starši zelo dobro sprejete tudi palačinke, ki jih pečemo na bazarju, piškoti in drugi izdelki, ki so nastali izpod rok učencev in učiteljic. Tudi od različnih okoliških donatorjev pridobimo donacije v denarnih sredstvih.

Zahvaljujemo se vsem, ki so kakor koli sodelovali in pomagali s svojim delom, materialom, donacijami, denarnimi prispevki in moralno podporo.



Učenci, ki so uspešno končali šolanje

Pripravila in uredila: Jožica Senica Zabret

1986/1987

8. a

Ahlin Bojan, Božič Barbara, Gregorinčič Milan, Hilič Nermin, Jančar Katja, Jurač Alojzij, Juteršek Tomaž, Kavčič Polona, Kern Vesna, Korošec Sabina, Markovič Helena, Mestek Mitja, Novak Špelca, Pavlič Marija, Pelikan Janja, Rajgelj Sabina, Recek Suzana, Redja Tanja, Schumet Tanja, Starovasnik Tanja, Svetelj Barbara, Škafar Matej, Škrjanc Marija, Štebe Nataša, Vereš Jolanda, Vrabec Tomaž, Vrtačnik Adrijana, Zupanec Barbara, Zupin Suzana

8. b

Berčič Borut, Bibič Nataša, Boltežar Petra, Burja Darija, Caserman Roman, Čermelj Simona, Černigoj Matej, Drgan Julija, Drolc Tanja, Galičič Mateja, Globočnik Saša, Godicelj Damjan, Hočevar Aleksandra, Ipavec Elizabeta, Koritnik Mateja, Leban Lidija, Matijaš Danilo, Momčilović Andrej, Pirc Vanja, Pirš Darja, Plestenjak Tanja, Prezelj Anita, Primožič Damjan, Sedej Aleš, Sitar Klemen, Skvarča Bogomira, Šaubah Matjaž, Šraj Uroš, Štembal Tadeja, Šuštar Marko, Trpčević Betka, Vidmar Iztok

1987/1988

8. a

Baloh Janja, Berlec Boštjan, Bosnič Jure, Brglez Andrej, Grošelj Marjetka, Joger Aleksander, Kragelj Igor, Lesjak Polona, Mali Aleksander, Piskar Tanja, Pogačar Roman, Požar Sonja, Prezelj Jasmina, Pustotnik Primož, Rutar Rok, Smodiš Roman, Smolej Marjetka, Šalej Darja, Šolc Saša, Šuštar Simona, Velić Denis, Vidovič Boris, Vitkovski Suzana, Vovk Gregor, Vrhovnik Karmen, Zlatković Goran, Zobavnik Nataša

8. b

Bajde Valerija, Bergant Aleksander, Burkeljca Tomaž, Cvijanović Sabina, Dolenc Andreja, Džuričin Zoran, Hilič Nermin, Hvala Kristjan, Jericjo Sebastijan, Karnar Marko, Korošec Damijan, Kuhar Valerija, Lasič Darja, Majstorović Snežana, Mežnar Franc, Pavlič Marta, Peterlin Robert, Petrovčič Nina, Ponikvar Aleš, Prelovšek Simona, Puhan Robert, Semprimožnik Vesna, Sopotnik Stanka, Štritof Valentin, Vodlan Gregor, Vrdelja Nataša

1988/1989

8. a

Begić Zenaida, Cajhen Anja, Crnoja Oliver, Čirovič Goran, Drčar Mihael, Ferjuc Judita, Golobič Helena, Grčar Silvo, Hemetek Barbara, Irt Manica, Koller Valerija, Mahić Sebina, Močnik Maja, Novak Sabina, Osterman Judita, Pavlič Rajko, Pevčević Nataša, Puhan Damjan, Rutar Milena, Sedej Petra, Smole Sabina, Stanić Aljoša, Sušnik Matej, Trafela Branka, Urbanija Sebastijan, Velić Sanda, Zupanc Borut, Žabkar Janez

8. b

Bajde Martina, Balantič Primož, Dorčič Albina, Gorše Lilijana, Hočevar Marija, Hribar Bojana, Jankovski Jane, Jovanović Bojan, Korošec Mirjam, Kregar Mateja, Kuhar Mateja, Mijatović Milena, Novak Tanja, Petkovšek Boštjan, Poljanšek Marija, Semeja Mitja, Sitar Gregor, Starovasnik Simona, Strehar Urška, Sušnik Tina, Vidergar Bernarda, Zajc Mitja, Zaplotnik Boštjan, Zore Damijan

1989/1990

8. a

Balut Dušan, Bremec Jasminka, Cvetko Marko, Drolc Sonja, Jakša Klemen, Juntez Katja, Keržič Roman, Kladnik Marjanca, Klemen Vida, Koncilija Sebastijan, Korošec Karolina, Lamberšek Klavdija, Lamovšek Mojca, Marjanović Sašo, Oštir Barbara, Petkovšek Urška, Pikel Mitja, Pilej Polonca, Schumet Edvard, Sovinšek Veronika, Starovasnik Sonja, Strupih Robert, Šabotič Enver, Šardi Oliver, Štrifot Irma, Trček Ksenija, Trebušak Katarina, Vidovič Sebastijan, Vodlan Nataša, Vovk Petra

8. b

Begić Ibrahim, Belcijan Gregor, Bursič Brane, Gams Miša, Holc Aleš, Homar Marija, Kočan Džemal, Kovačević Darko, Krivorotov Jasna, Majdič Ema, Martinjak Damir, Matijaš Nina, Mošnik Matej, Pirš Silva, Plut Barbara, Pogačar Urška, Poglednik Robert, Poljanšek Janez, Randjelović Dragana, Ravnikar Alenka, Semprimožnik Valerija, Šetrajčič Domen, Švigelj Tomaž, Iskra Tadej, Teršek Andraž, Trivić Mirko, Virant Klavdija, Vrabec Matej, Zagoričnik Luka

1990/91

8. a

Adrović Alen, Begić Eldar, Bizjak Iztok, Golob Barbara, Hace Jernej, Jačimović Tanja, Jesenovec Gregor, Kajtazović Damir, Kalčič Blanka, Klemenc Karim, Kukovič Tina, Petrov Roman, Plut Ema, Ristić Nenad, Rnjak Simon, Salkanović Marijo, Spasić Katja, Stojković Biljana, Stoschitzky Uroš, Šulin Žiga, Tiganj Sead, Vidergar Nives, Volkar Frančišek, Vrhunec Sandra, Zlatković Ljubomir, Zorman Žan

8. b

Adrović Azra, Aleksić Lucija, Baš Denis, Bergant Robert, Bešić Enesa, Burnik Nina, Cerer Ajda, Gavranović Denis, Grandovec Tanja, Ilić Slađana, Jagodic Martina, Knez Andrej, Koritnik Andrej, Kosić Dalibor, Letnar Romana, Mlakar Aleš, Novak Apolonija, Otrin Urška, Perko Aleksandra, Pirc Jasna, Polanič Marko, Poljanšek Marta, Redja Dejan, Ristić Boban, Štebe Rosana, Štendler Mojca, Udovč Mateja, Vučenič Davorin, Zore Janez

1991/1992

8. a

Alilović Mirsad, Andič Rok, Drolc Aleš, Đuričin Dragan, Golobič Gorazd, Hribar Gregor, Jelnikar Aleš, Juteršek Irena, Klemenc Tilen, Kralj Ingrid, Krznar Sergeja, Mali Andreja, Matoh Matjaž, Miladinović Marko, Plut Tamara, Podbelšek Gregor, Poličnik Sabina, Ponikvar Darja, Prešeren Matjaž, Rauter Tjaša, Sitar Liza, Skvarča Samo, Spruk Damjana, Velić Reufa, Žučko Tina

8. b

Adrović Edita, Antanasković Bojan, Bizjak Mario, Breznik Barbara, Buinac Bojan, Ciglar Samo, Golob Aleš, Hrabar Nika, Hušič Nataša, Jambrošič Jure, Košir Primož, Kutman Gregor, Lederer Dejan, Lesjak Martina, Mali Nikolaja, Panič Petra, Perme Aleksandra, Poglednik Tadeja, Rozman Monika, Semeja Aleš, Šolc Urška, Weit Anže, Zejnelagić Danina, Zorman Aleš, Žagar Edvard, Žavbi Alenka

8. c

Flerin Danijela, Gavrič Barbara, Kahne Matija, Kenda Matjaž, Kern Janja, Kladnik Gašper, Kladnik Meri, Klemen Stanko, Krivorotov Ines, Mavrin Marijana, Mišakov Aljoša, Pajić Đengis, Pandurić Monika, Pikel Robert, Posavac Vera, Semprimožnik Simona, Suhadolčan Neva, Šarec Marjan, Šegula Matej, Šuštar Matej, Ulčar Rok, Urankar Damijan, Vrtačnik Primož

8. č

Belak Jelka, Berić Željko, Bizjak Jurij, Golob Sandi, Grilj Metka, Gustinčič Uroš, Ipavec Helena, Jankovski

Violeta, Kaker Anton, Koncilja Anja, Kotnik Mateja, Malek Peter, Muhič Nevenka, Mušič Gregor, Obradović Goran, Ocepek Gregor, Pandža Anela, Podjed Samo, Rak Irena, Štebe Aleš, Vavpetič Primož, Volgemut Miha

1992/1993

8. a

Alilović Asad, Avman Barbara, Berisha Vesna, Chiappolini Loredana, Djuras Boris, Drolc Tone, Golubović Ermin, Grad Laura, Grobelšek Barbara, Koritnik Borut, Levec Sašo, Miletič Nina, Poljanšek Lucija, Poljanšek Špela, Sitar Špela, Slatnar Ksenija, Slatnar Mateja, Strupih Miha, Svete Miha, Špende Mitja, Trebušak Damjan, Trebušak Zora, Vidmar Uroš, Zagoričnik Jure, Zorman Vesna, Žnidarič Mateja

8. b

Brllec Branka, Cerar David, Crnoja Dalibor, Drolc Lidija, Gorjup Simona, Grudnik Miha, Halilagić Jasmina, Jeras Robert, Jerman Emil, Kesič Katarina, Koželj Bernardka, Mlakar Maja, Novak Tanja, Pilić Oliver, Pogačnik Martin, Puh Barbara, Puntar Nataša, Rozman Brigita, Sitar Martina, Slatnar Tatjana, Stare Nina, Svetec Gregor, Špacapan Erazem, Šterlekar Barbara, Veršnik Manica, Vrhovnik Damijan, Vrhovnik Matjaž, Zabavnik Helena

8. c

Agović Alma, Breznik Boštjan, Cvetanovska Sunčica, Hajrudinović Aldina, Hemetek Martina, Jemec Jure, Jovanović Goran, Kenda Nina, Koželj Andreja, Krivorotov Nikolaj, Kugler Katja, Lamberšek Klemen, Lužar Mirjam, Majstorović Natalija, Mijatović Gordana, Mladenović Ljiljana, Mravlje Dejan, Mulalić Selma, Ogradi Jure, Pajić Igor, Resnik Jerneja, Salpar Andreja, Smerke Rok, Stanić Romana, Šuštar Slavko, Trobentar Barbara, Turk Janez

8. č

Ačkovič Aleš, Bukovec Žiga, Cocej Tamara, Cvijanović Bojana, Fehratović Dijana, Fileković Suad, Flis Miha, Gorše Rok, Hace Boštjan, Iskra Nina, Juhant Nataša, Keršič Uroš, Korošec Mitja, Kos Marija, Kukanja Bojana, Lorber Bojan, Manojlović Goran, Marjanović Liljana, Mijoč Ines, Pavlovič Bojan, Poravne David, Salkanović Maja, Slapar Primož, Slapnik Irena, Šarec Romana, Trebušak Andreja, Vajs Boštjan, Zobavnik Rok, Zorman Mateja, Žavbi Tanja

1993/1994

8. a

Bartol Robert, Begić Elvis, Borojevič Teodora, Caserman Tomaž, Husić Jasmina, Jereb Žiga, Jeretina Urška, Jurić Nina, Juteršek Janja, Kočan Sanela, Kodra Matija, Kos Boštjan, Košir Aleš, Krivorotov Marko, Maligoj Mateja, Miletič Ljiljana, Osolnik Gregor, Panič Ljiljana, Petrov Sabina, Plevel Andrej, Semprimožnik Jure, Sitar Matej, Skerbinek Tanja, Šahinović Jasmina, Vengust Uroš, Vidmar Janez, Vrabec Blaž, Zejnelagić Miran, Zlatković Gordana

8. b

Adrovič Denis, Bujanič Karmen, Burkeljca Lidija, Cerar Robi, Djuras Mario, Dolinšek Matjaž, Ferjuc Tadeja, Humar Katja, Jazbinšek Matejka, Jež Gregor, Jug Andrejka, Kustec Nina, Kutnar Barbara, Lederer Mateja, Marolt Andreja, Mikolič Matej, Pilič Matej, Prosen Primož, Randelović Dejan, Ravnik Mitja, Ravnikar Maja, Rems Kristjan, Rojc Kristjan, Šuc Luka, Trop Miha, Tršinar Ana, Zabavnik Matija, Žavbi Goran

8. c

Anžin Matej, Bergant Andreja, Burja Damjan, Cvetanovski Toni, Fehratović Adelina, Golob Maristela, Gostečnik Barbara, Grkman Monika, Hasandić Milada, Kecić Tatjana, Kolar Kazimir, Kolet David, Kosič Darko, Latić Azra, Logar Suzana, Madžova Olivera, Pavlovič Nataša, Pikel Natalija, Pogačar Bogdan, Skok

Nives, Spasić Goran, Vidergar Erika, Zdravković Aleksander, Zupan Marjan

8. č
Adrović Elza, Balut Gorazd, Dejanović Nikolina, Duraković Admir, Flisar Tina, Gorjup Miriam, Ilmić Irma, Ljubijankić Edina, Merčun Karmen, Možina Simon, Osolin Tanja, Polajžar Tatjana, Primožič Zoran, Puh Tina, Ramšak Žiga, Smole Tomaž, Sobočan Katja, Suhadolčan Jure, Štebe Aljoša, Zalokar Miha, Žerovnik Tea, Žnidar Natalija

1994/1995

8. a
Adrović Sead, Adžić Lidija, Arko Petra, Brulc Damjan, Djurić Danica, Džolić Uroš, Đurić Dragan, Erazem Urška, Goriup Gregor, Gorjup Tomaž, Grčar Katarina, Gršič Rok, Kajtazović Petra, Koželj Sebastjan, Koželj Urška, Kralj Saša, Mali Jure, Plut Miha, Prešeren Saša, Ristić Aleksandra, Seneković Tomo, Stanko Damjan, Tegelj Danijela, Toman Primož, Velić Sanela

8. b
Bider Matija, Burja Alenka, Burja Katja, Cvetko Boštjan, Duković Ana, Gams Jan, Grubešić Vesna, Ilić Vesna, Knez Igor, Konvenak Mateja, Košir Alenka, Martinjak Jure, Močnik Jure, Otrin Nina, Pajić Duško, Pogačar Peter, Sopotnik Aleš, Stupar Dragan, Šulin Matija, Trivić Branko, Vidovič Petra, Žnidar Sebastjan

8. c
Adrović Rešad, Agović Almira, Agović Anela, Burja Mitja, Čampelj Maja, Drnovšek Samo, Grahovac Aleksandar, Hočevar Alenka, Hribar Štefan, Koscec Dominika, Lap Jan, Leban Erna, Matičič Matija, Omejc Tadeja, Pandurić Gabrijela, Požar Luka, Rampre Maja, Sitar Nina, Trtnik Samo, Udovč Borut, Vrečar Jure, Zupanc Katarina

8. č
Bojec Petra, Fatkić Tehvida, Flerin Primož, Hribar Barbara, Jokić Dragan, Juteršek Mihael, Kalan Mateja, Podlipnik Špela, Pohlin Boštjan, Resnik Uroš, Šarec Nataša, Šekić Adisa, Šundić Katarina, Šuštar Daniela, Tiganj Sanela, Trebušak Blaž, Volgemut Jurij, Vrhovnik Dejan, Zdravković Žaklina, Zore Mateja

1995/1996

8. a
Berisha Enver, Bibič Kristina, Bizjak Janja, Brkić Saša, Brun Bruno, Drosk Vojko, Erjavec Tina, Jagodic Rok, Juhant Vili, Kokovnik Martina, Košir Boštjan, Mahić Senad, Markelc Marija, Mladenović Kosta, Osolnik Lucija, Panić Dragan, Plevel Matjaž, Povše Jure, Prčić Bojan, Slapar Irena, Topolovec Sabina, Učakar Natalija, Vrtačnik Polona, Zupan Anita, Žavbi Benjamin, Žvanut Andrej

8. b
Bakovnik Marko, Bešić Edin, Djuras Igor, Duraković Ermin, Flisar Rok, Gavranović Tina, Grašič Mateja, Ilić Aleksander, Jeras Saša, Jurić Maja, Mikec Klemen, Korošec Simona, Kristan Damjan, Levec Uroš, Markač Aljoša, Perme Miha, Prelesnik Simona, Prokofjev Diana, Rakef Primož, Rnjak Anja, Tramšek Blaž, Vrhovnik Katja

8. c
Adrović Senad, Bečiragić Elmir, Begić Đula, Beketić Marko, Bosančić Dragan, Delić Zehrada, Fatkić Semin, Flis Matic, Golob Davorin, Holc Petra, Hribar Rok, Jericjo Aleš, Jurač Monica, Kambič Maša, Pogačar Tamara, Resnik Meta, Slapar Tanja, Smešnjavec Ksenija, Smešnjavec Nataša, Spahić Vesna, Svetek Daša, Šalej Andrej, Štupar Boštjan, Šuštar Boštjan, Tunja Staša, Zanoškar Primož, Zupanc Marko, Žorž Jure

8. č
Agović Melisa, Baloh David, Božič Tomaž, Erkić Dušanka, Flajs Katja, Hace Tina, Jemec Nina, Kladnik

Martin, Križaj Polonca, Lipar Gregor, Lukić Goran, Mahić Samira, Manojlović Slavica, Miljutin Brina, Mrkalj Armin, Mulalić David, Obradović Vesna, Otrin Petra, Podgorelec Miha, Rajgelj Miha, Ramšak Živa, Resnik Gregor, Slapar Tomaž, Strgar Andreja

1996/1997

8. a

Bele Andreja, Brulc Nataša, Buinac Nataša, Ciglar Luka, Drosk Mojca, Đurić Suzana, Galvač Janko, Homar Gašper, Ivančič Alenka, Jazbec Luka, Jug Matjaž, Kočnik Polonca, Lanišek Irena, Mali Mitja, Mujetić Husmina, Podbelšek Urban, Rauter Katja, Skerbinek Vojko, Skitek Nina, Stojanović Vladan, Špacapan Aljaž, Štupica Matej, Zlatnar Simon, Zorman Grega

8. b

Arh Matevž, Arko Maša, Brlec Janez, Bujanić Barbara, Dizdarević Alis, Grubešić Zlatko, Jazbinšek Katja, Jeglič Alma, Kovačević Andreja, Kranjec Luka, Kuzmanović Siniša, Lampič Larisa, Orešnik Manca, Pervinšek Boštjan, Pohlin Igor, Pohlin Maja, Poljanšek Saša, Sitar Marko, Spruk Jure, Stoilova Tanja, Stojanović Katarina, Šetrajčič Leja, Urbanija Anja, Vrviščar Boštjan

8. c

Alandžak Jadranka, Dejanović Džani, Dobovšek Darja, Galin Anže, Grkman Mateja, Grubešić Mirjana, Janković Petra, Juhant Jure, Jularić Dario, Loboda Janez, Lužar Erika, Mekić Edisa, Merčun Edo, Prišelj Jure, Slapar Tina, Slaviček Jure, Suhoveršnik Nastja, Sušnik Aleš, Šarc Špela, Šuligoj Mitja, Vidergar Valentin

8. č

Adrović Nijaz, Anžur Katja, Galin Mitja, Grdin Rok, Hribar Petra, Kern Boris, Kočar Jaka, Muhič Maja, Oražem Marjan, Rak Stanislav, Resnik Samo, Stević Ilijana, Štupar Špela, Viriant Erik, Vrhunec Gregor, Zorman Boštjan, Žagar Borut, Žavbi Matjaž

1997/1998

8. a

Agović Jasmina, Alilović Mihađ, Brkić Siniša, Flisar Maša, Glavač Miha, Grabovac Anže, Grad Nina, Habjanić Matej, Kokovnik Jera, Kokovnik Urša, Kos Tilen, Kovačič Špela, Kristan Petra, Medič Matej, Nartnik Urban, Osterman Primož, Pramenko Ernest, Prošić Danijela, Ravnik Matej, Sušnik Saša, Šlebir Blaž, Tegelj Simon, Vavpetič Bojan, Velić Samir, Vrečar Luka, Zupan Primož, Žebre Špela

8. b

Adžić Dragan, Barle Gregor, Bergant Katja, Berginc Robert, Bevc Anja, Cerar Urša, Dolenc Anja, Duković Mira, Đuzić Mirza, Grašič Aljoša, Hajrudinović Šemsudin, Hočevar Franci, Husić David, Kambič Miha, Koželj Jurij, Kranjc Doroteja, Mujetić Anela, Osolnik Ana, Podlesnik Grega, Poličnik Sebastijan, Prcić Damir, Soss Tilen, Štros Sabina, Tršinar Tina, Zajec Vidmar Samo, Žavbi Zalokar Smiljan

8. c

Berlec Irena, Božić Tatjana, Gorjup Marko, Lazić Vojko, Ljubijankić Sedina, Loboda Peter, Lukić Vesna, Marinček Matjaž, Matić Andrej, Novak Robi, Osolin Anja, Pirnat Rok, Pohlin Marko, Požar Nina, Singer Rok, Sobočan Simona, Stefanović Eržen Evelina, Šarc Uroš, Šljivar Denisa, Šljivar Sanela

8. č

Adrović Haris, Bergant Borut, Cimprič Anže, Drolec Urša, Eminić Elvis, Flajs Primož, Gostečnik Mojca, Habjan Kaja, Hribar Helena, Knez David, Kos Miha, Koželj Nada, Križaj Alenka, Možina Luka, Poljanšek Tanja, Rastoder Ermin, Slapnik Mario, Spahić Jasna, Štrajhar Urša, Trobentar Uroš, Vozel Uroš

1998/1999

8. a

Alilović Mersida, Belošević Dejan, Dedić Mirela, Gorše Barbara, Grašič Andrej, Hribar Renata, Ilić Vladimir, Kerovec Maja, Košir Jure, Mežnar Tina, Osolnik Jure, Pavlovič Adijana, Podbelšek Luka, Povše Luka, Rot Mandić Goran, Slapar Blaž, Tavčar Rok, Toman Vesna, Urbanija Tina, Vengust Matjaž, Vrtačnik Blaž, Zalar Žiga, Žnidaršič Urška

8. b

Begić Anela, Korošec Simon, Lukić Vladimir, Matorek Iris, Mavsar Andreja, Mladenović Katarina, Mujetić Jasmin, Pirman Damjana, Podgoršek Simon, Podlesnik Urša, Prokofjev Dejan, Senožetnik Aleš, Skitek Monika, Stojanović Nikola, Stupar Duško, Škrbec Tomaž, Šorn Žanet, Topolovec Anja, Ugovšek Jure, Vavpetič Lučka

8. c

Baloh Klemen, Bojkov Zoran, Galin Urška, Gavrić Danijel, Golob Danijela, Golob Ksenija, Hrovat Ksenija, Koželj Marko, Lasič Romana, Logar Lea, Petović Nela, Praznik Maja, Šimunić Irena, Trebušak Branka, Trebušak Robert, Zlatnar Barbara, Žorž Maša

1999/2000

8. a

Alilović Samir, Berginc Tanja, Čevka Anže, Ivančič Matjaž, Javoršek Sebastjan, Kavčič Mark, Kukanja Gregor, Lazić Mile, Lužar Alan, Lužar David, Marković Maja, Miholjević Maja, Miklavčič Marjeta, Parić Petra, Pogačar Aleš, Rojc Urša, Stupar Žana, Šljivar Emira, Tušek Jure, Zabavnik Gregor, Žvanut Nataša

8. b

Agović Edin, Barle Katja, Djurić Nataša, Dovč Matic, Drljepan Lucijana, Grošelj Rok, Grošelj Špela, Guberinić Damir, Haziri Blerim, Ipavec Rok, Kesić Eva, Lampret Maruša, Ljubijankić Hilmija, Maligoj Blaž, Mihovec Zupanić Ela, Orešnik Mihael, Papež Gašper, Pikel Tamara, Rakef Jerneja, Semeja Alenka, Šlebir Aleš, Šoba Aleš, Vidmar Klemen, Weit Lenča, Zajc Denis

8. c

Adrović Enisa, Adrović Nihad, Ajtnik Aljaž, Cafuta Petra, Gujtman Lara, Hrastovec Alenka, Jeras Katja, Juteršek Tadeja, Kladnik Denis, Korošec Simon, Mahić Samela, Matovina Tina, Ogradi Gregor, Osmanović Izabela, Resnik Dane, Schnabl Miha, Slevce Maja, Trivić Nenad, Virient Valentina, Završnik Suzana

8. č

Balantič Marko, Erkič Tanja, Flis Maja, Gligorovska Tatjana, Gorjup Andrej, Grdin Katja, Hribar David, Kranjec Barbara, Mekić Anela, Mijatović Tamara, Mušić Damir, Novak Anita, Rastoder Sanija, Repič Marko, Rode Pina, Rode Rok, Schnabl Ana, Sekulo Tonko, Škalič Nejc, Žnidaršič Martin

2000/2001

8. a

Adžić Goran, Cerar Anja, Dolar Gašper, Duraković Sebina, Erjavec Anita, Fehimović Domen, Gorič Asta, Kolar Evelin, Letnar Gregor, Mahić Senada, Pirman Gašper, Podbelšek Matevž, Poravne Žiga, Ravnik Tina, Razpotnik Simon, Sabljaković Edvin, Sabol Rožle, Spruk Urša, Šarc Marko, Zajc Eva, Žumer Sandra

8. b

Adžić Jelena, Bremec Lidija, Brodar Timotej, Bytyqi Gjevahire, Čas Vita, Knežević Dejan, Kovačič Ana, Koželj Rok, Ličina Eldisa, Nartnik Matevž, Nartnik Mojca, Ocvirk Lana, Podlogar Nina, Romih Luka, Serša Alen, Suhoveršnik Tine, Štrajhar Monika, Šuc Žiga, Žebre Manja, Živanić Maja

8. c

Agović Adis, Agović Nermin, Ambrož Gregor, Begić Dino, Blejc Anja, Božić Tanja, Đura Zdenko, Gradišek Mateja, Grašinar Alen, Griljc Manca, Kočar Tina, Korbar Ingrid, Marolt Miha, Mitić Rajko, Ocepek Rok, Oražem Suzana, Poljanšek Klavdija, Savanović Slađana, Sekulo Nike, Uršič Tadej

8. č

Alandžak Dijana, Dobovšek Rok, Dolar Anamari, Jeran Tina, Kokalj Tadeja, Kožar Mirsada, Levar Žiga, Margetič Frajman Maruša, Pirnat Blaž, Rečnik Urška, Romšak Anja, Sikošek Jan, Spruk Klemen, Šekić Denis, Šekić Denisa, Škufca Karin, Trebušak Vesna, Tunja Matej

2001/2002

8. a

Agović Amela, Bevc Sara, Chiappolini David, Dernulovec Katja, Đorđić Danijel, Florjančič Maja, Hečimović Damir, Kolar Aljoša, Kramar Tamara, Kramar Andreja, Mandić Diana, Mavsar Klemen, Mehović Haris, Mustedanagić Samir, Poljanšek Tomi, Poljanšek Luka, Rejc Luka, Romih Jaka, Senožetnik Miha, Srša Uroš, Stanko Bojan, Ugovšek Grega, Vesković Ines, Vidmar Primož, Zabrič Jasna, Zorman Aleš, Zupan Anja, Žebovec Srečko

8. c

Adrović Demir, Adrović Mario, Andričić Dijana, Bosančić Zoran, Flerin Blaž, Gradišek Marko, Guberinić Nermin, Halilagić Miranda, Horvat Nina, Jurač Marko, Kveder Sašo, Ljuta Alma, Medič Gregor, Osolnik Tjaša, Plahuta Manja, Raković Damir, Repič Rok, Spasić Tjaša, Šek Žiga, Šljivar Anela, Šljivar Elvedin, Tešić Darko, Verovšek Andreja, Vovk Živa, Žurbi Maja

8. č

Alagić Rifko, Alandžak Danijela, Bešić Sanel, Blejc Matej, Brojan Rok, Dedić Anel, Erkić Jelena, Flisar Tjaša, Galičić Klara, Gorjan Grega, Grojzdek Matic, Hemetek Peter, Janković Marko, Jeras Nika, Jež Katarina, Kordež Irma, Matičič Nace, Maučec Kaja, Naseska Maja, Pinterič Domen, Poljanšek Sašo, Raković Klara, Rode Urška, Sovinšek Petra, Zver Iztok

2002/2003

8. a

Adović Elvis, Adrović Sabina, Cankar Miha, Čaušević Maja, Delić Sanela, Đorđević Sandra, Flisar Martina, Garčević Emil, Janežič Primož, Kavčič Aljoša, Ličina Albina, Mamić Damir, Matjaž Domen, Mežnar Sašo, Omovšek Jernej, Pavlović Patricija, Pohlin Andrej, Pramenko Tina, Prelovšek Grega, Roginić Urška, Šesek Adrijana, Špeh Miha, Štros Nina, Zabrič Ema

8. b

Bavčar Alja, Biokšić Dejan, Cerk Margareta, Cimprič Eva, Dizdarević Jasna, Erceg Dejan, Girandon Miha, Griljc Januš, Hriberšek Nevenka, Korać Alisa, Kos Anja, Lampret Zala, Ljubijankić Halid, Medved Urška, Oražem Žiga, Pohlin Benjamin, Praznik Nina, Recek Nina, Serša Ajda, Slatnar Klemen, Urbanija Jana, Urbanija Sara

8. c

Agović Adela, Agović Sabina, Andričić Dejan, Arbi Tinkara, Debevc Špela, Dizdarević Adis, Đurić Damjan, Gligorovski Boris, Jerovšek Maša, Lampič Kristjan, Lenarčič Maja, Logar Špela, Lukić Miroslav, Miholjević Tjaša, Osolnik Anže, Oštir Katja, Romšak Alja, Salkić Sandra, Stonjšek Tea, Škufca Klemen, Urbanija Katja

2003/2004

8. a

Adrović Ida, Arh Miha, Avguštin Jan, Begović Diana, Đorđić Dejan, Janežič Uroš, Juteršek Jure, Knežević Neda, Korać Ervin, Kotnik Gregor, Mandić Mišo, Matotek Sara, Mehović Mirela, Ninić Danijel, Pajek Luka, Parić Ivana, Pinterič Matjaž, Podbevšek Damjana, Preradović Dijana, Rakef Domen, Rejc Urša, Stražar Petra, Špacapan Ajda, Vesković Irma, Zabavnik Anja

8. b

Berlec Špela, Berlec Taisija, Bytyqi Arsim, Đura Suzana, Hečimović Edi, Jelečević Edita, Jelovšek Mirt, Kastelic Žan, Kerovec Marko, Klemenčič Matic, Kralj Tina, Kuhar Rok, Mikić Gorjan, Poljanšek Tjaša, Praštalo Sanja, Rajković Klavdija, Ravnikar Matic, Razpotnik Matej, Rekić Sandi, Rode Aleš, Sonc Maja, Škrbec Đogić Domen, Trajković Haziri Ota, Završnik Nina, Zorman Marko, Zorzenone Maša

8. c

Adrović Elvis, Agović Erna, Blejc Tjaša, Bojkov Robert, Bračun David, Golob Sara, Grašinar Urška, Grojzdek Grega, Hadalin Aleksandra, Horvat Nuša, Hribar Anže, Janežič Rebeka, Kavčič Katarina, Korać Alis, Miklič Žiga, Muršak Nika, Ramić Sabina, Ramšak Aleš, Singer Anže, Spruk Blaž, Strgar Luka, Suhadolc Tina, Šljivar Melisa, Vozel Klemen

2004/2005

8. a

Bavčar Borut, Duranović Edita, Emrić Semir, Horvat Polona, Keranović Jasmina, Klemen Špela, Ličina Adisa, Ljubijankić Zlatan, Logar Tina, Matjaž Manca, Mrvar Manca, Omovšek Klara, Omovšek Luka, Stević Milan, Stojanović Nenad, Stupar Tesa, Udovč Simona, Vlajjić Žana, Žagar Nina

8. b

Begović Sanja, Berisha Edmond, Berlec Lucija, Cankar Žan, Jerman Urška, Juvan Martin, Klemenčič Miha, Korać Albina, Ličina Alma, Mrak Mavrič Lonja, Osolnik Jana, Praštalo Tjaša, Rizvić Robert, Rrahmani Adelina, Volovšek Heidi, Zore Živa, Zverotić Alma, Zore Gregor

8. c

Alandžak Alen, Bertoncely Rok, Blejc Katja, Božić Sanja, Brnot Urban, Černigoj Gregor, Drolec Gašper, Hašimović Jasna, Hrovat Aleš, Juteršek Matej, Kavčič Tilen, Kos Manca, Loboda Nežka, Mekić Edin, Miklič Lara, Možek Matic, Plahuta Andreja, Podgorelec Mateja, Stanić Katarina, Tešić Dijana, Tupy Nina

2005/2006

9. a

Alagić Arijana, Belošević Lea, Čaušević Sabrina, Dernelovec Primož, Golob Anže, Kramar Aleš, Krašovec Monika, Kuhar Tina, Letnar Špela, Mikić Martina, Podbevšek Urška, Poljanšek Jernej, Praštalo Sandra, Rems Klavdija, Romšak Matej, Ružić Andreja, Selko Žiga, Ugovšek Eva, Volgemut Dejan, Vuković Tina, Zakrajšek Urša, Zalar Polona, Zupan Kristijan

9. b

Bergant Barbara, Brojan Tina, Cerar Monika, Ivanov Ljupčo, Jurač Tanja, Loboda Špela, Mačinković Igor, Pirc Faflek Tina, Ramić Ermin, Ranković Maja, Simnovčič Dominik, Šarc Rok, Šinigoj Maja, Šinkovec Teodor, Šraj Tadeja, Štrefelj Sabina, Šuštar Matic, Tavčar Klemen, Virijant Dejan, Vuga Tim

9. c

Adrović Sanja, Bešić Meho, Debevc Maša, Đorđević Monika, Gavranović Katarina, Hribar Polona, Kamnar Lara, Korošec Sara, Kotnik Simona, Kovačič David, Močnik Luka, Poljanšek Ines, Prek Nina, Rakoš Boris, Ropas Tanja, Sikošek Miha, Suhadolc Sonja, Videgar Monika

2006/2007

9. a

Benda Rok, Canoska Adžera, Čatović Aida, Dobravec Domen, Haziri Valentina, Kajtazović Rok, Košir Špela, Krznar Petra, Logar Urban, Malik Luka, Markus Žiga, Ninić Dejan, Ozimek Klemen, Rakovič Nani, Rekić Ermin, Rrahmani Anita, Sabljaković Tim, Škofic Miha, Tiganj Sabina, Vtič Jan

9. b

Bergant Kristjan, Gregor Bohinec, Čas Gaber, Erazem Maša, Gašperlin Saša, Gradišek Tinkara, Grošelj Larisa, Judež Brane, Komočar Jaka, Kotnik Nejc, Pajek Ines, Pustoslemšek Kristjan, Ravnikar Miha, Selimi Lejla, Stažar Domen, Vrhovnik Nino

9. c

Agović Albert, Ambrož Ferdinand, Beganović Alisa, Brnot Barbara, Dobovšek Primož, Dolinšek Anže, Elezovič Teja, Golob Anže, Hribar Klara, Klemen Blaž, Lukan Aljaž, Matovina Nina, Medved Nina, Močnik Gregor, Močnik Rudi, Požek Žiga, Virijant Tomaž, Zupan Domen, Zupanc Tadej, Žurbi Rok, Žurbi Nina

2007/2008

9. a

Erkić Aleksander, Flerin Zala, Garčević Adam, Hokić Manuel, Jeglič Anja, Kališnik Karlo, Klar Vivian, Korošec Erika, Kovačič Ana, Lorenčič Katja, Marolt Luka, Mlakar Anja, Prelovšek Lea, Repič Tanja, Šiljak Dimic Maja, Zverotič Safet

9. b

Cankar Tina, Čatović Suad, Jozić Filip, Komatar Polona, Kuhar Jože, Kveder Klavdija, Kyrinov Dejan, Leskovec Erika, Levec Tadeja, Ličina Albin, Mav Timotej, Melkić Almedina, Poljanšek Damjan, Robić Miha, Slapnik Julia, Štremfelj Tanja, Urankar Rok

9. c

Agović Ida, Avguštin Matej, Bavdek Uroš, Cotič Sara, Dolar Julija, Drogenik Timotej, Fujan Boštjan, Hančič Žiga, Keglič Tina, Kočar Simona, Kramar Rok, Krašovec Nadja, Omovšek Kristina, Pinterič Matej, Rems Tadej, Rode Urban, Simnovčič Gregor, Sotošek Nika, Trojanović Filip, Vidergar Anže, Visinski Jan, Vrandečič Maruša

2008/2009

9. a

Adrović Nina, Bajramović Mark, Dizdarević Samir, Dolar Andraž, Drolc Luka, Đulić Vahid, Hafizović Haris, Haziri Valbina, Janežič Klara, Kavčič Alenka, Kuhar Maja, Makar Živa, Markus Nejc, Marolt Boštjan, Mohorič Nina, Mrvar Maša, Nikolić Nik, Oštir Matej, Radman Lea, Škof Anja, Tavčar Mitja, Žurbi David,

9. b

Agović Denisa, Bajde David, Bohinec Nejc, Cerar Andraž, Dizdarević Mirnes, Drolc Erik, Emeršič Maja, Konjar Janez, Kralj Andraž, Naseski Monika, Petročnik Špela, Pučko Miha, Pustinek Karnar Tomaž, Rajković Gregor, Robnik Andrea, Rode Blaž, Simeunović Djukić Vasilije, Spahijaj Albion, Štefančič Aljaž, Zakrajšek Nina, Zupan Anže

2009/2010

9. a

Balant Klara, Barišič Blaž, Bojović David, Bunderšek Tina, Gak Nejc, Hokić Daniel, Janežič Tadej, Kajtazović Maša, Keranović Aladin, Kočar Primož, Konvalinka Igor, Košir Teja, Letnar Anže, Levec Rok, Marolt Nika,

Maver Vida, Mušič Ermin, Skol Kaja, Špruk Špela, Topolovec Marin, Zabret Polona, Zorman Nataša

9. b

Balkovec Gregor, Baltić Arijan, Bavdek Maja, Benda Klavdija, Berlec Manca, Bertoncely Petra, Bilić Mišo, Gradišek Sara, Jerman Matej, Klemenc Tamara, Kobilšek Anja, Kožar Elvir, Kudelić Indira, Pleško Domen, Štrajhar Ana, Ugovšek Martina, Urnkar Andrej, Vidergar Nace, Virient Anja, Zabavnik Erika

2010/2011

9. a

Drolc Patricija, Forštnarič Maja, Homar Žan, Klar Gregor, Klarič Sara, Močnik Mateja, Nikolić Aleks, Osintsev Denis, Pestotnik Ana, Sofrić Leon, Urh Kristjan Aleksander, Visinski Maša, Zupančič Tina, Žurbi Eva

9. b

Andrejka Sara, Chen Peixin, Devetak Luka, Dizdarević Muharem, Horvat Jaka, Jegovnik Klara, Klemen Urša, Lah Marcel, Možek Ana, Rems Primož, Ropas Špela, Šesek Monika, Vrhovnik Miha, Zore Klara

2011/2012

9. a

Amrož Neža, Bezovnik Emmanuel, Bilić Saša, Brletić Dario, Dobravec Tija, Hafner Staš, Hiršman Hana, Hribar Žan, Hriberšek Jan, Janežič Sara, Jeglič Maja, Korač Jasmin, Korošec Jan, Koželj Tjaša, Ljubjankić Mirza, Mekiš Marino, Mulalić Lejla, Muršak Anže, Novak Neva, Vuga Nik, Zajc Benjamin, Zverotić Jasmin, Železnik Urban, Žurbi Sara

9. b

Bojec Žan, Canoska Esmina, Cvitanič Mariša, Drolc Špela, Horvat Žan, Jeras Jan, Jerman Marjan, Komočar Matevž, Korant Katja, Kosić Dejan, Kralj Nejc, Kramberger Polona, Kuret Anže, Kyirnov Primož, Milharčič Jakob Jaka, Mujetić Sara, Omovšek Miha, Plestenjak Kristjan, Radman Nik, Rušnjak Danica, Sejfić Leila, Šabotić Albert, Šimunić Marko, Urh Maruša, Zabret Nika

2012/2013

9. a

Avdic Azemir, Baltić Edita, Bavčar Nika, Begović Amanda, Bergant Benjamin, Bratož Luka, Chen Jin Jin, Čebulj Marija Patricija, Griljc Kristjan, Hace Urška, Ilmić Armin, Javornik Anže, Jegovnik Maruša, Judež Kaja, Klarič Enej, Kočar Žan, Kos David, Melev Adriana, Nerima Aleksander Sašo, Ravnikar Daša, Rozina Gergorec Sara, Šabotić Enis, Škof Žiga, Vrandedič Lovro, Vurunić Danijel

9. b

Benda Primož, Borštnar Veronika, Cerar Pia, Čirović Uroš, Dolinšek Darja, Godicelj Ariana, Jerman Lara, Kekić Laura, Klemenc Aleš, Kucher Artur, Lah Anamarija, Mačinković Ivan, Muratović Azra, Perčič Kaja, Pinterič Jan, Rems Maša, Rnjak Eva, Rušnjak Elvis, Stanič Laura, Starc Maša, Škrinjarič Maša, Štrajhar Tine, Terčič Tine, Tilinger Andraž, Zorman Tadej

2013/2014

9. a

Dobrin Kemperl Tjaša, Drogenik Hana, Haziri Bleona, Jerman Polona, Kekić Daniel, Kos David, Kos Pia, Krašovec Katja, Letnar Miha, Lunder Alen, Nerjovaj Diellza, Ogrinc Blaž, Pančur Janja, Prek Katja, Ptičar Andraž, Rožič Saša, Spindler Kemperl Tina, Šprah Ajda, Topolovec Žan, Tupy Laura, Turk Stella

9. b

Agović Elvedin, Berlisk Pia, Berro Žan, Forštnarič Rok, Fujan Lara, Fujan Sebastjan, Gak Katja, Hafner Sara, Hribar Matevž, Jazbinšek Nika, Kosić Ivan, Koštomaj Kaja, Koštomaj Maša, Kranjec Katja, Ličina Lino, Podmiljšek Žiga, Stele Kovič Blanka, Šabotič Alema, Šljivar Elvedina, Tilinger Tea, Urh Blaž, Velić Dijana, Vezočnik Matic, Vlajić Luka

2014/2015

9. a

Balantič Jaka, Balantič Nana, Bervar Manca, Brojan Eva, Cimbas Vindiš Nina, Cotič Tim, Čatović Ilda, Dolenc Andraž, Frumen Tara, Horvat Luka, Jelovšek Nina, Jerman Pia, Kočan Amra, Koželj Nejc, Kralj Nika, Kužnik Matic, Levec Filip, Loboda Ana Marija, Majcen Govc Filip, Prosen Urša, Pugelj Jaka, Starc Tanja, Šorn Žaklin Lina, Šuštar Jerca, Tonin Patrik, Verovšek Kreslin Maruša, Zajec Tilen

9. b

Bagović Zana, Fišer Aljaž, Gašperlin Lea, Gazibegović Edo, Homar Tilen, Horvat Teja, Ilić Maja, Ipavec Polona, Judež Jaka, Juvan Germadnik Andrej, Kern Kovačič Maja, Kuret Maša, Ličina Amer, Mavec Krovinović Adrijana, Mlakar Lara, Pečnik Ksenija, Pestotnik Maja, Planinc Žan, Planinc Žiga, Shaqiri Ardiana, Stein Sarah Noelle, Strmčnik Ana, Šardi Matic, Ščulija Maruša, Štrajahar Nuša, Trafela Lea, Zemljič Jaka, Zore Patricija

2015/2016

9. a

Berisha Egzon, Bezovnik Tijana, Budja Eva, Canoski Armin, Cocej Gaja, Dolenc Špela, Doneva Despina, Gavrilović David, Hodžić Amer, Jaklič Jernej, Jelečević Alen, Kveder Maruša, Ogrinc Katja, Okorn Sara, Pajić Lazar, Pečan Žan, Poljanšek Miha, Reid Manuela Vanessa, Strle Maja, Ščulija Nejc, Zabavnik Simon, Zabrič Saša, Zajc Aja, Zorman Sara

9. b

Bujanič Maruša, Čelić Dragan, Drolec Nejc, Đuzić Anis, Frantar Rijavec Žan, Hodnik David, Horvat Matej, Kauković Jasmina, Klemen Lea, Koncilija Tadej, Kovačič Aljaž, Kranjec Žan, Mežnar Urban, Perčič Gaja, Plohl Tina, Ravnikar Jaša, Rihar Kaja, Sejfić Amar, Šaubah Domen, Trobevšek Katarina, Turičnik Ana, Vollmajer Jan, Vollmajer Nik

Seznam delavcev šole

Pripravila in uredila: Mateja Debevc

Nekateri delavci so bili zaposleni na šoli že pred letom 1986 na podružnici OŠ Frana Albrehta.

Adamič Angelca

učiteljica razrednega pouka, 1955–1984

(*Anderluh*) *Zupet Ema*

učiteljica razrednega pouka, 2000–2001, 2002 →

(*Ašenberger*) *Bagon Špela*

učiteljica slovenščine, 2009–2013

Bajde Katarina

knjigovodja, 2014 →

Bakovnik Janez

JD hišnik, 2003

Barle Darja

čistilka, 1986–1989

Behrić Enida

JD varstvo okolja, 09/10 2010

Benedejčič Emberšič Tanja

knjigovodja, 2014–2015

Berlec Janez

hišnik, 1999–2012

Berlec Marija

tajnica, 2000–2001

Berlot Lučka

volonterska pripravnica likovne umetnosti,

učiteljica v podaljšanem bivanju, 2013–2015

Bevc Alja

učiteljica razrednega pouka, in v podaljšanem

bivanju, 2015 →

Bizjak Ivan

JD hišnik, 2002–2003

Bizjak Vlasta

učiteljica razrednega pouka, 2013 →

Brezar Helena

učiteljica slovenščine in v podaljšanem bivanju,

JV, knjižničarka, 2012–2015

Brožič Urška

učiteljica matematike in v podaljšanem bivanju,

2008 →

Brulc Stane

hišnik, 2012 →

(*Božič*) *Kavčič Marjeta*

učiteljica razrednega pouka, 1986 →

(*Božič*) *Ropas Marija*

učiteljica razrednega pouka, 1989–1990

Bratuž Boris

učitelj likovne umetnosti, 1986–2008

Bratuž Jana

učiteljica slovenščine in angleškega jezika,

1986–2012

Brelih Marija

čistilka, 1998–2006

(*Burgar*) *Zupanc Tanja*

učiteljica razrednega pouka, učiteljica v

podaljšanem bivanju, 2011–2012, 2014 →

(*Burnik*) *Krevs Klavdija*

učiteljica razrednega pouka, 2004 →

Camlek Helena

učiteljica razrednega pouka, 1981→

Carnelutti Matevž

učitelj glasbene umetnosti, 1996–1997

Carnelutti Nina

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1997–1998

Cimerman Ida

učiteljica likovne umetnosti, 2001–2002

Čas Janja

učna pomoč učencem, 2003

Čas Nika

kuharska pomočnica, 2015 →

Čermelj Darja

učiteljica matematike, 1988 →

Dobovšek Sonja

učiteljica razrednega pouka, 2009 →

Dolenc Anton

JD hišnik, 2000

Dolinar Aleša

Zdrav življenjski slog, 2011–2012

(Drča) Ahlin Nataša

socialna delavka in učiteljica v podaljšanem bivanju, 2010 →

Drolec Maja

učiteljica slovenščine, 1986 →

Dujakovič Darja

učiteljica razrednega pouka, 1989–1991

Duraković Sebina

učiteljica razrednega pouka, 10/2011

Eminič Saša

učiteljica izbirnega predmeta ples, 2005

Erazem Pavla

kuharica, 1969–1984

Erjavec Tina

računovodkinja, 2010

Erzar Silva

učiteljica matematike, učiteljica v podaljšanem bivanju, 2012–2013

Fajfar Tanja

Zdrav življenjski slog, 2014–2015

Fajfar Walter

JD hišnik, 1999–2003

Ferbar Erika

učiteljica razrednega pouka, 1971–1973

Fortun Katja

socialna pedagoginja, 2010

Frece Uroš

hišnik, 2015–2016

Fuchs Lukežič Mojca

učiteljica slovenščine, 2009 →

Gabrovšek Boštjan

učitelj matematike, 2006

Gabrovšek Ljudmila

učiteljica razrednega pouka, 1979 →

Gantar Jakobina

učiteljica angleškega jezika, 1996–2001

Gavranović Edita

učiteljica angleškega jezika in nemščine, 2003 →

Gorše Nataša

čistilka, 1987–1992, 1998–2005

Grabnar Danica

dodatna strokovna pomoč, 2005–2006

(Grašič) Slevcec Mateja

pripravnica, učiteljica fizike in TIT, učiteljica v podaljšanem bivanju, 2008 →

(Grbec) Zupin Petra

učiteljica glasbene umetnosti, 1988–1997

Grčar Janez

učitelj TIT, 1997

Gregorš Marinka

učiteljica razrednega pouka, vodja podružnice, 1955–1974

Griljč Manca

pripravnica, učiteljica likovne umetnosti, učiteljica v podaljšanem bivanju, 2010 →

Grintal Andreja

tajnica, 1999–2000

Grubar Nataša

učiteljica glasbene umetnosti, 1998–2001

Hafner Martina

čistilka, 2013 →

Hlebec Štruc Vesna

logopedinja, 2014–2015

Hotovič Sadeta

čistilka, 2012–2013

Humar Slapnik Barbara

učiteljica v podaljšanem bivanju, 6/2015

Homšak Darinka

učiteljica razrednega pouka, 1980–2010

Horvat Marinka

tajnica, 1986–1999

Hotujec Neva

učiteljica razrednega pouka, 1969–1974

Hribernik Marija

čistilka, 1998→

Hvala Frančiška

čistilka, 1984–1990

Iljaš Sonja

mobilni surdopedagog – logoped, 2012 →

Ipavec Nina

pripravnica, učiteljica glasbe, 2006–2007

Iskra Šarec Barbara

učiteljica slovenščine, 2011

Jaklič Eva

učiteljica fizike in TIT, 1992–1996

Jankovič Jože

učitelj matematike, 1993–1994

Janša Marija

učiteljica razrednega pouka, 1970–2001

Jenčič Barbara

mobilna logopedinja, 2011 →

Jezernik Marjeta

učiteljica v podaljšanem bivanju, 9/2014

Jovanović Vinka

čistilka, 1989–1992

Kajtažovič Brigita

čistilka, 1987–1997

(Kancilija) Mežnar Polona

učiteljica kemije, 1995 →

Kastelic Barbara

čistilka, 2013 →

Kerec Milan

učitelj športa, 1989–2009

Kern Bojan

svetovalni delavec, 2007–2008

Kesič Dimic Katarina

specialna pedagoginja, 2010 →

Kladnik Hana

učiteljica razrednega pouka, 2011 →

Kladnik Matjaž

učitelj v podaljšanem bivanju, Zdrav življenjski

slog, 2011–2013

Knaus Helena

učiteljica razrednega pouka, 1966–1969

Kopitar Gašper

učitelj angleškega jezika, 2010 →

(Juhant) Korenjak Lenna

učiteljica angleškega jezika, 2010 →

Kočar Andrej

učitelj računalništva, org. infor. dejavnosti, 2004 →

Komatar Katarina

učiteljica biologije in gosp., vodja šolske prehrane, 1990 →

Kordiš Tatjana

učiteljica kemije in biologije, 1986–1988

(Košir) Purgar Majda

učiteljica razrednega pouka, 1980 →

Kotar Majda

učiteljica zgodovine in geografije, 1992 →

Kovač Kim

učiteljica likovne umetnosti, 1–2/2013

Koželj Andrej

kurjač, 1969–1974

Koželj Simona

učiteljica angleškega jezika, 2007–2009

(Koželj) Juhant Sonja

učiteljica razrednega pouka, 1994–1998

Krašovec Vida

učiteljica v podaljšanem bivanju, učiteljica razrednega pouka, 2011–2013

Krt Kaddoura Magda

učiteljica angleškega jezika na RS, 2001

Kržan Špela

učiteljica v podaljšanem bivanju, 2009

Lapajne Dragana

knjižničarka, 1995

(Lamut) Schnabl Katja

učiteljica v podaljšanem bivanju, učiteljica športa, 2004 →

Lazarič Marija

učiteljica razrednega pouka, 2010–2011

Lenarčič Milan

JD hišnik, 2003

Lenarčič Nataša

pripravnica, učiteljica razrednega pouka, 1999/2000

Levec Vera

druga učiteljica v razredu, 2003 →

Ličina Nasija

čistilka, 1999–2000

Lipičnik Jožica

učiteljica kemije, 1987–1995

Lipovšek Silvester

učitelj TIT, 1992–1998

Ločniškar Kristina

učiteljica razrednega pouka, 2008 →

Lovšin Polona

učiteljica likovne umetnosti, 2000–2001

Lozinšek Bernarda

čistilka, 2003 →

Ložar Roman

učitelj TIT, 1990–1992

Luznar Sandra

učiteljica razrednega pouka, angleškega jezika na RS in v podaljšanem bivanju, 2014 →

Majdič Danica

učiteljica razrednega pouka, 1971

Majhen Mateja

učiteljica razrednega pouka, 2013–2014

Maligoj Vesna

učiteljica angleškega jezika, pomoč. ravnateljice, 1986–2012

Marčič Tatjana

učiteljica geografije in zgodovine, 1986–1992

Markus Alenka

učiteljica glasbene umetnosti, učiteljica v JV, 2005 →

Marter Jožica

učiteljica matematike, 1997

Matič Ana Anita

volonterska pripravnica, org. šol. prehrane, 2014–2015

(Medved) Kozar Štefka

učiteljica razrednega pouka, 1969–1974

Mestek Metka

učiteljica razrednega pouka, 1971

Mišič Katja

Zdrav življenjski slog, 2015 →

Mlakar Suzana

učiteljica razrednega pouka, 2010–2011

Možina Alenka

JD učna pomoč učencem, 2002

Mrgole Irena

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1990

Mujanović Šemsudin

učitelj športa, 1997–1998, 1999–2000

Mustač Snežana

čistilka, 2002–2003

Nabernik Aleksandra

učiteljica angleškega jezika, 1999–2001

Nadvešnik Nada

učiteljica biologije in gospodinjstva, 1988 →

Nikolić Radmila

čistilka, 1986–1992, 1998–1999, 2001–2002

Nemec Barbara

učiteljica v podaljšanem bivanju, 2011

Obreza Hafner Irena

učiteljica angleškega jezika, 2000–2001, 2004–2005, 2009

Ogrinec Aleksander

učitelj matematike in TIT, 1997–1998

Ojsteršek Sabina

učiteljica slovenščine, 2000–2001

Olaj Milica

učiteljica razrednega pouka, 1974

Omerzu Franci

učitelj športa, 1991–2012

(Osolnik) Setničar Andreja

učiteljica športa, 1990–1997

Otrin Ingrid

učiteljica razrednega pouka, 1981 →

Outrata Branka

JD učna pomoč učencem, 2003–2004

Ovsenek Nina

učiteljica španščine in v podaljšanem bivanju, JV, 2012–2013

(Pahovnik) Kočar Lijana

učiteljica matematike in TIT, 2004–2006

Pavlič Alenka

učiteljica matematike in TIT, 1989 →

Perne Lisjak Matejka

JD skupinsko in individualno učenje, 11/2000

Perše Darja

učiteljica razrednega pouka, 1988–1993

Petač Dominika

učiteljica v podaljšanem bivanju, učiteljica razrednega pouka, 2014 →

Peterlin Nuša

učiteljica razrednega pouka, 1974–1975

(Pibernik) Kovač Tatjana

učiteljica razrednega pouka, 1986–1990

Pilej Božidar

ravnatelj, učitelj razrednega pouka, 1983–2009

Pilej Hermina

učiteljica razrednega pouka, 1977–2000

(Pintar) Blejč Ada

učiteljica razrednega pouka, 1982 →

(Pirc) Debevc Mateja

blagajna, obračun plač, tajnica, poslovna sekretarka, 1987 →

Pirc Dragica

učiteljica razrednega pouka, 1969–2000

Plevel Vita

učiteljica razrednega pouka, 2010–2011

Podjed Dejan

JD varstvo okolja, 4–6/2010

Podlesnik Irena

učiteljica športa, učiteljica v podaljšanem bivanju, 1986–1987, 1989–1991, 1998–1999

Podlipnik Špela

učiteljica slovenščine in angleškega jezika, 2004–2010

Podobnikar Maja

učiteljica razrednega pouka, 2014

Pogačar Matjaž

učitelj slovenščine in angleškega jezika, 1986–1992, 2003

Pogačar Ipavec Darja

knjižigovodja, 2011–2013

Pogačnik Damjana

učiteljica razrednega pouka, 2015

Potočnik Simon

učitelj TIT, 2006

Potočnik Zmaga

učiteljica razrednega pouka, 1993

Praper Hari

učitelj razrednega pouka, vodja podružnice, 1975–1983

Prestor Petra

Zdrav življenjski slog, 2013–2015

(Prešeren) Zmajšek Lucija

učiteljica športa, učiteljica v podaljšanem bivanju, 1998–2014

Pučnik Petra

učiteljica slovenščine, 2001–2002

(Pušič) Hočevnar Vanja

učiteljica slovenščine, učiteljica v podaljšanem bivanju, knjižničarka, 2011 →

(Rak) Usar Marjetka

učiteljica razrednega pouka, 2009 →

Ramuta Jože

učitelj razrednega pouka, 1990–1998

Ravnjak Marija

čistilka, 1983–1987

Reba Aleša

učiteljica biologije, 1994–1995

Rebula Manca

druga učiteljica v razredu, 2010

Reisner Matjaž

učitelj geografije in zgodovine, 1989 →

Reisner Polona

mobilna logopedinja, 1986–2011

Repanšek Uroš

učitelj gospodinjstva, učitelj v podaljšanem bivanju, 1992–2008

Repanšek Žiga

volonterski pripravnik, učitelj športa, 2009–2010

Repič Zvone

psiholog, 1986–2005

Rifelj Martina

druga učiteljica v razredu, 2003–2010

Rihar Gregor Anže

učitelj TIT, 1998–1999

(Rihtar) Tičar Nika

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1986–1990,
2001–2005

Ritonja Slavica

učiteljica razrednega pouka, 1971

Rode Magda

učiteljica razrednega pouka, 1969–1973

Romšak Dragica

učiteljica angleškega jezika, 1992–1998

Rot Djalil Tatjana

učiteljica etike in družbe, knjižničarka, 1993–1996

Rovšek Jana

učiteljica razrednega pouka, 1986 →

Rutar Aleš

učitelj fizike in TIT, 1996–1998

(Sedušak) Šlebir Milka

računovodkinja, 1986–2005

Senica Zabret Jožica

učiteljica fizike in TIT, pomočnica ravnateljice,
1986 →

Sever Darja

učiteljica športa, 1987–1990

(Sitar) Razinesen Darja

učiteljica angleškega jezika, 2001–2003

Sitar Sonja

učiteljica razrednega pouka, 1970–2002

Slanšek Marinšek Tanja

učiteljica angleškega jezika, 2002 →

Slavković Saša

učitelj angleškega jezika, 2003

Smerke Polona

učiteljica likovne umetnosti, učiteljica v
podaljšanem bivanju, 2007–2009

Smerkolj Minka

kuharica, 1969–1976

Solje Andreja

učiteljica razrednega pouka, 1982 →

Spruk Stanka

čistilka, 2006 →

Sternad Helena

socialna delavka, učiteljica v podaljšanem bivanju,
2004 →

Stojanović Ljilja

čistilka, 1998 →

Strlič Teja

učiteljica gospodinjstva in v podaljšanem bivanju,
2015 →

Suhoveršnik Sabina

učiteljica razrednega pouka, 2011 →

Sušnik Dušan

JD hišnik, 1999

Svete Nuša Mojca

druga učiteljica v razredu, dodatna strokovna
pomoč učencem, socialna pedagoginja,
2004 →

Šabotić Milica

čistilka, 1987–1992

Šeme Tjaša

Zdrav življenjski slog, 2010–2011

Šink Igor

kuhar, 1991

Šinkovec Ivanka

učiteljica razrednega pouka, 1979–1991

Škrjanc Pavla

čistilka, 1976–1979

Šmid Hijacinta

učna pomoč učencem, 2000–2003

Šolar Hrvatina Ksenija

učiteljica angleškega jezika, 1998–1999

Šturm Denis

učitelj v podaljšanem bivanju, 2011

Štrajhar Jožica

učiteljica matematike, 1986 →

Štrajhar Milena

računovodkinja, 2007 →

Štupar Emil

hišnik, 1986–1999

Šuštar Jožica

kuharica, čistilka, 1986 →

Teršek Mira

učiteljica razrednega pouka, 1981–2008

(Tominšek) Štiglic Tanja

učiteljica razrednega pouka in v podaljšanem
bivanju, 2015 →

Trobenar Boris

učitelj športa in v podaljšanem bivanju,
1986–2016

Tršan Urška

učiteljica angleškega jezika, 2014–2015

Varl Katja

učiteljica angleškega jezika in v podaljšanem
bivanju, 2015–2016

Vavpotič Alenka

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1982–1983

Velepíč Ana

učiteljica izbirnega predmeta ples, 2005–2006

Verbančič Janja

oddatna strokovna pomoč, 2005–2013

Vidic Irena

učiteljica glasbene umetnosti, 2001

Vidmar Jelena

socialna delavka, 1986–2005

Vidmar Tadeja

čistilka, 2001–2003

Vinšek Renata

čistilka, 2009–2012

Vodlan Violeta

učiteljica razrednega pouka, ravnateljica, 1981 →

Volčič Jadran

učitelj v podaljšanem bivanju, 1994–1997

Volkar Trobevšek Mojca

učiteljica slovenščine, učiteljica v podaljšanem
bivanju, 2015 →

Volovšek Rozalija

JD skupinsko in individualno učenje,
2000–2001

Vrhovec Vlasta

učiteljica angleškega jezika, 2001–2002

Vrhovnik Mirta

učiteljica angleškega jezika, 1992–1995

Vrhovnik Veronika

čistilka, 1999 →

Vukmir Andreja

knjižničarka, 1996 →

Zadravec Marko

učitelj športa, 2009 →

Zagožen Irena

učiteljica v podaljšanem bivanju, učiteljica likovne
umetnosti, 1999, 2008 →

Zajc Polona

čistilka, 2005–2013

Zalaznik Branka

učiteljica razrednega pouka, 1974–2010

Zazvonil Blaž

učitelj v podaljšanem bivanju, 2009–2013

Zore Helena

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1981–1990

Zupanc Vid

JD hišnik, 2002

(Žebavec) Arbi Sabina

učiteljica razrednega pouka, 1984 →

Žebavec Karolina

učiteljica razrednega pouka, 1974–1990

Židan Katja

učiteljica španščine, slovenščine, učiteljica v
podaljšanem bivanju in JV, 2013 →

Žmavc Sonja

učiteljica likovne umetnost, 2016 →

Žurbi Stanislav

kuhar, 1986 →

Žvokelj Mojca

specialna pedagoginja, 2012–2013

